

கவிச்சத்திரிஷ்

புத்தவர்க்கு காதல்

(வரலாற்றுக் காப்பியம்)

கவிச்சத்திரிஷ்
புத்தவர்க்கு காதல் - க.பி.பா. இளமவகுடி

க.பி.பா. இளமவகுடி

நூலாசிரியர்

- எழுபத்திரண்டு ஆண்டுகளைக் கடந்த இவரின் வாழ்க்கையில் 53 ஆண்டுகால இலக்கியப்பணி வரலாறும் அடங்கியுள்ளது.
- ஐம்பது-அறுபதுகளில் வெளிவந்த இதழ்களில் இவருடைய கவிதைகள் இடம் பெறாதவை மிகச் சிலவே. பாவேந்தர், அண்ணா, கண்ணதாசன், சுரதா, தெசீனி, நெடுஞ்செழியன் ஆகியோர் இதழ்களும் கல்கி, தினமணியும் அலற்றன் அடக்கம்.

1960-61-இல் தென்னார்க்காடு மாவட்ட எழுத்தாளர் மன்றத் தலைவர்.

1965-80 இல் தென்னார்க்காடு மாவட்டத் தமிழ்க் கவிஞர் மன்றப் பொதுச்செயலாளர்.

1996-98 இல் கடலூர் மாவட்டத் தமிழ் வளர்ச்சி இயக்கத் தலைவர்.

2000 முதல், தான் நிறுவிய தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளையின் பொருளாளர்.

இலக்கியப் புலவர் உ. ஸுரமணன் தலைவராகவும் கவிஞர் செ. பார்த்தசாரதியைச் செயலாளராகவும் கொண்டியங்கிய சென்னை இளங்கோ இலக்கிய மன்றம், இவருடைய 'சிவப்பு நிலா'வை முதன்முதலாக வெளியிட்டது.

இவருடைய 'சிவப்புச் சிந்தனைகள்' கவிதை நூலை ஆய்வு செய்து திருமதி எழிலரசி பாபு இளம்முனைவர் பட்டம் பெற்றுள்ளார்.

புலவர் இரா. அரங்கநாதன் இவருடைய ஐந்து நூல்களை ஆய்வு செய்து கவிச்சித்தரின் சொல்லோவியங்கள் நூலைப் படைத்துள்ளார்.

கலைமாமணி கல்லாடன், புலவர் பொறி. சி. செந்தமிழ்ச்சேய், பாட்டறிஞர் இலக்கியன் தொகுத்த 'கவிச்சித்தரின் படைப்புகள் ஒரு கண்ப்பு' திறனாய்வு நூல் 2005 இல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

கவிச்சித்தரின்

ருந்தீவர்பன் காதல்

(வரலாற்றுக் காப்பியம்)

க.பி.பா. இளம்வழுதி

கவிச்சித்தர் க.பி.பா. இளம்வழுதி
தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை
கடலூர் - 607 001.

நூலாக்கம்

- நூல் பெயர் : நந்திவர்மன் காதல்.
- ஆசிரியர் : க.பொ. இளம்வழுதி,
32/5, முதல் குறுக்குத் தெரு,
ஞானப்பிரகாசம் நகர், சாரம், புதுச்சேரி-8.
பேசி : 0413-2248027.
- நூல் வகை : கவிதை. (வரலாற்றுக் காப்பியம்).
- உரிமை : பரிதி பதிப்பகம்.
75/38, முத்து சாலை, அண்ணா நகர்,
கடலூர் - 607 001. பேசி : 04142-221222.
- பதிப்பு : முதற் பதிப்பு, ஆகஸ்ட்டு 2008.
- நூல் அளவு : டெமி (Demmy) 1x8
- அச்சுப்பள்ளி : 11 புள்ளி
- பக்கம் : $X + 134 = 144$
- தாள் : சேஷசாயி 14.4 கிகி
- விலை : உரு 65-00
- வெளியீடு : கவிச்சித்தர் க.பொ. இளம்வழுதி
தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை,
கடலூர் - 607 001.
- ஒளியச்சு : திரையன் கணினியகம்,
159/6, ஏ.எல்.சி. வணிக வளாகம்,
பாரதி சாலை, கடலூர் - 607 001.
பேசி : 94435-77036.
- அச்சிடலோர் : சபாநாயகம் பிரின்டர்ஸ்,
மைலாப்பூர், சென்னை.
பேசி : 044-24661807.
- முகப்பு : பா. இராவணன், கடலூர்.

நாள் முகம்

புலவர், பொறி. சி. செந்தமிழ்ச்சேய்,
தலைவர்,
மீ.வா.த. தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளை,
48, துரைசாமி நகர்,
கடலூர் -1.

நாவிற்கு இசைந்து நடப்பதே பா. எத்துணைத்தான் முறையாக இலக்கண இலக்கிய மரபுகள்படி இயற்றப் பட்டிருப்பினும் ஓசை உயர்வு உணர்ந்து நாவிசையப் பாடுதலே பாட்டிற்கு உற்ற சிறப்பாகும். இசை நுணுக்கம் உணர்ந்தார்க்கு இராகத்தைப் போல், கவி பாடக் கற்றார்க்கு ஓசையாகும். இவை இரண்டுமே செவியைச் செம்மையாய்ப் பயன்படுத்தி உணர்வார்க்கே இயையக் கூடியவை.

எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை எனச் செய்யுள் உறுப்புக்கள் அனைத்தையும் பழுதறக் கற்ற பான்மையராயினும் சொற்களையும் பொருட்சுவையும் ஓசை உயர்வும் இணைந்து பொருந்த, இலக்கண வழுவின்றி இன்பங் கூட்டும் பாடல் இயற்றல் என்பது எல்லோர்க்குமே இயலக் கூடியது இல்லை. கருவிலே திருவடைய ஒரு சிலர்க்கே அது பொருந்தக் கூடியது. அப்படிப்பட்ட திருவுடைய கவிஞர் ஒருசிலரில் இன்று சிறந்து விளங்கக் கூடிய இனியவர்தான் கவிச்சித்தர் க.பொ. இளம்வழுதி ஆவர்.

இடைவிடாத இலக்கண பயிற்சியாலும், ஆன்றவிந்த சான்றோர்தம் நூல்களில் தோய்ந்து துறைபோகிய அறிவுப் பெருக்காலும் பாடல் இயற்றும் வல்லமை ஒருவர்க்கு எளிதில் அமையக் கூடும். சொற்களையும் பொருட்சுவையும் ஓசை உயர்வும் பொருந்த செய்யுள் இயற்றும் திறமை வாய்க்கவுங் கூடும். என்றாலும் இவற்றிற்கும் மேலாக இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது ஒன்று உண்டு. அஃதே உணர்ச்சி ஆகும். உப்பில்லாப் பண்டமும் உணர்ச்சி இல்லாக் கவிதையும் இயல்பில் ஒன்றே.

உணர்வே கவிதைக்கு உயிருட்டம் தரும் என்பதைக் கவிச்சித்தரின் இந்நூல் நாயகி-நந்திவர்மனின் பட்டத்தரசி சங்கா உறுதிப்படுத்துவதையே சான்றாகக் கொள்ளலாம். மன்னன் மனைவிமேல் கொண்ட கழிபெருங் காதலால் அவளழகைப் புகழ்ந்து வண்ணனை செய்கிறான். அதனால் அகமகிழ்ந்த அவள் சொல்கிறாள்,

..... கட்டை
நெருப்புக்குள் விவப்பத்தைப் போலே நெஞ்சுள்
நிலைகொண்ட உணர்வன்றோ கற்பனைக்கு
வீருந்தாட்டும் விளைவூட்டும்; மன்னா! தாங்கள்
விளையாத பிறந்தகவி என்றாள் சங்கா.

திருக்குறள், திரிகடுகம் போன்ற அறநூல்களுக்கு உணர்ச்சி தேவை இல்லைதான்; ஆனால் மக்களை இன்புறுத்தி வழிப்படுத்தும் இலக்கியப் பணுவல்களுக்கு உணர்ச்சி கட்டாயம் தேவை. அந்த உணர்ச்சிப் பெருக்கு உவமைகளின் அணிவகுப்பாய் அடுத்தடுத்து அழகு செய்வதைக் கவிச்சித்தர் அவர்களின் கவிதை நூல்களில் மட்டுமல்ல; கட்டுரை நூல்களிலும் கண்டு சுவைத்துக் களிக்கலாம்.

வெற்றாரவாரம் அற்ற நற்றமிழ்க் கவிஞரின் இந்த நந்திவர்மனின் காதல் எனும் வரலாற்றுப் பாவியம் கற்றறிந்தார் ஏற்றுக் களிகூரத் தக்க பொருள் நயமும் உவமை இயையும் பொருந்தி உவகை ஊட்டுவதை நூலின் நெடுகிலும் காணலாம். ஒரு படைப்பு, அதைப் படிப்பவரை இன்புறுத்தவும் வேண்டும்; ஏனென்று வினா எழுப்பிச் சிந்திக்க வைத்துச் சீர்படுத்தவும் வேண்டும். அந்த இலக்கை இந்த நந்திவர்மன் காதல் நூல் அடைந்திருக்கிறது என்பதில் ஐயம் இல்லை.

சிறந்த பல அழகுத் தொடர்கள் வினாக்களாகப் பாவியம் முழுதும் விரவிக் கிடந்து சிந்தனைக்கு விளக்கம் அளிக்கின்றன. எண்ண எண்ணச் சிந்தனைக்கு இன்பம்தரும் அவற்றுள் ஒன்று, மழை பெய்கிறது. அஃது இன்னார் இனியர் என்று பார்ப்பதில்லை; எந்தப் பாகுபாடும் அதற்கு இல்லை. எல்லா நிலனும் எப்படிப்பட்ட நிலனும் அதற்கு ஒன்றுதான். ஆனால், மாந்தன்?

“வான்மழை யசிர்க்கே என்று

வரப்பினைத் தவிர்த்தா ரெய்யும்?”

சிந்தனை விரிகிறது. செயல் முறையில் மாறுதல் தெரிகிறது.

இதோ, மேலும் சில,

“காயிடத்தில் இனிப்பையிதிர் பார்க்க லாமா?

கடல்நீரால் வேட்கைதனைத் தணிக்கப் போமா”

“இருமரிலாலி இடிமுழுக்கம் ஆமா? வர்சர்

இழைக்கயிற்றால் தேரீ முக்க முயலல் ஆமா?”

“மிகைப்படும் ஆற்றின் விவள்ளம்

மீனிளம் தடுத்தா தேங்கும்?”

“செஞ்சிசால்லால் பாட்டியற்றி என்ன நன்மை?

சிறப்புணர்ந்து கற்பவர்கள் இலையின் றானால்.”

இப்படி இன்னும் பல அணியணியாய் அழகுற வந்து அகத்தை மகிழ்வித்து அறவழிப் படுத்துவதை நூல்நெடுக அறியலாம்.

அழகு, அகிலத்தையே ஆட்டிப் படைக்கும் ஓர் அருமையான அக உணர்வு. கட்டலனாகக் கருத்தைக் கவரும் இயற்கை அழகுகள் பலப்பல. எனினும், எல்லா அழகினும் பெண்ணழகையே எல்லாரும் ஏற்றிப் போற்றி இன்பங் கொள்கின்றனர். ஏன்? எழுதுபவர் எல்லாருமே ஆண்களாக இருப்பதாலா? பெண்ணை அடிமைப்படுத்த ஆண் கையாளும் தந்திரம் என்பதாலா?

வரலாற்றுத் தலைவன் தன் தலைவியின் அழகை எப்படி வர்ணனை செய்கிறான் என்பதைப் பார்ப்போம்.

“மயிலுமோர் அழகே! கொஞ்சம்
மணிப்புறா அழகே! மாலை
வெயில்நிற மேனி மானின்
வீழிகளும் அழகே! வானின்
பயில்கலை நிலவும் மீனும்
பரிதியும் அழகே! ஆமாம்;
துயிலிலும் பார்க்கத் துண்டும்
தோகைநீ தோன்றாப் போதே!”

எத்துணை அழகு! எத்துணை நயம்! பாராட்டுக்கு வயப்படாத மாந்தரே இருக்க முடியாது. அதிலும் பெண்ணின் அழகைப் பாராட்டி விட்டால்? பாராட்டும் இப்படிப் பாராட்டும்படி அமைந்துவிட்டால்? இவ்வுலகில் எல்லாமே அழகுதாம்; எப்போது? நீ என்னருகே இல்லாதபோது! துயிலிலும் பார்க்கத் துண்டும் தோகை! எண்ணிப் பார்க்க இன்பம் சுரக்கும்!

இறைவன் உண்டா? இல்லையா? மாந்தன் சிந்திக்கத் தெரிந்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரை அறுதியிட்டுத் தெரிந்து கொள்ளற்கு இயலாத விடை தேடும் வினா இது. கண்டவர் விண்டதில்லை; விண்டவர் கண்டதில்லை என்று விளக்கம் அளிக்கும் விந்தை மனிதர்களும் இருக்கத்தாம் செய்கின்றனர். உருவாய் அருவாய் உலகம் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளவன்! கல்லினுள் தேரைக்கும் கருப்பையுள் அண்டத்துயிர்க்கும் புல்லுணவு அளித்துக் காக்கும் புரந்தரன், அயன், மால், சிவன் போன்ற இறையவர்க்குப் போற்று தமிழ்மொழி மட்டும் புரியாதாம்; செத்த மொழியொன்றே சிவன் அனையார்க்குத் தெரிந்த மொழியாம்! சிந்திக்க வேண்டாவா?

இதோ வினாக்கள்; விடைகளைச் சிந்தியுங்கள்.

“மண்ணாழ்த்து எடுக்கின்ற மாணிக் கத்தை
மடித்துணியால் துடைத்திட்டால் மாகண் டாமா?
விண்ணுலவும் கருமேகம் தன்னைப் பார்த்தால்
வீழிப்படல வெண்டிரைதான் கறுத்தப் போமா?
தண்கவைநீர் பருகிட்டால் நோயுண் டாமா?
தமிழ்கேட்டால் இறைசெவிதான் செவிடாய்ப் போமா?”

அரசியல் பற்றிய அருமையான கருத்துக்கள் இன்றைய அரசியல் நடப்பு நிகழ்வுகளுக்கு ஏற்றதாக உள்ளன. நெஞ்சில் நெருடலைத் தரும் அவை நம் எல்லோரையும் போலவே கவிஞரையும் புண்படுத்தியுள்ளன என்பதே உண்மை.

“அரசியல் என்ப தொன்றும்
அறம்வளர் மன்றும் அன்று;
கரவுடை செயலும் சொல்லும்
கலையென வளர்க்கும் கூடம்!”

“அரசியல் பொறுப்பில் உள்ளோர்
அகந்தையை வளர்த்துக் கொண்டால்
தரமிலாச் செயலும் செல்லும்
தகுதியாய் மாற்றங் கொல்லும்.”

அந்தணர் என்பர் அறவோர் என்பது தமிழ்மறை. ஆனால், இன்றோ, மறை என்றும் மந்திரம் என்றும் புரியா மொழியால்-ஒலிக்குறிப்புக்களால் பொதுமக்களை ஏய்த்துப் பிழைக்கும் புரோகிதப் பார்ப்பனர், தங்களை அந்தணர் என்று அடையாளம் காட்டிக் கொண்டு, அத்துமீறி அறிவுரை கூறி அலைந்து திரிகின்றனர். அந்நிலையை எண்ணி நகையாடுகிறார் ஆசிரியர்,

“மந்தணம் என்றும் வேத
மந்திரம் என்றும் கூறி
எந்திர இரைச்சல் இட்டே
எம்மினும் உயர்ந்தோர் ஆவீர்!
வெந்திய நிறத்து மேனி
வேதியர் என்போர் எல்லாம்
அந்தணர் ஆக மாட்டார்;
அன்னமாய் ஆமா நாரை?”

பண்பாட்டுக் கூறுகள் பலப்பல படிப்போரை நிமிர்த்தி அமர்த்தி நெடுஞ் சிந்தனைக்கு உட்படுத்துகின்றன.

“வெற்றியிலும் அடக்கத்தைக் காப்பார் தாமே
வீழ்ந்தவரின் தோள்தொட்டுத் தூக்கக் கூடும்!”

“பழக்கத்தின் அடிமையென மாறா தாரைப்
பார்ப்பதிவண் எனிதன்று;”

“வெற்றிக்கு வாழ்த்துரைக்க வேதியரே முன்னின்றார்;
கற்ற தமிழ்ப்புலவர் காசிலர்போல் பின்னின்றார்.”

இலக்கணக் குறிப்புகள் மேற்கோள்களாய்ப் பல இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. படிப்போரைத் தமிழ்மொழிப் பயன்பாட்டில் பண்படுத்தி நெறிப்படுத்தும் என நம்புகிறோம்.

எழுத்துக்களில் மெய், குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரங்கள் அரை மாத்திரை அளவு உடையன. அரை மாத்திரை அளவே உடைய குற்றியலுகர, குற்றியலிகரங்கள் செய்யுள்களில் ஓரலகு உடையனவாய் எண்ணப்பட, மெய்யெழுத்து மட்டும் அலகு பெறுவதில்லை. இவ்விலக்கண உண்மையை எடுத்துக் காட்டி இன்னொரு கருத்தை உறுதிப்படுத்தி உரைத்துள்ளது பாட்டின் உயிரோட்டமாகப் படிப்போர் உள்ளத்தில் நிறைகிறது. அப்பாடல்,

“நெற்றி வியர்வைதனை நீணாக்கும் கொள்வதில்லை
ஒற்றெழுத்தை யாப்பியலும் ஓரலகாய்க் கொள்வதில்லை
கற்றுமுடன் வந்திதம்மைச் சூழ்ந்துள்ள அர்ச்சகர்கார்
குற்ற மிழைக்கானிக் கோ.”

கவிச்சித்தர் எழுத்துக்களில் உவமைகள் என்பன கடலில் கயல்களைப் போன்றன. அதிலும் கவிதை என்றால் அவை அங்கும் இங்கும் துள்ளிக் குதிப்ப.

“பிடுகநிலா நெற்றியிலே கிழக்குத் திக்கில்
பிறப்பெடுக்கும் கதிரவனை அணியும் பெண்ணே!”

“ஆந்தையின் கண்கள் போல
அமைந்துள மார்பைப் பாட.”

“கூந்தலில் நிறமெடுத்த
குளிர்முகில் உலவும் வானே”

இப்படி நிறைய எடுத்து இனியவற்றைச் சொல்லிக் கொண்டே செல்லலாம். விரிவஞ்சி இத்தொடு நிறுத்திக் கொண்டு, இறுதியாக

வெண்பாவோ டாசிரியம் வேண்டு வீருத்தமெனும்
பண்ணார் தமிழ்ப்பாவாம் பாராள்வோன் காதலினை
நெஞ்சகத்து நீள நினைந்துணர வல்லவர்க்
கெஞ்சுவதும் இன்பமற் றேது.

கற்பனைச் சிறுகயைத்துக் கதிரவனைத் தொடுவதற்கும்
முற்படார் எவருமுண்டோ மொழிதற்கிங் குணர்ந்தவற்றைப்
பொற்புடை பொருளமையப் புலனுகர்சொற் கவையுணர்த்தும்
விற்பனார் மிகச்சிலரே வித்தகர்நம் கவிச்சித்தர்.

நல்லோனாம் நந்தியினை நால்வர் தம்பி
நற்றமிழால் அறம்பாடிக் கொன்றார் என்று
பொல்லாதோர் உரைத்திட்ட பொய்யே ஆகும்;
போற்றுதமிழ்க் கேற்றலின்றிப் புன்மை இல்லை.
இல்லாராய் வந்தேறீ ஏற்றங் கொண்டோர்
ஏமாற்ற வஞ்சனையை இயற்ற மிழ்ச்சீர்
சொல்லோர்ந்து வழுவின்றிச் சுவையாய்த் தேனாய்ச்
சொல்லியுளார் கவிச்சித்தர்; வளர்க! வாழ்க.

சின்னம் & சின்னம்

படைப்பாளியின் பக்கம்

மொழி, எண்ணங்களின் தூதுவன். இலக்கியப் பூக்களின் மணம். உணர்ச்சியின் ஊக்கி!

உயிரற்ற காற்று, உணர்வூட்டும் மொழி இரண்டும் இன்றேல், உயிரினமும் இல்லை, உயர்வென்பதும் இல்லை.

மொழி, வளம் பெறுவது படைப்புக்களால்; வளர்ச்சி பெறுவது பயன்பாட்டால். காப்பியங்கள் மொழியின் முகம். இலக்கியங்கள் இல்லையென்றால், மாந்த இனம், ஓர் உயிரினமாக மட்டுமே உலவிக் கொண்டிருக்கும்.

ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும், நம் தாய் மொழிக்கு எதிராகத் தோன்றிய எதிர்ப்புகள் ஏராளம்!

அயலார் ஆட்சி என்பது தமிழகத்திற்குப் புதியதன்று. மாற்றார், தத்தம் மொழிகளையே போற்றிப் புரந்தனர். தமிழ் புறக்கணிக்கப் பட்டது. அதன் தொன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்த இலக்கண இலக்கியங்களால், சீர்குலைவு முயற்சிகளைத் தமிழ் தானே நேர்செய்து கொண்டது.

வந்தேறிகளின் சொந்த முயற்சியால் முடியாமற் போனதைத், தாய் மொழிக்கெதிராக நாமே செய்து கொண்டிருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட முயற்சிகளை ஊடகங்கள் ஊக்கப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

மறைந்து வரும் பாவாடை, தாவணியைப் போன்று இலக்கிய மரபும்கூட முன்னேற்றம், புதுமை என்னும் 'ஜீன்கம்' சட்டையும் போட்டுக் கொண்டு உலா வருகிறது.

மங்கிவந்த மடமைகள் பொங்கி எழுந்திருக்கும் காலம் இது. அறியாமையை வளர்க்க, அறிவியலையும் பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

நலிவு இலக்கியங்களுக்கிடையே நல்ல இலக்கியங்கள் தாயைப் பிரிந்த குழந்தைகளாகக் கண்கசக்கி நிற்கின்றன.

அண்மைக் காலமாகத் தமிழில் காப்பிய முயற்சி மங்கி மறைந்து வருகிறது. கவிதை நூல்கள் மட்டில் நெருஞ்சிப் பூக்களாக மலர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

நந்திக் கலம்பகம் நல்ல நூல்தான். ஆனால், அதன் கதைக் கருத்தில்தான் கறை படந்திருக்கிறது.

“வானுறு மதியை அடைந்ததன் வதனம்

மறிகடல் புகுந்ததன் கீர்த்தி”

என்று தொடங்கும் பாடலைக் கேட்டவுடன் பந்தல் பற்றி எரிந்து நந்திவர்மன் இறந்தான் என்கிறது கதை.

ஏற்க முடியாத கதைகள் எத்தனை எத்தனையோ! அந்தப் பட்டியலில் இந்தக் கதையும் ஒன்று.

“மீறந்த தெங்கள் மீரான்மல யத்திடைச்
சீறந்த ணைந்தது தெய்வநீர் நாட்டினிற்
புறம்ப ணைத்தடம் பொங்கழல் வீசிட
மறம்ப மீன்றதெங் கோதமிழ் மாருதம்”

(திருத்தொண்டர் மாக்கதை, தடுத்தாட் கொண்ட புராணம்-திருமலைச் சருக்கம் :167.)

என்னும் பாடற் கருத்துக்கு மாறானதன்றோ இந்தக் கதை.

வழுவைக் கழுவும் முயற்சியாக இச்சிறு காப்பியத்தைப் படைத்திருக்கின்றேன்.

வரலாற்றுச் செய்திகளைப் பழுது படுத்தாமல், கற்பனையில் மட்டுமே மாற்றம் செய்திருக்கிறேன். தமிழுணர்வாளர்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என நம்புகின்றேன்.

இந்நூல் செப்பமுற வெளிவர உதவி நல்கியவர்கள் :-

கடலூர் மின்வாரியத் தமிழார்வலர் தமிழ்ப்பணி அறக்கட்டளைத் தலைவர் புலவர், பொறி. சி. செந்தமிழ்ச்சேய்,

மணப்பட்டு, திருஷ்ணசாமி மகளிர் கல்வியியல் கல்லூரி, துணை முதல்வர் புலவர் திரு மு. அழகப்பன்,

சங்கு இதழாசிரியர், கூத்தப்பாக்கம் இலக்கியப் பேரவைச் செயலர் பாச்சுடர் வளவ. துரையன்,

இலக்கிய ஆர்வலர், தமிழ் வளர்ச்சி இயக்கத் துணைச் செயலர் கவிமணி காரை. பழ. ஆறுமுகம்,

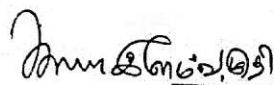
திரையன் கணினியக உரிமையாளர்கள் திரு பா. இளந்திரையன், திரு பா. இளம்பரிதி,

சபாநாயகம் அச்சக உரிமையாளர் திரு கௌதம சங்கர்

இவர்கட்கெம் நன்றி.

கடலூர்-1.

தி.வ. 2039-கன்னி-1.

பதிப்புரை

க.பொ. இளம்வழுதி அவர்களின் முதல் நூல், எண்சீர் விருத்தங்களால் இயன்ற 'சிவப்பு நிலா'. தமிழக அரசின் பரிசைப் பெற்றது.

வெண்பா வகையால் இயற்றப்பட்ட நூல் 'வெண்பூக்கள்'. திருப்பூர் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பரிசு பெற்றது.

ஆசிரியப் பாக்களால் படைக்கப்பட்ட 'நாளங்கள்' கருர், கருப்பண்ணன் செல்லம்மாள் இலக்கிய அறக்கட்டளையின் பரிசு பெற்றது.

அறுசீர் விருத்தங்களால் இயற்றப்பட்ட 'பொள்ளாச்சி தந்த புனல்' கவிதைக் காவலர் தெசினியின் 'கவிதை' இதழில் தொடராக வந்தது.

'நந்திவர்மன் காதல்' பலவகைப் பாக்களால் புனையப்பட்ட வரலாற்றுக் காப்பியம்.

சிறந்த நூல்களுக்காக எட்டு முறை பரிசு பெற்ற படைப்பாளியின் இந்த நூலை வெளியிட்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

நூல் உருவாக ஒத்துழைப்பு நல்கிய அனைத்து நல்லுள்ளங்களுக்கும் நன்றி. தமிழுலகம் வரவேற்குமாக.

நந்திவர்மன் காதல்

எழுநூறாண்டுக் காலம் ஆண்ட பல்லவருள் தமிழுக்கு நல்லவனாக விளங்கியவன் மூன்றாம் நந்திவர்மன். தொண்டைமான் இளந்திரையனுக்குப் பின் தமிழையும், தமிழ்ப் புலவர்களையும் போற்றிப் புரந்தவன் இவன். அதனால்தானோ என்னவோ, நந்திக் கலம்பகம் பாடிய புலவன் பெயர் கூட விளங்காமல் இருட்டடிப்புச் செய்து விட்டனர். கவர்படு பொருள் வைத்துப் பாடியதால் நந்திவர்மன் இறந்தான் என்கிறது கதை. அறிவுடையோர் ஏற்பரோ இதை. தமிழ் மொழியில் பாடி வாழ்த்தியதுண்டேயன்றி, வீழ்த்தியதில்லையே!

காப்பு

கதிரவன்

நீலம் கவிந்திருக்கும் நீள்வானில் நின்றொளிர்ந்து
காலம் கணிப்பவனே காப்பு.

சூழிழ்

உள்ளத் துணர்வுதனை ஓசையுரு வாக்கிமனங்
கொள்ளக் கொடுக்கின்ற கோன்வளர்த்த மாத்தமிழே!
வெள்ளமெனக் காலத்தில் வேண்ட வருவதனால்
வள்ளல்நீ! நெஞ்சுவக்க வாழ்த்து.

பெற்றோர்

தொப்புள் கொடிவழியே தொன்மைத் தமிழுணர்வை
இப்புவிசைக் காணாமுன் எம்முள்ளே ஊட்டியதாய்
உப்பன்ன கல்வி உயிரளித்த தந்தைதாம்
எப்போதும் காப்பாம் எமக்கு.

மனையாள்

உச்சமெனும் பண்புநலன் ஒன்றாய்க் குடியமர்ந்த
மெச்சுகலை வாணிஎன் மேலான நற்றுணையார்
எச்சமையும் என்தோளில் ஏற்றாமல் என்னுழைப்பை
இச்சைமொழிக் கீந்தா ரிசைந்து.

மக்கள்

தென்னையென உண்ணுதற்குத் தேக்கு தருவதிலை
பொன்னாலே மண்வெட்டிப் புல்லும் களைவதிலை
இன்ன தரமெனினும் எள்முனையும் ஏதமிலா
அன்னமெம் மக்கள் அணி.

நண்பர்கள்

உற்றார் எனத்தக்கார் உள்ளன்பு மிக்குடையார்
ஒற்றான என்னை உயிர்மெய்யாய் மாற்றியவர்
பற்றால் பரிந்துதவிப் பாலிக்கும் நண்பர்தாம்
நற்றிறத்தால் காக்கின்றார் நன்கு.

நயிழர்

தண்கூழ் தலைநிமிரத் தானே கரைந்திரங்கி
மண்கூழ் மலர்விக்கும் மாமழையின் நெஞ்சுடையார்
கண்ணோர் தமிழ்வளர்க்கும் கற்றாரைப் போற்றுதிற்
விண்ணோர் அடிக்காப்பை வேண்டு

தண்கூழ் = பசுஞ்சிசடிகள்

பெரியார்

தென்னகம்போல் தாடி! தினகரனை ஒத்தமுகம்
மின்னல் நிறமேனி மேதையாம் -மன்னுபுகழ்
மாண்ட தமிழ்ப்பெரியார் மானப் பகுத்தறிவை
ஈண்டு நினைப்போம் இனிது.

படைப்பின் நோக்கம்

மென்மலர்கள் தீண்டுவதால் மேனிவடு பட்டிடுமா?
அன்னைமுலைப் பாலுண்ணல் ஆகாதா? -இன்னமுதாம்
மன்னுதமிழ்ப் பாக்கேட்டு மாண்டிட்டான் நந்தியெனல்
ஒன்னலர்தம் கட்டுரையென் றோது.

நூலின் தன்மை

மின்னலிடும் கீற்றொலியில் மேடுபள்ளம் காண்பதுபோல்
சின்ன விளக்கிதன் சீர்.

மரபு மாண்பு

ஆடையிலார் ஊரதனில் ஆடையணிந் தாங்கொருவன்
கூடைக்குள் கோழியெனக் குன்றிக் கிடந்திடினும்
ஆடை அவிழான் அறி.

பண்டை இலக்கியங்கள் பாங்குடனே கற்றறிந்து
மண்டு புகழ்மாந்தி மானுடத்தை உய்விப்போம்
அண்டு புலிக்குகையாய் ஆகிடுமோ ஆற்றோர
நண்டுவளைப் பாட்டு நவில்.

பண்டைப் புலவோர்தம் பாட்டின் பருப்பொருளைக்
கண்டு நலன்துய்த்தார் காவலரும் -மண்டிவரும்
நூலறியார் நோய்ப்பாட்டை நுட்பமெனச் சாற்றிடினும்
தூலமென ஆமோ துரும்பு.

காற்றாடி வாலாட்டிக் காற்றுவழி மாறிடுமோ?
போற்றார் மிகுந்துவரும் புன்மைவளர் காலத்தும்
ஏற்ற நெறிநிற்போர் எண்ணம் பிறழ்வதிலை
சீற்றந்தான் சீயச் சிறப்பு.

கரிக்கொம்பைக் கொண்டுவரக் காடேகிக் குள்ள
நரிக்கொம்பே போதுமெனல் நன்றோ? -அரிக்கென்ற
நோக்குக் குறைவுற்றால் நோயென்றே எள்ளாரோ?
நாக்கிழிந்த சொல்நயப்போ நன்று?

அவையடக்கம்

எட்சலங்கைக் காலணிந்(து) ஏழிசைக்கென் றாடுதல்போல்
கட்டுதத்தைப் பொற்குடமாய்க் காட்டுகிறேன் -வெட்டுபனை
காலாக்கிச் செய்த கவிதைத்தேர் ஓட்டத்தை
நூலாக்கிற் றிந்த நுணல்.

(எள்ளுக்காய் காய்ந்து சலசலப்பதால் அதைச் சலங்கை என்பர். சலங்கை என்பதால்
எள்ளுக் காயைக் காலில் கட்டிக் கொண்டு ஆடினால் எப்படி இருக்கும்? நங்கெடுத்த
பனங்காய்களைச் சக்கரமாகப் பயன்படுத்தித் தேர் செய்து, கவைக் குச்சியால் தள்ளி
வீளையாடுவர் முன்னாள் சீறுவர்.)

படலம் - I

நூல்

காஞ்சி நகர்ச் சிறப்பு

காலாற்றி வீற்றிருந்தே காலம் கழிக்காமல்
நூலாற்றிச் செய்கின்ற நுண்கலைவாழ் காஞ்சிதனைப்
பாலாற்றின் ஓரத்தில் பார்.

எல்லார்க்கும் இருக்கின்ற அறிவைத் தூண்டும்
இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்த புத்தன், தெற்கில்
கல்விக்கு வடமொழியில் கழகம் கண்ட
காஞ்சிக்கும் வந்திருந்தே கருத்து ரைத்தான்!
வல்வினையே ஆசையெனத் துறவு பூண்டு
*வரலாற்றில் நின்றிருப்போன் தூண்கள் வைத்தான்
பல்லவர்க்குத் தலைநகராய் ஆன காஞ்சி
பலசிறப்பும் பெற்றிருந்த தந்தக் காலம்.
வரலாற்றில் நின்றிருப்போன் = அசோகன்.

நாலந்தாப் பல்கலையில் பேரா சானாய்
நாடேற்ற விளங்கிட்ட தர்ம பாலர்,
ஆலதுவே புல்லினத்தின் ஆயாள் வீடாய்
ஆவதுபோல் ஆனதமிழ் நாட்ட கத்தே
வாலறிவன் புத்தனுக்கும் கோயில் கட்டி
வணங்கிட்ட இளங்கிள்ளி வாழ்ந்த மண்தான்
நூலறிவர் நான்மறையார் முதன்மை பெற்றே
நோகாமல் வாழ்ந்திருந்த காஞ்சி யாகும்.

வேதியர் ஒதும் ஓசை விறலியர் ஆடும் ஓசை
கோதிலா மங்கை நல்லார் கும்மியின் வளையல் ஓசை
சேதிகள் நெய்யும் பாடல் செய்பவர் வாழ்த்தும் ஓசை
ஏதிலார் இல்லாக் காஞ்சி எங்கனும் ஒலித்த ஊரே!

ஒழுக்கமே ஒம்பு வாரும் உழைப்பையே நம்பு வாரும்
அழுக்கென ஆசை நெஞ்சுள் அண்டிடச் செய்யா தாரும்
விழுப்பமாய்க் கல்வி கேள்வி வித்தைகள் பயிலு வாரும்
கொழுக்கவே வாழ்ந்தி ருந்த கோநகர் காஞ்சி யாமே!

ஆரிய வேதம் கற்பார் ஆலயத் துள்ளே! தொன்னூல்
வேரியத் தமிழ்ச்சொல் ஆய்வார் வேம்படி, ஆலின் கீழே!
கூரிய அறிவுக் கொள்கை கொண்டவர் மட்டு மன்றிப்
பாரிய சமணச் சான்றோர் பயிலகம் நிறைந்த காஞ்சி!

கடல்மல்லை கயலுலகம் கீழ்ப்பால் நீர்க்கை
 கட்டியணைத் துருண்டோடிக் கரையைத் தீண்டும்
 விடலைப்பெண் முகப்பருபோல் அங்கு மிங்கும்
 விம்மியெழும் மார்பகமாய்க் குன்று காணும்
 குடம்முக்கி நீர்முகந்து நடக்கும் பெண்கள்
 குளிக்கின்ற வாவியுடன் ஆறும் குழந்த
 இடப்பெருமை வாய்ந்தநகர் காஞ்சி! தென்பால்
 இருந்தாண்ட பல்லவர்க்கஃ தரணூ ராமே!

பந்தரெலாம் முல்லைமலர் பற்கள் போலே!
 பருவப்பெண் செவ்விதழாய்ப் பழுத்த கோவை!
 முந்திரியின் பழநிறத்தில் பாகற் பூக்கள்
 மூதாட்டி முடிமுடிச்சாய்ப் பீர்க்கன் பூக்கள்
 நந்திவட்டை சம்பங்கி நாளும் பொங்கர்
 நாவலுடன் ஆலமரம் பலா,மா கொம்பில்
 குந்துகுயில் கிள்ளையெனப் புட்கள் பேச்சுக்
 கூச்சலிடும் சோலைமலி நகரே காஞ்சி!

1. புத்தர் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டில் காஞ்சிக்கு வந்து சமய உண்மைகளை உரைத்தார்.

2. அசோகர் காஞ்சியில் 100 அடி உயரத் தூண் வைத்தார்.

வரலாற்று வாயில்

பல்வைர் நயிறல்வர்

கொஞ்சுகின்ற தென்றலினைக் கூட்டிவந்த செந்தமிழ்க்குக்
கஞ்சி வரதன் கதவடைத்தான் -விஞ்சிவிட்ட
கோயில் பெருநகரின் கொற்றமென்ற பல்லவர்க்குத்
தாயில்லை நம்மின் தமிழ்.

இலங்கைக்குப்* பக்கமுள காரைத் தீவை

இலக்கியத்தார் மணிபல்ல வம்என் றார்கள்
கலங்களெலாம் வந்துகரை பார்க்கு மந்தக்

கடல்நகரே பல்லவரின் முன்னோர் மண்ணாம்!
விலங்கினத்தில் வீரத்தின் விளக்க மான

வேங்கைதனைத் தன்கொடியில் பொறித்தன் றாண்டு
குலப்பெருமை கொண்டிருந்த சோழ ரோடு

கொண்டாடும் மணவுறவும் கொண்டி ருந்தார்.

பல்லவர்தம் வரலாற்றை ஆய்ந்த நூலோர்

பாரசீகர்** என்றிட்டார்! மறுத்தார் பின்னர்!

சொல்லுவோ வேற்றுமொழி, தமிழர் நாட்டின்

சூழ்வளத்தைத் துய்த்தவர்கள் வடமொழிக்கே
நல்வரவு சொன்னார்கள்! நம்மர் இன்று

நற்றமிழ்பால் பற்றிலராய் இருத்தல் போலே

சொல்மலிந்த தமிழ்ஒதுக்கி ஆண்ட கூட்டம்

சுவர்போர்த்தும் சுரைக்கொடியாய்ச் செழித்த திங்கே!

ஆந்திரத்தை அன்றாண்ட மரபில் வந்த

அரசர்தாம் சாதவாக னர்கள், அந்த

வேந்தர்க்கே உட்பட்டுத் தென்கிழக்கில்

வீற்றிருந்து மாகாணத் தலைவ ராகிக்

குந்துதற்கே வந்தனர்பின் கூட்டைக் கட்டிக்

குடியரிமை கொள்வார்போல் தொண்டை நாட்டைக்

கந்துகங்கள் கால்வாயைக் கடத்தல் போலே

கைப்பற்றி ஆண்டவர்தாம் பல்ல வர்கள்.

பல்வைர் ஆட்சிச் சிறப்பு

எழுநூறாண் டிற்கும்மே லாண்டார், இங்கே
 எத்தனையோ குகைக்கோயில் கட்டி வைத்தார்;
 வழுவாத நெறிநின்ற தமிழ்ச்சான் றோரை
 வைத்தவையில் புரப்பதில்தான் வழுவி நின்றார்
 முழுதாண்ட காலத்தில் முன்னோன் தண்டி
 மூத்தவனாம் தாரவியை ஆத ரித்தார்
 எழுதென்று இலக்கியங்கள் செய்தா ரில்லை
 இருண்டதுதான் இவர்காலம் தமிழுக் கந்தோ!

பல்லவர்தம் வரலாற்றுக் குறிப்பைக் கல்லில்
 பிராக்கிருதம், வடமொழியில் பொறித்து வைத்தார்
 மல்லையிலே கலைக்கோயில் இல்லை என்றால்
 மக்களிவர் பெயர்மறந்தே போயி ருப்பார்!
 பல்லையிழந் திட்டவர்தம் தோற்றம் போலே
 பழுதடைந்து போயிருக்கும் வரலா றானால்
 புல்லிடையே நெல்முளைத்தாற் போலே நந்தி
 புகழ்பெற்றான் பைந்தமிழைப் புரந்த தாலே!

பல்வைர் ஶர்பு

(இரண்டாம் நந்திவர்மன் - தன் நண்பன் இராட்டிரசூட அரசனான தந்தி துர்க்கன் மகளான ரேவா என்பவனை மணந்தான். இவர்களுக்குப் பிறந்த ஆண்குழந்தைக்குத் தாய்வழிப் பாட்டன் - தந்தி துர்க்கன். தந்தைவழிப் பாட்டன் - நந்திவர்மன் இருவர் பெயர்களின் முற்பாதி, பிற்பாதியை இணைத்துத் தந்தி வர்மன் என்று பெயர் சூட்டினர்.

தந்திவர்மன் பெரியவனானதும் கதம்ப நாட்டரசன் மகன் அக்கள நிம்மதி என்பவனை மணம் செய்து வைத்தனர். இந்த இணையருக்குப் பிறந்தவனே கதைத் தலைவனான மூன்றாம் நந்திவர்மன்.)

இரட்டரென் றியம்பு கின்ற இனத்தவன் தந்தி துர்க்கன்
 மிரட்டிடும் இயல்பை விட்டு மிகுநய நேயங் காட்டிப்
 புரட்டில்லாப் பல்ல வர்தம் புகழ்தரு நட்பைப் பெற்று
 விரட்டியே பகைவர் கொட்டம் வீழவும் செய்த வேந்தன்.

இவன்மகள் ரேவா! பெண்மை இலக்கண நூலொப் பாளைச்
செவலையம் ஏறு போன்ற சிறப்பினன் இரண்டாம் நந்திக்(கு)
உவந்துமே மணம்செய் விக்க உறவினன் ஆனான்! நெய்யில்
துவட்டிய பொதினா மல்லித் துவையலாய்க் கலந்து வாழ்ந்தார்.

மகக் கிறந்தாள்

இருமுனைகள் இணைந்தால்தான் ஒளியுண் டாகும்
இதழிரண்டு முத்தமிட இன்பம் ஊறும்
பெருமைதரு மணிமுத்தைத் தொடுப்போ மானால்
பேரெழில்சேர் அணியாகும்! புனைந்தார் தோற்றம்
அருமையெனப் பிறர்வியக்கும் அழகை நல்கும்
ஆண்பெண்ணின் அகத்தொடர்பு நெருக்க மாகும்
திருவுடையார் இல்லறத்தின் பயனாய்க் கொஞ்சத்
திங்களொரு பத்தாகப் பிறந்தான் பிள்ளை.

பெயர் கூட்டல்

அருமையாய்ப் பெற்ற பிள்ளை அவனியில் விளங்கும் பேராய்
இருவரின் தந்தை பேரும் இணைந்துமே ஒலிக்கு மாறு
திருவினன் தந்தி வர்மன் தேர்ந்தபே ரென்றே சூட்ட
அருமையென் றறவோர், மூத்தோர் அகத்தினால் வாழ்த்தி னாரே!

நந்திவர்மன் அக்களநிம்மதியை மணந்தாள்

அகவையால் முதிர்ந்தான் தந்தி அரசனோ மகனுக் காகத்
தகவுடை கதம்ப நாட்டான் தன்மகள் நிலவுப் பெண்ணை
நிகழ்மணம் முடிப்ப தற்கே நேர்ந்தனன்! மகனுக் கேற்ற
அகம்நிறை மனையா ளானாள் அக்களநிம் மதியென் பாளே!

இல்லற இன்பந் துய்த்தோன் இணைநலன் பேணி வாழ்ந்து
நல்லர சென்று மக்கள் நயந்துமே கூறும் வண்ணம்
அல்லவை செய்யா தாண்டும் ஆற்றலைக் கூட்ட வில்லை
நல்லவ னான தந்தி நரித்திறம் பெற்றா னில்லை.

பல்லவர்தம் மரபினிலே பலபேர் முற்றாப்
பாலையுதிர் குரும்பையென ஆகிப் போனார்!
செல்வவளம் சிறப்புநிலம் என்று நாட்டைச்
செம்மையுறச் செய்திறத்தார் சிலரே போந்தார்!
இல்லைதிறன், பொறுப்பென்பார் ஆள வந்தால்
இனமழிந்து புதுமரபும் அரசில் தோன்றும்
மல்லையிலே கற்கலையால் மலைக்கச் செய்தோன்
மரபுக்குத் தந்தியினால் மாண்பொன் றில்லை.

பல்வகை நீலநீலநீலப் பாண்டியன் பறித்தாக்

தளர்ந்திருந்தான் தந்திவர்மன் போர்த்தி றத்தில்
 தமிழெழுத்தில் 'ங'கரம்போல் தாழ்ந்தி ருந்தான்
 களர்நிலத்தைக் காநனைக்கக் காலை வைத்துக்
 கவிழ்ந்திட்ட சிறுவனெனக் கண்ட நேரம்
 வளர்ந்திருந்த வரகுணனோ வலிமை காட்டி
 வளமான தென்பரப்பை வளைத்துக் கொண்டான்
 இளங்கன்று நந்திவர்மன் இதயம் நொந்தான்
 இளைத்துவரும் நாட்டெல்லை எண்ணித் தானே!

ஊந்நிவர்மன் சரிவு

தந்திவர்மன் பலதிறமை பெற்றி ருந்தும்
 தவறான முடிவெடுத்தே தாழ்ச்சி யுற்றான்!
 புந்திநலன் பெற்றவரும் பொறுமை யின்றிப்
 போட்டுவரும் கணக்குவிடை தவறாய்ப் போகும்!
 பந்தின்மேல் காலூன்றித் தாண்டப் பார்த்தால்
 பழக்கமிலார் வழக்கிவிழல் இயல்பே! தந்தி
 இந்தநிலைக் காளானான்! ஏற்ற கூட்டால்
 இழுக்கிடரில் சிக்கியவன் இழப்பும் கண்டான்!

ஐயைக்கூச் சென்றுறால் ஷூல்கை

இரட்டர்தம் மரபுவழி அண்ணன் தம்பி
 இளவரசர் கோவிந்தன் துருவன் என்பார்
 அரட்டரெனும் அவ்விருவர் ஆட்சிக் காக
 ஆள்சேர்த்துப் போருக்குக் களங்கண் டார்கள்!
 திரட்டிவரும் சீரெண்ணித் தந்தி வர்மன்
 தெரிந்தவனாம் கோவிந்தன் பக்கம் சேர்ந்தான்
 வரட்டுமவன் எனக்கெதிராய் எனவெ குண்ட
 வாள்வலியன் துருவன்றான் வாகை கொண்டான்.

அசைந்தசைந்து நடக்கின்ற வாத்தை ஒப்ப
 ஆய்ந்தெடுக்கா முடிவாலே தந்தி வர்மன்
 இசைந்திசைந்தே இடர்துய்க்கும் பெண்கள் போன்றே
 ஏற்றமிலாக் கூட்டணியால் தோல்வி நேரப்
 பசையற்ற அச்சாணி தேய்தல் போலே
 பார்த்திபனின் பெருமைநலன் குலைந்து தேய
 விசையற்றோன் திறைசெலுத்தி முடியைக் காத்து
 வில்லொடிந்த வேடனென வெறுத்தி ருந்தான்.

அண்ணாந்து வளர்கின்ற தென்னை தன்னை
 ஆடிக்காற் றலைக்கழித்துப் பார்க்கும், உன்னும்
 மண்ணோடு படர்கின்ற அறுகம் புல்லை
 மருட்டபுயற் காற்றாலும் இயலா தன்றோ?
 புண்ணான மருமத்தான் பொன்னன் போலே
 புகழ்மாந்த விழைந்திட்ட தந்தி வர்மன்
 பண்ணார்ந்த தமிழ்யாப்பில் ஒழிபி யல்போல்
 பாராட்டாப் பகுதியெனப் பதராய் ஆனான்.
பொன்னன் = இரணியன்; மருமம் = மாப்பு.

பழிவாங்கினான் துருவன்

வெற்றியுடன் நின்றானா துருவன்? மஞ்ச
 விளையாட்டில் திளைத்தானா? வெய்ய ஆற்றும்
 பற்றறுத்த அசோகன்போல் பரிவுற் றானா?
 பாரதப்போர் வெற்றிமகன் பார்த்தன் போலே
 கற்றறிந்த போர்க்கலையை மறந்தி டாமல்
 கரையுயர்த்தி வெள்ளத்தைத் தடுக்கும் பாங்கில்
 முற்றியெழப் பகைக்கிடமே நல்கேன் என்று
 மூக்கமுக்காய் நீக்கிடவே முனைந்திட் டானே!

கோவிந்தன் கூட்டணியில் சேர்ந்தா னென்றே
 குறிவைத்துக் காஞ்சியின்மேல் படையெ டுத்தான்
 தூவிக்கும் துரும்புக்கும் காட்டுத் தீயாய்த்
 துருவன்றன் போர்வீரர் ஆனார்! தந்தி
 ஆவிக்குள் கிழங்கானான்! ஆற்றல் தந்த
 அணியான கரிப்படையைப் பெற்றுக் கொண்டு
 காவியுடை மேவியவர் கமண்ட லத்தைக்
 கவிழ்த்தநிலை உருவாக்கித் துருவன் மீண்டான்

துருவன் தன் முதுமையை உணர்ந்தான்

காலத்தை எண்ணியெதிர் பார்த்தி ருப்போர்
 கதிர்கண்ட வேளாளன் ஒப்பா ருண்டு
 காலந்தான் எவர்க்கேனும் காத்தி ருந்த
 கதையேனும் கேட்டதுண்டா? கண்ட துண்டா?
 நீலத்தைத் தின்றிருக்கும் ஆழி, வெற்பாய்
 நிலையில்லாக் காலத்தால் முதுமை யுற்ற
 கோலத்தைத் துருவனது நெற்றி மீது
 கோடுவந்து குடியேற உணர லானான்!

**துருவன் மகன் கோகிந்நன் முடிவெற்றுத்
நானும் படைவெடுத்துத் துந்நீவீரமனை வென்றான்**

துடிப்பான துருவனுடல் தளர்ந்தான், பிள்ளை
தோள்வளர்ந்தும் கலைதேர்ந்து மிருந்த தாலே
பிடியென்று செங்கோலைத் தந்தான், பெற்றுப்
பிறைவளர்ச்சி கோவிந்தன் பெற்றான், நாளும்
மடிவின்றித் தன்படையைப் பெருக்கிக் கொண்டு
மாற்றாரை மருளவைத்தான்! தந்தி வர்மன்
கொடிபிடிப்பான் வளரவிடக் கூடா தென்றே
குறிவைத்துப் போர்தொடுத்துத் தோற்க டித்தான்!

துந்நீவீரமன் துக்நிலை எண்ணி கிரங்கல்

வரகுணனோ தென்பரப்பை வளைத்துக் கொண்டான்
வடக்கத்தான் கோவிந்தன் வரிதா என்றான்
கிரவலர்க்கு மடம்என்னும் தன்மை போலே
என்நிலையும் இன்றாகி இளிவந் துற்ற
புரவலனாய்த் திகழ்கின்றேன் போற்ற வாழ்ந்த
பொற்காலம் போக்கிட்டேன், புகழ்கெட் டிட்டேன்
சரவிளக்காய் விளங்கிட்ட மரபு மாண்பைச்
சந்தியிலே அகல்விளக்காய் மாற்றி விட்டேன்.

என்றறற்றித் தன்னிரக்கம் கொண்ட தந்தி
இந்நிலையை மாற்றிடுதல் எவ்வா ரென்றே
பன்னாட்கள் சிந்தித்துப் பதில்தே டிட்டான்
பனிமூட்டம் பரிதியின்றி விலகிப் போமா?
மன்னன்நான் பொருதிட்ட போரி லெல்லாம்
மண்தொட்ட மார்பினனாய் ஆனேன், மாற்ற
என்பிள்ளை ஒருவனுக்கே இயலும், அந்த
இளங்கன்றை உருவாக்கி மீட்சி காண்பேன்.

அடிமேலே அடிகொடுக்கப் புரட்டிப் போட்ட
ஆமையென அலங்குற்ற தந்தி வர்மன்
பிடியரிசி பொங்குதற்கும் இல்லா ஏழை
பிழைத்திருக்கப் புல்லரசி சேர்த்தாற் போலே
அடிபட்ட அரவங்கள் படமெ டுத்தே
அச்சத்தைக் கொடுப்பதுபோல் திட்ட மிட்டு
வெடிமருந்தாய்த் தன்மகனைப் பயன் படுத்த
விழைந்துவினை யாற்றிடவே முனைய லானான்.

தோல்கிழைக் தோல்கியுற்ற நந்திவர்மன்

ஒருமுறைக்கு மூன்றுமுறை தோற்ற தாலே
 ஒடிந்திட்ட குழலானான் தந்தி வர்மன்
 பெருமழையில் மண்குவியல் கரைதல் போலே
 பெருமைதனைத் தொடர்ந்திழந்து கொண்டி ருந்தான்
 பருவத்தால் உருவத்தால் பயிற்சி, ஆற்றல்
 பலதிறனும் பெற்றிருந்த மகனோ, தந்தை
 புருவந்தான் மீசைநலன் பெற்ற தென்றே
 புழுக்கமுடன் நிலைக்கிரங்கிப் பொறுத்தி ருந்தான்!

பெற்றவனும் பிள்ளைகடன் முடிப்ப தற்குப்
 பின்தங்கி நிற்கவில்லை, பருவந் தோறும்
 கற்றவரைக் கொண்டுபல கல்வி தந்து
 கலைபலவும் காலத்தில் கற்கச் செய்தான்!
 சிற்றுளியும் மலைபிளக்கக் கூடு மென்றே
 சீமாறன் கோவிந்தன் சீரை வீழ்த்தப்
 பற்றுடனே பட்டத்தைச் சூட்ட எண்ணிப்
 படிப்படியாய்ப் பயன்வினைகள் மேற்கொண் டானே!

வடமொழிக் கல்வி தந்தான் வாலொடு வீரம் தந்தான்
 இடர்தரு வோரைச் சொன்னான் எதிர்த்திடும் துணிவைத் தந்தான்
 புடலையாய்த் திண்மம் கெட்டால் போர்க்கலைக் காகா தென்றே
 உடலுளம் உறுதி செய்தால் *ஒப்புனக் காட்சி என்றான்.

*ஒப்பு + உளக்கு + ஆட்சி.

நந்திவர்மன் மகன் நந்திவர்மனிடம் பட்டறிவு பெற்றுரைப் பணிக் கின்றான்

“காலமுனக் குற்றதப்பா கட்டில் ஏற;
 கலைபலவும் கற்றிட்டாய் என்ற போதும்
 ஞாலமிதன் இயல்பறிய வேண்டும், தேயா
 ஞாயிறென நீவிளங்க வேண்டும், நாளும்
 ஒலமிடும் கடல்கடக்க வேண்டாம், சுற்றி
 உள்ளபல நாடறிதல் நன்றாம்! உற்ற
 காலத்தில் பொறுப்பேற்றுப் பகையைத் தீர்க்கும்
 காலனென நீவிளங்கு” எனப்ப கன்றான்.

நந்திவர்மன் நாடு சுற்றியர்ப் புறப்பாடு

தந்தைசொல் தட்டாமல் தன்னருமைத் தோழனுடன்
முந்தையர்போல் பட்டறிவு முற்றிவர -நந்திவர்மன்
வண்ணமலர்த் தேனெடுக்கும் வண்டாகி ஆட்சிநலன்
எண்ணி இசைந்தான் இலக்கு.

மன்னன் மகனென்று மற்றவர்கள் எண்ணுதற்குத்
துன்னுமடை யாளம் துளியின்றித் -தன்தோற்றம்
மாற்றித்தன் தோழனுடன் 'மா'விரண்டே போதுமென
ஆற்றலை நம்பினான் அன்று.

மா = குதிரை.

தண்கனை நீரை மாந்தித் தவிப்பினைத் தீர்ப்பார் ஒப்ப
எண்ணெழுத் தியலைக் கற்றே இளமைநற் கடன்மு டித்தோன்
பண்ணிசை, போர்ப்பயிற்சி, பழுதறக் கற்றோன்; இன்றே
எண்டிசைச் சுற்றி மக்கள் இயல்பறி செலவேற் றானே!

பயணத் திட்டம்

போம்வழியில் ஊருள்ளே போய்ப்பார்த்து மக்களிடம்
நாம்பேசி நாட்டுநிலை நன்கறிவோம் -கூம்பாத
நெஞ்சோடு மக்களெலாம் நேயமுடன் வாழ்வதுதான்
துஞ்சாத ஆட்சிநலத் தூண்.

தந்தையை வென்று கப்பம் தாவெனப் பணித்தோன் நாட்டை
அந்தியில் மேலை வான்போல் அகத்தினால் சினந்து பார்த்து
நொந்தவன் நந்தி வர்மன் நோட்டமே காண்ப தற்குப்
புந்தியின் திறத்தை நம்பிப் புலியெனப் புறப்பட்ட டானே.

இரட்டரின் மரபில் வந்தோன் இடர்வரும் முன்னே காப்போன்
முரட்டினால் பகையைச் சீண்டி முதலிழக் காத மாண்பன்
அரணெனல் அடக்க மென்றே அறிந்தஅ மோக வர்ஷன்
இரட்டையாய்ப் பெண்ணைப் பெற்றோன் இவ்நக ருன்று ழைந்தார்.

அல்லிக் குளத்தழகும் ஆம்பல் இலையழகும்
நெல்லிக் கனியழகும் நெல்லின் அசைவழகும்
எல்லுமிழும் தும்பை எழிலழகும் துய்த்தபடி
மல்லையான் சென்றான் மகிழ்ந்து.

மல்லையான் = நந்திவர்மன்.

நீர்சுமந்த கார்மேகம் நின்றிறங்கும் பெற்றியெனத்
தார்சுமந்த மார்பன் தகைநிருப துங்கன்றன்
ஏர்சுமந்த தங்குறைக் கேகி இளைப்பாறி
ஊர்புகலாம் என்றிருந்தார் ஓய்ந்து.

தங்குறையர் = பயணியர் வீடுதி.

காவலரிடம் நாடடுதலை கேட்டல்

வாய்கிளறி உண்மைகளை வாங்க வல்ல
வழக்கறிஞர் தொழில்நுட்பம் போலே நந்தி
காய்நகர்த்தி வெற்றிபெறும் சதுரங் கத்தைக்
கற்றார்போல், காவலர்க்கு வலைவி ரித்தான்!
தேய்பிறையின் வெளிச்சத்தில் தேடல் போன்ற
தேற்றமிலா உரையாடல் நீள விட்டான்
ஓய்வாக ஊர்க்கதையைச் சொன்னோன் ஊடே
ஓன்றிரண்டாய் மன்னன்பெண் அழகைச் சொன்னான்.

இராடடிர்க் கூடந்தில் நந்திவர்மன்

உடுக்களை உதறி ஓடி ஒன்றியாய்ப் பொறுக்கச் சொல்லி
மிடுக்குடன் நிலவை ஏவி மேற்றிசை மறைந்தான் வெய்யோன்!
படுக்கையில் கிடந்தான் நந்தி பரிவழிச் செலவுச் சோர்வு
தடுத்திடா உறக்கம் வந்து தழுவிடக் கண்ண யர்ந்தான்.

ஒன்றியாய் = தனி ஆளாக.

விடிந்தது! புட்கள் கூச்சல் விழுந்தது காதில்! சோர்வும்
மடிந்தது! நந்தி வர்மன் மதர்விழி பூத்தெ முந்தான்
படிந்தநற் பண்புத் தோழன் பயனுறத் திட்டந் தந்தான்
ஓடிந்திடா ஊக்கம் பெற்றோன் உடன்பணிக் கெழுந்திட் டானே!

காப்பாளரிடம் பேசிச் செய்தியறிந்தாள் டோழன்

விடுதியின் காப்பா ளன்பால் விருப்புறப் பேசி, ஊட்டி
இடுப்புடை அவிழ்ப்பார் போலே இலக்குடை வினாக்க ளாலே
அடுக்கடுக் காகச் செய்தி அவன்தரப் பெற்ற தோழன்
விடுப்பதோ வாய்ப்பை என்று விளக்கினான் நந்திக் கன்பால்.

ஊட்டி = பொருள் கொடுத்தது.

நந்திவர்மன் தூண் கேட்டறிந்ததைக் கூறல்

காவலன் உன்பால் கூறாக் கரும்பினும் இனித்த செய்தி
கோவலன் தன்னை ஈர்த்த கோதைமா தவியை ஒப்ப
ஆவலைத் தூண்டும் நல்ல அழகியின் பெருமை கூறி
மேவலை ஊட்டி விட்டான் மிதவையில் என்னை விட்டான்.
மேவல் = ஆசை.

மன்னவன் பெற்ற மங்கை மஞ்சைநேர் எழில்கொண் டோளாம்
பன்னிரண் டாண்டின் பின்னர்ப் பார்த்திடப் பூக்கும் பூவாம்!
பொன்னிறம் போர்த்த மேனி பொங்கராய்த் தோன்று வாளாம்!
தென்னகம் முன்னர்க் காணாத் தேசவள் என்றான் கண்டாய்.

கண்டிட வேண்டு மந்தக் காந்தநற் சிலைக்கற் கண்டை
உண்டிட வேண்டும் உள்ளம் ஒப்பிலா எழிலை, ஆசை
உண்டியுள் விழுந்த காசாய் உளைப்புறச் செய்யு தென்னே
மண்டிய ஆவல் மேற்கு மலைத்தொட ராச்சே நண்பா!

இதற்கிலை பயண மென்றே இடித்துரை செய்தான் தோழன்
முதற்பணி துப்புத் தானே முடிந்ததே என்றான் நந்தி
பதக்கிலே குறுணி தானே பார்த்துளோம் மீதி உண்டே
அதற்குளே பாதை மாற அணியமா? ஆகா தென்றான்.

பதக்கு, குறுணி பண்டை முகத்தலளவைகள். 2 குறுணி = 1 பதக்கு.

நந்திவர்மன் - தோழன் உரையாடல்

நந்தி : பொழிலுளே பூவைக் கண்டால் பொங்கிடும் இன்பந் தானே
எழிலினம் பெண்ணைக் கண்டால் ஏற்படும்? ஈதோ குற்றம்?
கழிந்திடும் இளமைக் கேற்ற கண்வழி இன்பந் துய்த்தல்
ஒழியென உரைக்கின் றாயே ஒல்லுமோ உரைப்பாய் தோழா!

தோழன் : சிந்தனை சிதற விட்டால் செயற்றிறம் சுருங்கிப் போகும்
பந்தரில் படராப் பாகல் பசுக்குளம் படியால் சாகும்
புந்தியை ஒடுக்கும் ஆசை பொறுப்பினைப் புறத்தே தள்ளும்
விந்தையாம் காதல் தோன்றின் வினைபிற வெல்லாம் பாழே!

நந்தி : கண்டதொன் றில்லை நீயோ கற்பனைத் தேரில் ஏறி
விண்டிடும் சொற்க ளாலே வியந்தெனை நகைக்கச் செய்தாய்!
உண்டவர்க் கன்றோ ஏப்பம் உண்மையில் தோன்றும்! அஞ்சிக்
கண்டிடாப் பெண்மேல் காதல் கருக்கொளும் என்கின் றாயே!

தோழன் : நாடுநாம் சுற்ற வேண்டும் நடப்பெலாம் அறிதல் வேண்டும் கேடுறும் செயல்மேற் சென்று கிளைக்கதை படைக்க வேண்டாம் பீடுறும் செலவென் றானால் பெரியவர் மகிழ்வார்! கோணல் கோடுகள் கோலம் ஆமா? கொண்டதை மறக்க லாமா?

பஞ்சபொதிக் கிடங்குக்குள் பந்தம் ஏந்திப்
பார்வையிட நுழைந்தாலும் பற்றக் கூடும்
மஞ்சிடித்துக் காலிறங்கும் காட்சி கண்டும்
மணிப்பயறு உலர்த்தகளாம் ஏக லாமா?
அஞ்சுகங்கள் கொஞ்சுவதைக் காண நேர்ந்தால்
அரும்புகின்ற மீசையர்க்குக் கிளர்ச்சி தானே?
அஞ்சுதற்கிங் கஞ்சித்தான் ஆக வேண்டும்
அடம்பிடித்தே ஆசைதனை அடைகாக் காதே!

நந்தி : விட்டிட மாட்டாய் என்றன் விருப்பதன் வெப்பம் காணாய்
பட்டிடும் மரமுங் கூட பசுமையைப் பலநாள் காக்கும்
எட்டடி வேங்கை யாக என்னவா வளர்த்து விட்டேன்
தொட்டதைச் சீண்டி டாதே துணைசெய ஒப்பு தோழா!

தோழன் : அடத்துடன் அழுகை, மாந்தர் ஆதிநாள் போர்க்க லன்கள்
இடக்கினைச் செய்வ தற்கும் இலக்கினை எய்து தற்கும்
கடற்கவைக் கண்ணீர் விட்டும், கடுமையாம் நிலைமேற் கொண்டும்
உடற்றிற உதவி யின்றி ஒன்றியாய் நின்றே வெல்வார்!

புத்திவரும் பொறுப்புவரும் என்று -நான்
பொன்மொழிகள் எடுத்துரைத்தேன் நன்று!
சுத்திபடும் பொன்தகடே ஆனாய் -என்
சொற்களெலாம் போனதுபார் வீணாய்!

உன்முடிவை நீமாற்ற மாட்டாய் -நான்
ஒப்பிவிட்டேன் உதவிதரக் கூட்டாய்
ஒன்னலரின் நாடிதுதான் என்று -நீ
உணர்ந்துசெயற் படுவதுதான் நன்று.

பார்ப்பதுடன் நீநிறுத்த வேண்டும் -கண்டால்
பலபடிகள் மேலேறத் தூண்டும்!
நீர்த்துவிடும் நம்கடமை தோழா -பின்னர்
நேற்றுநிலை நெஞ்சமைதி வாழா!

ஆண்மையழ கென்பதுதான் அடக்கம் -பெண்பால்
ஆசைவரின் ஆற்றலெலாம் முடக்கம்
நாண்வலிமை அம்பில்தான் தொடக்கம் -நைந்தால்
நல்லமனம் பட்டிடரைக் கொடுக்கும்.

நந்தி : சொன்னதெலாம் என்னுளத்தில் பதிந்து கொண்டேன்
சுடர்பரிதி மேல்தாசு படியப் போமா?
சின்னதுதான் என்னாசை! சீயக் காலில்
சிற்றெறும்பு கடித்தாலும் பாய்ச்சல் போமா?
மன்னவரின் மாண்புக்கு மாற்று காண
மகனாய்நான் பிறக்கவில்லை, மாற மாட்டேன்
இன்றொருநாள் மட்டுமெனைப் பொறுப்பாய், பின்னர்
எப்போதும் உன்வழிதான் என்றன் எல்லை.

தோழன் : நன்றின்னே வாவா ஊரை
நாம்கற்றி வருவோம்! மக்கள்
மன்னவனைப் பற்றிக் கொண்ட
மனநிலையை அறிந்து கொள்வோம்
புன்னைமர நீழல், பொங்கர்
பொதுவிடங்கள் காண்போம், சூழல்
நன்மையெலாம் துய்ப்போம் மாலை
நயந்தபடி கோயில் செல்வோம்.

நந்தி : நீர்க்கடல் நீந்தும் வெள்ளி நெத்திலி மீன்கள் ஒப்ப
ஏர்நிலா பொரித்த குஞ்சாம் இரவொளிர் உடுக்கள் தம்மைக்
கார்வலை வீசி மின்னல் கயிற்றினால் வலித்த போதும்
சீர்வலி விண்மீன் தம்மைச் சேந்திட இயன்ற துண்டோ?

காட்சி கிளக்கம்

அயலவர் என்றே எண்ண அடுத்தவர்க் கியலா வண்ணம்
இயல்புடை தரித்தெ முந்தே இருவரும் நடந்து சென்றே
வயல்வெளி வாவி சோலை வாழிடம் கோயில் எங்கும்
முயன்றுமே கண்ட வற்றில் மொழிந்தனர் ஒன்றி ரண்டே!

காதலன் தழுவ வீழும் காரிகை நாணம் போலே
ஆதவன் கதிர்க்கை தீண்ட அலர்ந்திடும் கமலப் பூவில்
தாதினை எடுக்கும் வண்டு தன்துணை தொடர வந்து
போதினுள் அமர்ந்து காதல் புரிந்ததைக் கண்டு வந்தார்!

அல்லிக் குளமி ருந்தே அலவன் கரைக்கு வந்து
புல்லில் நடம்பு ரிந்து புணரப் பெடைய ஹைக்கச்
செல்லின் அறையி ருந்து சினந்த அரவெ முந்து
பல்லின் இடுக்கி ருந்து படர்நா நெளித்த தந்தோ!

இருவரும் இணைந்தே சென்றால் எழுந்திடும் அச்சம் இன்னே
பெருவிரல் போற்பி ரிந்து பின்னிணைந் திடலா மென்றே
ஒருமன முடிவு செய்தார் உருவிய வாள்போ லானார்
தெருவழிக் கடந்தார், நந்தி தென்படு சோலை புக்கான்.

அந்தப் புரத்துச் சோலை அஃதென அறியா நந்தி
தந்திர முயற்சி, காவல் தடையென ஏது மின்றிக்
கந்தலை மறைப்பாய்க் கொண்டால் காற்றதைக் கடக்கு மாப்போல்
உந்திய ஆர்வத் தாலே உவந்தவண் உலவ லானான்.

ஆங்கொரு பக்கம் பெண்கள் அமர்ந்துரை யாடக் கண்டு
தேங்கிய ஓடை நீரைத் திறந்துமே விட்டாற் போன்று
வீங்கிய ஆவ லோடே விரைந்தவன் மறைந்து நோக்கப்
புங்குயிற் கூட்டத் துள்ளே பொன்மயில் சாயல் கண்டான்.

சோலையில் பெண்களைக் கண்டு வியந்தான் நந்திவர்மன்

கருவிருந்து வந்தவளா? இல்லை, சிற்பி
கைத்திறத்தில் பிறந்தவளா? இளமை துள்ளும்
பருவத்தார் கண்விருந்துக் காக வேண்டிப்
படைத்தனுப்பப் பட்டவளா? பாவி யத்தார்
உருவகித்த ஊர்வசியா? ஒவி யத்தை
உயிரூட்டி விட்டாரா? ஒன்ப தென்னும்
பெருமணிகள் ஒன்றாக உருக்கிச் செய்த
பேரழகுப் பெட்டகமா என்ற யர்ந்தான்.

நுகை மறந்தான் நந்தி

குழிக்குள்ளே விழுந்த யானை குழம்பியே தவித்தல் போலே
மொழியிலை உரைத்தற் கென்றே மூங்கைபோல் நின்றான் நந்தி!

பெண்கள் நிலை

மரபினை மீறி விட்டோம் மன்னரே அறியும் முன்னர்
அரண்மனைக் கேகல் நன்றென் றறிவுரை சொன்னாள் தோழி!

அனைவரும் ஆம் ஆம் என்றார்
 அகந்தையே அற்றாள் ஏற்றாள்!
 பனைநிழல் ஒதுங்கிச் செல்லும்
 பான்மையில் புறப்பட்ட டாரே!

பழுதான தேரை விட்டுப் பாதியில் திரும்பு வார்போல்
 பொழுதேறும் முன்னாள் பெண்கள் புறப்பட்டார் அரண்மனைக்கே
 அழுதாரைத் தேற்றத் தோன்றும் அமைதிக்கே இடம்விட்டாராம்
 எழுதாத ஓவி யங்கள்! இளமைச்சொற் காவி யங்கள்!

மயக்கம் ஒருளிந்துடன் நந்தி

தன்னிலைக்கு நந்திவந்த தருணம் ஆங்கே
 தடமிருக்கப் பெண்களெலாம் ஏகி விட்டார்!
 பொன்மிளிர்ந்த சோலைக்குள் பூக்கள் மட்டும்
 போட்டியிட ஆளின்றி நகைக்கக் கண்டான்!
 என்னயினிக் காண்பதற்கிங் குண்டா மென்றே
 இதயத்தில் சிறைவைத்த பெண்கொண் டேகி
 இன்புறவு கனவுகளில் மிதப்ப தற்கே
 இளைப்பாறும் விடுதிக்கு மீண்டிட டானே!

நந்தி தூயகம் திரும்பல்

வேட்டையை முடித்துத் தந்தை வீட்டினை அடைந்தால் பிள்ளை
 ஆட்டமும் நிறுத்தி ஓடி ஆர்வமே பரப ரக்கத்
 தேட்டையைத் தேடு மாப்போல் திரும்பிய தோழன் மாட்டுப்
 பூட்டினைத் திறக்கும் பாங்கில் பொறிவினா வைத்தான் நந்தி.

என்னநீ கண்டாய்? கேட்டாய்? எனக்குரை தோழா? என்றான்
 தன்முனைப் புள்ள மக்கள் தாழ்ந்திடா துழைக்கின் றார்கள்
 வன்முறை இல்லை பேச்சில் வம்புரை இல்லை, ஆண்பெண்
 இன்புடன் வாழு கின்றார் இளைத்தது வறுமை ஒன்றே!

மன்னனை மக்கள் அன்பால் மதித்துமே வாழ்த்து கின்றார்
 தன்னலம் பெருமைக் காகத் தாக்குதல் செய்யான், போரால்
 இன்னலை இழப்பை ஓடி இழுத்துவந் திலனென் கின்றார்
 ஒன்னலர் தம்மைக் கூட உறவென மாற்று வானாம்.

இன்றுநான் சேர்த்த சேதி ஈதெனப் புகன்ற தோழன்
 நன்றுநீ அறிந்த தெல்லாம் நவிலெனக் கேட்டான், நந்தி
 ஒன்றுமே இல்லை என்றே உதட்டினைப் பிதுக்கக் கண்டு
 குன்றினை மறைத்து வைக்கக் கூடையா உதவு மென்றான்.

உண்மையைக் கூறி னாலும் ஒப்பிட மறுப்பாய், நீயே
கண்களைக் கட்டிக் கொண்டு கதிரவன் கருப்பே என்பாய்
வண்ணமே ஏழு உண்ட வானவில் வழக்கி வீழ்ந்து
பெண்ணென விளங்கக் கண்ட பேற்றினைக் கூறக் கேள்நீ!

ஆங்கொரு சோலைக் குள்ளே அத்தினை மீறிச் சென்று
மாங்கனி மார்பில் காய்த்த மங்கையர் கூட்டங் கண்டேன்
வீங்கிய பொற்குன் றின்மேல் விரிகதிர் பட்ட தோற்றப்
பூங்குயில் குரலைப் பெற்ற புறவுகள் பேசக் கேட்டேன்!

உருவகக் கூற்றால் உண்மைக்
குறையிடும் முயற்சி வேண்டாம்
தெருவிளக் கொளியாம் சொல்லால்
தெளிந்திடப் பேசென் றானே!

சொற்களுக் கடங்கி டாத சுடரொளி வீசக் கண்டேன்
கற்பனைக் கதைமாந் தர்க்கும் கருவெனும் கலையைக் கண்டேன்
வெற்பினில் விளைந்த வேங்கை விரைமலர்க் கொத்தைக் கண்டேன்
அற்புதக் காட்சி கண்டேன் அணங்கென அறிந்து கொண்டேன்!

சந்தன மரத்தைத் தேர்ந்து சங்கென ஒளிரத் தேய்த்துச்
சிந்தையில் புதுமை தேக்கிச் செய்திறக் கலைஞர் ஆர்வாய்த்
தந்திறம் கூட்டிச் செய்து தந்ததோர் சிலையாய் ஆங்கே
சந்தரி நிற்கக் கண்டேன் சவைத்ததால் மயக்கம் கொண்டேன்!

பெண்களே பேச்சு, மூச்சு பித்தனாய் மாறிட் டாயே!
மண்ணிதில் இயற்கை தந்த மாண்புகள் கோடி உண்டே!
கண்ணியில் விழவே ஓடும் கலையென மாறி டாதே
திண்மையைத் தளர விட்டுத் திரிவதா கடமை, நோன்பு?

இனியிவண் இருக்க வேண்டாம் இடியிடைப் பாட்டு வேண்டாம்
குனிந்துள உறுதி தன்னைக் கோடென நிமிர்த்து, காணும்
பனித்துளி ஒளிர்ந்த போதும் பதித்திடும் வைரம் ஆமா?
முனித்திடர் மூளும் முன்னே முடிப்பமிச் செலவை என்றான்.

என்றனை இளப்ப மாக எண்ணிடல் தகுமா? தோழா!
பொன்னையே சருகி விட்டுப் பொசுக்கினும் சாம்பல் ஆமா?
மின்மினி தானா விண்மீன் மிதந்திடில் தக்கை தானா?
ஒன்றிடர் எனினும் ஓயென் உடனெழு செல்வோ மென்றான்.

பொறுத்திட வேண்டும், உள்ளம் புண்படப் பேசி விட்டேன் நிறுத்தெவர் பார்ப்பார் முத்தை! நேர்மையாய்த் தந்த சொத்தை! உறுத்துமா ஊட்டும் மார்பு? ஊக்கிட வேண்டிச் சொன்னேன் கறுத்திடப் போமா தங்கம்? கதிர்த்தடம் மாறிப் போமா?

இன்பியல் எண்ணம் யார்க்கும் இளமையில் எழுத்தான் செய்யும் நன்மையின் தோற்றம் பெண்கள் நல்லுற வாக்கும் தூண்கள்! இன்புறும் காட்சி காணல் இழுக்கினை நல்கப் போமோ? முன்னையர் சீர்பேர் காக்கும் முனைப்பிதால் குன்றி டாது.

அச்சமே அறியா என்பால் அன்பினால் சேர்ந்த தோழா! இச்சகம் பேசி டாமல் இடித்துரை செய்தாய், ஈதே மெச்சிடத் தக்க பண்பாம் மேலவர் காட்டும் அன்பாம் உச்சியில் வைத்தேன்; உன்றன் உரையெனக் கூக்கம் சேர்க்கும்!

நந்தியின் சொற்கள் கேட்டு நயந்துடன் நெகிழ்ந்த தோழன் எந்தைதாய் செய்த பேறு இணைந்தனம் என்று கூற உந்திய உணர்வின் தாக்கம் உருண்டது கண்ணீ ராகச் சிந்தையால் பிணைக்கப் பட்டோர் சென்றனர் காஞ்சி நோக்கி.

என்னநீ கற்றுவந்தாய் என்றெனைக் கேட்பவர்க்கு) இன்பாய் எடுத்துரைக்க ஏதுண்டாம்? -அன்பாசொல் வேனில் வெளிச்சத்தில் வெள்ளரியின் புன்சிரிப்பில் நாணிக் கவிழ்ந்திடவோ நான்?

கேள்விக் கெதிர்க்கேள்வி கேட்பாரின் வாய்முடும் தேள்பார்த்தார் போலே திகைக்காதீர் -வாள்வீச்சில் வல்லவரே வாய்வீச்சில் வந்தவழிச் செய்திகளைச் சொல்லப்போம் நில்லா திடர்.

பத்துப் பருவநிலா பார்த்த பயணத்தில் எத்தனையோ பட்டறிவை ஈட்டியுள்ளோம் -கொத்தாக எல்லாம் ஒருநாளில் எய்தியதாய் ஆகிடுமோ சொல்லாளாக் கற்றதிலே வெவ்.

ஊற்றடியில் நீரோட்டம்! உண்டிக்குள் காசுபணம் கூற்றுக்குள் உண்மை குடியிருப்பு -ஆற்றொழுக்காய் எண்ணம் வெளியிட்டால் ஏற்க மறுப்பாரா வண்ணந்தான் வானவில்லின் வார்ப்பு.

நாயகம் மீண்ட நந்திவர்மனுக்கு ஷரீவற்பு

நந்தி வருகைதனை நாட்டார் அறிந்திடவே
முந்தி முரசம் முழங்கட்டும் -பந்தி
விருந்து நடக்கட்டும் வேதம் ஒலிக்க
திருக்கோலம் காண்க திரண்டு.

ஈன்றெடுத்த தாய்தந்தை ஈசன் அடியார்கள்
ஆன்ற அமைச்சர் அவைப்புலவர் -நான்மறையர்
தாங்கும் தளபதிகள் தாயகத்தின் மேற்குடிகள்
ஊங்கரங்க முற்றார் உவந்து.

ஊங்கரங்கம் = மேலான மன்றம்.

எங்கள் இளவரசே! இன்புறுத்தும் போர்முரசே!
திங்கள் விளக்கேற்றும் தீக்கதிரே! -பொங்குதிரை
ஆர்க்கும் கடல்முத்தே! அன்னை அகம்குளிரும்
ஏர்க்காடே என்றார் இணைந்து.

மூத்தோரே வாழ்த்துரைத்தார் மூவாதோர் தாள்பணிந்தார்
ஏத்திப் புலவர் இசைத்திட்டார் -கூத்தாடிக்
கொண்டாடும் கோதையர்கள் கூடி மலர்தூவிக்
கண்டார் முகத்தில் களிப்பு.

வேட்டை பயின்றெழுந்த வேங்கைக் குருளையென
நாட்டையெலாம் சுற்றிவந்தார் நந்திவர்மன் -ஈட்டுதற்(கு)
எஞ்சும் கலையில்லை என்றேற்றிச் சான்றோர்கள்
நெஞ்சவக்கு தென்றார் நெகிழ்ந்து.

ஆன்றோர் அறிவுரையும் ஆர்வப் படைத்திறனும்
ஈன்றநலத் தாலுயர்ந்த திந்நாடு -கூன்விழுந்த
பல்லவர்தம் ஆற்றலினைப் பாரேற்ற என்மகனே
நல்லதொரு வாய்ப்பென்பேன் நான்.

கோளரியே என்றாலும் கூடும் அகவையினால்
ஆளரவம் கேட்டெழுவும் ஆகாதே -நாளளந்தே
முன்னோர் கடன்புரிந்தார் மூப்படைய ஓய்வெடுத்தார்
என்னிலையும் ஈதாயிற் றின்று.

கச்சிநகர் மீண்டவரைக் காவலனும் ஏவலரும்
மெச்சிவர வேற்று மிகமகிழ்ந்தார் -அச்சமுடன்
பிள்ளை நலனெண்ணிப் பேதுற்ற தாய்நெஞ்சில்
கொள்ளை உவகையாம் கூத்து.

தந்திவர்மன் மலிற்சி

கடையாணி கழன்றிட்ட வண்டி யாகக்
 கட்டுடலம் தளர்ந்திட்ட தந்தி வர்மன்
 உடைவானைப் போல்தொடரும் அரசி யோடே
 ஊராளும் அவையத்து வந்த மர்ந்தான்
 குடைவிரித்துச் சுருங்கிட்டாற் போலே சான்றோர்
 குழுவினரும் எழுந்தமர்ந்த அவையை நோக்கி
 உடையாத முழுநிலவு பகலில் காய்தல்
 ஒத்தவனின் உரையைவை கேட்க என்றான்.

“அரைநூற்றான் டளவின்மேல் ஆண்டு விட்டேன்
 அவலங்கள் ஆசைகளைத் துய்த்து விட்டேன்
 திரைபோட்டு மடிப்பொருளை மறைத்தே காக்கும்
 திரள்நீலக் கடல்போன்ற ஆசை நீக்க
 நரைதிரையின் இடித்துரையைப் புரிந்து கொண்டேன்
 நாள்நெருங்கி வருவதையும் உணர்ந்து விட்டேன்
 விரைபரியாய்ச் செயல்படுவார்க் கிடத்தை விட்டு
 விலகிவிடும் விழைவுடையேன்” என்று ரைத்தான்.

இதுநல்ல முடிவென்றார் இளையோர், மூத்தோர்
 எதற்கிப்போ மாற்றமென எதிர்ப்புச் சொன்னார்
 பொதுநலனில் அக்கறையைக் காட்டு தற்குப்
 புதுரத்தம் வேண்டாமா என்றான் மன்னன்
 முதுமையெனும் பழந்தானே இனிக்கும், பிஞ்சு
 முதிர்கவையை நல்காதே என்றார் சில்லோர்
 மதுமலரே மணங்கொடுக்கு மன்றிக் காய்ந்து
 மடிமலரில் வண்டுதா தென்றான் மன்னன்.

பழுத்திருக்கும் பயன்மரமாய் நந்தி வர்மன்
 பக்கத்தி லிருக்கின்றார்! பட்டம் ஏற்க
 முழுத்தகுதி பெற்றுள்ளார் மூத்தோர் போலே
 முறைகாக்கும் பண்புடையார்! முன்னேற் றத்தின்
 விழுப்பத்தை அவர்முகத்தில் காணு கின்றோம்
 வித்தையெலாம் கற்றவர்க்கு முடிசூட் டிட்டால்
 கொழுத்தநலன் நாடுபெறும் குடியும் ஓங்கும்
 குறையொன்றும் நேராது என்றான் மன்னன்.

முடிசூட்ட நடவடிக்கை

மன்னர் கருத்துக்கு மாற்றில்லை மாமலைமுன் அன்னக்கல் தாமே அரங்குள்ளோர் -புன்னகையில் பல்லுக்கும் பங்களிக்கும் பண்புயர்ந்த பார்த்திபரின் சொல்லுக் கிசைந்திட்டார் சூழ்ந்து.

அன்னக்கல் = சோற்றில் கிடக்கும் சீறுகல்.

கற்றை விரலின்றேல் கைகள் முடந்தானே ஏற்றைக்கும் சான்றோரே எந்துணைவர் -பற்றுடையீர் உங்கள் கருத்துரையால் ஊட்டம் பெறுகின்றேன் திங்களே கங்குலிலே தெம்பு.

என்றுரைத்த மன்னனுரை ஏற்றுக் கணியரிடம் நன்றென்று நாள்குறிக்க நாடிட்டார் -ஒன்றாக மன்றிருந்தோர் மன்னன் மகன்பேரை வாழ்த்தாலே அன்பிசைவைத் தந்திட்டார் ஆர்த்து.

கணியர் = சோதிடர்.

காலம் கருதென்றார் காட்டில்லா வள்ளுவனார் ஞால ஒளிமூல ஞாயிறவர் -சூலத்தில் மூவிலைபோல் முப்பாலில் முத்தான மூதுரைகள் ஆவியெனத் தந்தார் அறி.

ஆவீ = உயிர்.

சிவையார் கோரிக்கை

நந்திவர்மன் நற்செலவை நாங்கள் அறிதற்கு முந்தியுரை செய்கவென்றார் மூத்தோரே -தந்திமகன் பெற்றோர் அடிபணிந்து பேச்செடுக்க வாய்மலர மற்றோர் மகிழ்ந்தார் மனம்.

நந்திவர்மன் பேச்சு

எந்தையிட்ட கட்டளையால் ஏற்ற செலவெமக்குத் தந்தநலன் கோடிக்கும் தாழ்வன்றாம் -விந்தைமிகு இப்பாரில் கற்பதற்(கு) எத்தனையோ உள்ளதென ஒப்புவதால் ஒன்றில்லை ஊறு.

ஆளுந் திறன்முற்ற ஆளப் படுவோரை நாளும் அறிந்திருத்தல் நன்றாமே! -வாளுக்குக் கூர்தேவை என்பதுபோல் கொற்றம் குறைகளைய ஊர்கண்டால் உண்டாம் உயர்வு.

பலகூறி நேரப் பயன்குறைக்க மாட்டேன்
 சிலகூறல் இங்குச் சிறப்பாம் -இலராகி
 மக்களுறும் இன்னலுக்கு மாற்றறிந்(து) ஒப்பேற்ற
 ஒக்கவழி கண்டிடலாம் ஓர்ந்து.

சென்ற விடமெங்கும் சிற்றுார் வயல்வெளிகள்
 குன்றடுத் தோடும் குறுநதிகள் -என்றென்றும்
 ஊரூட்டி உண்ண உழைக்கும் பெருங்குடிகள்
 வேரூட்டம் காணல் விழைவு.

காடு கழனிகளில் கால்நடையின் தோழரெனப்
 பாடு படும்மக்கள் பார்த்தோமே -காடுலவி
 மேட்டுக் குடியவரை மீளவிடாச் செய்திகளைக்
 கேட்டலும் நெஞ்சுக்குக் கேடு.

காடுலவி = காடுகளில் உலவும் விலங்குகள் = மாக்கள்.

ஏய்த்துப் பிழைப்பாரும் இன்னல் விளைப்பாரும்
 வாய்ப்பால் உயர்ந்தோரும் வாழலகில் -நோய்ப்பாடு
 பட்டுமூலும் மக்களையும் பார்த்தயர்ந்து நின்றதெலாம்
 தொட்டுரைத்தால் தோன்றும் துயர்.

பயணந்தால் பெற்ற பயன் - நந்நீவர்மக் பேச்சு

காதம் பலகடந்தோம் காடுமலை நாட்டுள்ளும்
 ஏதமிடைச் சூழ எதிர்கொண்டோம் -கோதற்ற
 நெஞ்சத்தார் பக்கலிலே நின்றவர்க்கு) எஞ்ஞான்றும்
 அஞ்சற்கொன் றில்லை அறி.

இன்பென் றிருந்த இருட்டறை வாழ்க்கையிலே
 துன்னும் வெளிச்சத் துணையுற்றேன் -என்னுள்ளே
 மங்கிக் கிடந்த மறவுணர்வு மாண்பெல்லாம்
 பொங்கியெழப் போச்சு புரை.

மேய்கின்ற கால்நடைபோல் மேனி குனிந்திருக்கக்
 காய்கதிரைத் தாங்கிக் களையெடுப்பார் -தாய்க்குலத்தார்
 ஈன்ற குழவிகளோ ஈமொய்க்க வேரடியில்
 தோன்றாதோ காணத் துயர்.

நல்லார்தாம் மக்களெலாம் நன்றிமிக உள்ளவர்கள்
 பொல்லார் இடையே புழங்குகின்றார் -இல்லார்க்கிங்(கு)
 ஏதும் நலஞ்செய்ய ஏலா திருப்பதுவோ?
 போதும் பொறையின் பொறுப்பு.

என்னநிறை ஏதுகுறை எங்கே இடர்ப்பாடாம்
என்றெல்லாம் ஆய்ந்தடங்கின் என்னபயன்? -குன்றிவரும்
நேயம் நடுநிலைமை நேர்மை உடலுழைப்பைத்
தேயத்தார் தேர்தலே தீர்வு.

மக்கள் மனமறிந்தோம் மாற்றார் அரணறிந்தோம்
பக்கத் துணைவலியும் பார்த்துவந்தோம் -அக்கறையாய்
எல்லார்க்கும் எல்லாம் எனும்நிலையை ஏற்படுத்த
வல்லார்க்கே வேண்டும்நல் வாய்ப்பு.

பாட்டினிலே பல்லவியாய்ப் பார்வைச் சிறகணிப்பாய்
ஊட்டிக் கொழுத்த உயர்குடிகள் -கேட்டயர்
நாட்டின் நிலைமைதனை நந்திவர்மன் கூறியதைத்
தீட்டாய் நினைத்தார் திகைத்து.

ஏற்றி வரவேற்றார் எண்ணம் பெரிதென்றார்
ஆற்றுக என்றார் அடித்தட்டார் -மாற்றாகக்
கூற்றுக் குறையென்றார் கொள்கைப் பழுதென்றார்
ஆற்றாத மேட்டுக் குடி.

சிந்திசையைக் கேட்டார்தம் சிந்தை நெகிழ்தல்போல்
நந்திவர்மன் பேச்சை நயந்த குடிமக்கள்
உந்தியெழும் உள்ளுணர்வால் ஒன்றாய்க் குரலெடுத்து
வந்தித் திசைத்திட்டார் வாழ்த்து.

மக்கள் மலிச்சீ

வாழை மரத்திற்கு வாய்க்காக் கிளையாக
ஏழைகளைப் பற்றியெலாம் எண்ணாத காலத்தில்
கூழையினர் நெஞ்சைக் குளிர்வித்த நந்திவர்மன்
ஊழையும் வெல்வாரென்று ஒப்பு.

ஊழை = முன் முடிவுகளை.

இல்லையிவர் போல்நல்லார்! இல்லையிவர் போல்வல்லார்
இல்லையிவர் போல்கற்றார் எங்களுக்கு -நல்லியலில்
இல்லை ஒருவர், இவர்போலே என்றெல்லாம்
சொல்லியவை யோரார்த்தார் சூழ்ந்து.

கற்களிலே மாணிக்கம் காட்சிகளில் காலைமலர்
விற்கையன் அர்ச்சுனனெம் வேந்துமகன் -கொற்கையிலே
கண்டெடுத்த நன்முத்தாய்க் கைபெற்ற மூலிகையாய்க்
கண்டுவந்தார் மக்கள் கனிந்து.

நன்றியென்றார் நந்திவர்மன் நல்லதென்றார் தந்திவர்மன்
இன்று முடிந்ததவை என்றெழுந்தார் -மன்றிருந்தோர்
எல்லாரும் நின்றவர்கள் ஏகியபின் தாம்பிரிந்து
செல்லத் தலைப்பட்டார் சேர்ந்து.

பங்காளிகள் வகாறிப்பு

மன்றிருந்து கண்டுழன்ற மாற்றாந்தாய் மக்களுளம்
குன்றி விடித்த குடமாகக் -கன்றிழந்த
தாய்ப்பசுவாய்த் தத்தளித்துத் தாங்க இயலாமல்
நோய்ப்பட்டுப் போனார் நொடிந்து.

நால்வர் நமையொதுக்கி நாட்டரசை நந்திக்கே
கோல்,முடியை முற்றும் கொடுப்பதுவா? -வால்சுழற்றும்
நாயாய் நமைமதிக்க நாம்திறமை யற்றவரா
சாயாத கொற்றமிதோ சாற்று.

மன்னன் அறிவிப்பும் மக்கள் வரவேற்பும்
உன்னக் கொதிப்புற்றா ருள்ளத்தில் -வன்முறையை
எண்ணத் தலைப்பட்டார் ஈமொய்த்து வார்ப்படத்தைப்
புண்ணாக்கப் போமா புகல்.

நங்கை நன் பிள்ளைகளுக்கும் உரிமை சீவண்டல்

(மன்னன் தந்திவர்மனின் உரிமைப் பெண்களில் ஒருத்தி 'நங்கை'. பட்டத்தரசிக்கு
இணையாக மன்னிடம் பழகியவள். நான்கு பிள்ளைகளை சன்றவள்)

புலவோரும் சான்றோரும் சேர்த்து வைக்கும்
புத்தகம்போல் புவியாள்வோர் இளமை நல்கும்
நலன்துய்க்கப் பெண்களைத்தம் அரண்மனையில்
நான்மாடப் புறவெனவே சேர்த்து வைப்பார்!
உலவுமயில் கூட்டத்தில் ஒருத்தி யாக
உறவுக்கு வந்தவளே 'நங்கை', தந்தி
புலவுணவாய்ப் புசித்திருந்தான் நான்கு பிள்ளை
புவிதிசைபோல் பெற்றதன்பின் புறத்தே வைத்தான்.

இந்தநிலை இருவருக்கும் இருந்த போதும்
 இரவுக்கும் பகலுக்கும் இடையி லான
 அந்தியிலே எழுமாசை அகத்தைத் தூண்ட
 ஆள்பவனும் அவளிடத்து வந்து போவான்
 கந்தகமும் நீருக்குள் பிணந்தான், பெண்கள்
 கலையிழந்தால் ஆணகத்தில் காத தூரம்!
 தந்திவர்மன் முற்றாக, மாறி டாத
 தலைவனென நங்கைக்கும் உணர்த்தி வந்தான்.

நந்திக்கே முடியென்ற முடிவைக் கேட்டு
 நான்பெற்றார்க் கில்லையெனக் கவன்று நெஞ்சால்
 நிந்தித்துக் கொண்டிருந்த வேளை பார்த்து
 நேர்நிட்டான் தந்திவர்மன் செய்தி கூற.
 பந்திக்குப் பிந்திவிட்ட எம்மைத் தேற்றப்
 பார்த்திபரே வந்தீரா என்றாள், தந்தி
 சிந்திக்கத் தெரிந்தவளே சீற்றம் வேண்டாம்
 செப்புவைதக் கேளென்று மரபைச் சொன்னான்.

களத்திலே அடித்த நெல்லைக் களஞ்சியம் சேர்ப்பார் போலும்
 குளத்திலே பிடித்த மீனைக் குழம்பிலே விடுவார் போலும்
 உளத்திலே உவகை தேக்கி உண்மையை இளையாள் ஏற்க
 இளப்பமாய் எண்ண வில்லை இதுமுறை என்றான் மன்னன்.

மூத்தவளின் பிள்ளைக்கே முடியென் கின்றீர்
 முந்தானை விரித்தவளின் பிள்ளைக் கென்னாம்?
 நாத்தமும்பால் தடித்திடவே புகழ்ந்து பேசி
 நங்கையுடல் நலந்துய்த்தீர் கட்டிற் கேற்ற
 பாத்திரமாய் மட்டிலெமைப் பயன்கொண் டர்கள்
 பங்களிப்பில் பிறந்தார்க்கு வழிசொல் லுங்கள்
 நேத்திரத்தில் ஒன்றில்தான் வெண்ணெய் வைத்தீர்
 நேர்பிறப்பாம் மற்றவர்க்குச் சுண்ணந் தானா?

தனித்திசையாய் நன்மக்கள் நால்வர் பெற்றேன்
 தகுதியுடன் அவரெல்லாம் வளர்ந்து முள்ளார்
 இனிப்புமொழிப் புலவனுளான் எதிர்ப்பை வெல்லும்
 இணையற்ற வீரனுளான், மந்தி ரத்தால்
 முனித்தொறுக்க வல்லவனாய் இளைய னுள்ளான்
 மூளைபல சூழ்ச்சிநலத் திறத்தா னுள்ளான்
 பனித்துளியோ இவரெல்லாம்? பாராள் வேந்தின்
 படைப்பன்றோ பங்கிவர்க்கும் வேண்டும் என்றாள்.

தான்தன தென்றே எண்ணும் தன்மையர் மிகுவை யத்தில்
ஏன்?எனக் கிலையா என்றே எவருமே வினாத்தொ டுப்பர்
வான்மழை பயிர்க்கே என்று வரப்பினைத் தவிர்த்தா பெய்யும்
கூன்மனம் இலையென் றானால் கொடுப்பதைப் பகிரந்தா லென்ன?

ஆட்சியில் பங்கு வேண்டி அரற்றியே நிற்கும் பெண்ணே
மாட்சிகொள் மரபை மீற மன்னனைத் தூண்டி டாதே!
நீட்சியில் லாத வாழ்வில் நின்றிடும் புகழை ஈட்டிக்
காட்சியாய் மக்கள் தம்மைக் காட்டிடச் செய்நீ என்றான்.

பந்தியின் இலையைப் போன்று பாவையென் நிலையின் றாச்சு
சந்தியில் நடுகல் தானா? சாவியா என்றன் மக்கள்?
கந்தையாய்க் கிழித்து விட்டார் கவலையில் ஆழ்த்தி விட்டார்
தந்தையாய்க் கடமை செய்யத் தவறினீர் போம்போம் என்றான்.

அன்னையர் பிள்ளைக் காற்றும் அருங்கடன் ஒழுக்கம் ஊட்டல்
முன்னையர் பெருமை கூறி முறையுடன் நடக்கச் செய்தல்
நன்னெறி பயிற்றி நாளும் நல்லதே உன்னத் தூண்டல்
தென்னையாய் நன்றி காட்டித் திகழ்ந்திடச் செய்க என்றான்.

வெற்றியை இழந்த ஆசை வெறியென மாறும் நெஞ்சில்
பற்றிய பிணியாய் மாறிப் பண்பினைக் கொல்லும், வெய்ய
குற்றமும் புரியத் தூண்டும் குறைகளைக் குடிய மர்த்தும்
செற்றமாய் உறவை மாற்றும் செயற்றிறம் மங்கு மென்றான்.

செய்கையில் தூய்மை யின்றிச் சிந்தையில் நேர்மை குன்றி
நெய்யென நெறிமு றையை நின்றெதிர் பேசு கின்றீர்!
பொய்கையில் மேதி மொட்டுப் பூக்களை மேய்ந்த தீதைப்
பொய்யினால் போர்த்து தற்குப் புகலுரை போது மென்றான்.

தன்னலன் தலையெ டுத்தால் தடித்தசொல் அணிவ குக்கும்
என்பதைக் காட்டி விட்டாய் எரிச்சலை மூட்டி விட்டாய்
உன்மகன் எனம் கன்தான் உணர்ந்திலை இதனை என்று
மன்னவன் கனன்று கூறி மறுநொடி எழுந்து சென்றான்.

இன்புரைத்த காலத்தை எண்ணி உளமிளகித்
துன்புரைக்க நேர்ந்ததெனத் தொய்வுற்றாள் -அன்புரைத்த
மன்னன் வெறுக்க மறுத்துரைத்த செய்கைக்குத்
தன்னையே நொந்தாள் தணிந்து.

முடிசூட்டு விழா

நன்கணியர் தேர்ந்துரைத்த நாளில் முடிசூட்ட இன்புடனே மன்னன் இசைவளித்தான் -அன்புந்த நான்நீ எனவந்து நன்றிப் பெருக்குடையார் என்னபணி என்றார் எமக்கு.

தந்திவர்மன் கட்டளையால் தக்கார் குழுவொன்று நந்தி முடிதரிக்கும் நல்விழாவை -மந்திரமாய் ஏற்றுக் கடன்புரிய எக்குறையும் நேராமல் ஊற்றாய்ச் சுரந்த துணர்வு.

வீடெல்லாம் கொண்டாட்டம் வீதியெலாம் ஒப்பனையில் ஆடலுடன் பாடல் அரங்கேற்றம் -மாடமெல்லாம் ஏற்ற ஒளிரும் எழில்விளக்குக் கண்காட்சி மாற்றங்கள் செய்தார் மகிழ்ந்து.

எல்லார்க்கும் இன்னடிசில் எல்லார்க்கும் புத்தாடை இல்லார்க் குதவபொருள் ஈந்திட்டார் -வல்லார்க்கும் பட்டம் பரிசெல்லாம் பாராட்டி நல்கியதில் விட்டகுறை சொல்லவில்லை வேறு.

பாணர் விறலியரும் பல்லியங்கள் மீட்டுநரும் காணக் கலைத்திறமை கற்றோரும் -யாணருடன் மெச்சுகலை ஓவியரும் மேவி அரசவையை எச்சவைக்கும் ஏதாக்கி னார்.

யாணர் = தச்சர்.

நட்பரசர் நல்லமைச்சர் நாட்டின் பெருங்குடிகள் ஒட்பமிகு மேலோர் உறவினர்கள் -பெட்பத்தார் மக்கள் எனப்பலரும் மாமன்னர் பேரவையில் ஒக்க இருந்தார் உவந்து.

ஆன்றோர் அவையத்தில் ஆளவந்தோன் கையமர்த்த ஆன்ற அமைதி அவண்நிலவ -நோன்றிருந்த அன்னை முடிகொடுக்க அப்பன் அதைச்சூட்ட மன்னனாய் ஆனான் மகன்.

செங்கோல் விரலேந்தச் செந்தமிழை நாவேந்தத் துங்கமணிக் கட்டில்மேல் தோன்றிட்டான் -அங்கவையில் நந்திவர்மன் சீர்தூக்கி நற்புலவர் பாப்புனைந்து வந்தார் வழுத்தலவர் வாய்ப்பு.

விண்ணுக்கே செய்தி விடுப்பாற்போல் மக்களெலாம்
அண்டம் வெடித்ததென ஆர்ப்பரித்தார் -மண்டுபுகழ்
வாழ்த்தொலியால் வான்முகிலும் வாயடங்கித் தன்கனைப்பைத்
தாழ்த்தித் தவிர்த்திட்ட தன்று.

நந்திவர்மன் புலவர்களை வாழ்த்த சிறுநூல்

ஆற்றலணி பூண்டிங் ககவை முதிர்ந்திட்டோர்
போற்றிப் பொருளுரைக்கப் போந்துள்ளார் -ஏற்றமுற
வாழ்த்திசைப்பார்க் கெல்லாம் வரிசை அளந்தளிப்போம்
காழ்ப்பான செய்யுளவை காண்.

காழ்ப்பு = முத்து-வைரம்.

புலவர்கள் வாழ்த்தினர்

மன்னன் முடியேற்கும் மாட்சிவிழா காண்டற்குத்
தென்னன் பொருப்பிருந்து தென்றல் விரைந்துவந்து
தென்னைத் திரைநீக்கித் தீண்டியெமைத் தள்ளிவைத்து
முன்னேறல் ஆமோ முறை.

பல்லவத் தோன்றல் பகைக்கிவரோ பாய்புலியாம்
வெல்லற் கரியரெம் வேந்தானார் -நல்லரெனக்
கூடும் புகழைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுதற்கென்(று)
ஓடுதுபார் பாலா றுவந்து.

நந்திவர்மன் குறுக்கீடு

வெற்றுரையால் எம்மையினி வீணில் புகழாதீர்
சொற்றுணைவன் வள்ளுவரைச் சொல்லுங்கள் -பற்றறிவேன்
என்றுரைத்த நந்திவர்மன் இன்புரைக்கு மாற்றுரைத்து
நன்றுரைக்கக் கேட்டான் நயந்து.

குறள் வெண்பா

ஏழு மலைதாண்டி ஏகிடினும் தாம்செய்த
பாழும் வினைகள் பதுங்கிடுமோ? -குழலகில்
குற்றங் கடியவோர் கோன்வேண்டு மென்பதிலை
உற்றமன முண்டே உடன்.

ஆளன் தடந்தோளை ஆரத் தழுவுங்கால்
தாளமென மாறும் தனமிரண்டும் -கேளடியே
கூற்றுக் கிடந்தரினும் கூடி முயங்குங்கால்
காற்றுக்கும் வேண்டாமே கால்.

குறள்-1108.

கால் = வழி.

முள்முற்றாக் காய்கொய்து மூங்கையரைக் கொண்டறுத்துக்
கொள்ளென்போ ரன்றோநற் கூற்றியார் -பள்ளத்தில்
தேங்கிநிறை கூளத்தைத் தேறுவரோ மாமலையாய்ப்
பூங்கொத்தாய் ஆமோ புகை.

குறள்-518.

நந்திவர்மன் நன்றி கூறி சீகழ்ச்சியை நிறைவு செய்யுதல்

தாழ்த்தாத சென்னி தரித்த முடிநந்தி
வாழ்த்தால் மகிழ்வெய்தி வார்த்தைக்குப் பொன்வழங்கிக்
காழ்த்தசொல் நன்றி கனிந்துரைத்து நல்விழவை
வாழ்த்தி முடித்திட்டான் வாக்கு.

தம்பியர் காழ்ப்புகர

முடிசூட்டிக் கொண்டதனால் நந்தி வர்மன்
முன்னுரிமை நிலைநாட்டிக் கொண்டு விட்டான்
குடிபடைகட் கவன்தலைவன் ஆன தாலே
கொண்டாடித் துதிபாடத் தொடங்கி விட்டார்!
முடிவுபெறா முடங்கலென முடக்கப் பட்டோம்
மூட்டாத அடுப்பாகிப் போனோம், நெஞ்சம்
வெடிக்காமல் புகைகிறதே என்று கூறி
வேக்காட்டை வெளியிட்டுக் கவன்றான் மல்லன்.

இங்கினியும் நாமிருக்க வேண்டாம், காண்போர்
ஏளனத்தீ நம்முணர்வைத் தீண்ட வேண்டாம்
பொங்குதடா ஆற்றாமை தணிப்ப தற்குப்
பொய்கைநிகர் அன்னையிடம் செல்வோம், எங்கள்
பங்கென்று நஞ்சூட்டிக் கொல்லச் சொல்வோம்
பதருக்கேன் குதிரென்றுக் கேட்போம் ஐயோ!
நங்கூரம் உடைந்திட்ட நாவாய் கொண்டு
நாம்கரைக்குச் செல்வோமா என்றார் சென்றார்.

தாயிடம் நால்வர் சந்நிப்பு

அன்னையிடம் வழக்குரைக்கும் ஆர்வத் தோடே
 அரண்மனைக்கு வந்துற்றார் அண்ணன் தம்பி!
 புன்னகைத்த தாய்முகத்தைப் பார்த்த மூவர்
 புழுக்கத்தில் வடித்தவற்றைப் பகர லானார்!
 என்னவெல்லாம் நடந்ததெனப் பார்த்தீ ரன்றோ?
 ஈன்றெடுத்த உங்களுக்கும் நொந்தி ருக்கும்!
 மன்னர்க்கு மடிவிரித்து இன்ப ளித்து
 மண்ணுக்குப் பளுவாக எம்மைப் பெற்றீர்!

ஒன்றுபெற்ற ஓரகத்தி உரிமை நாட்டி
 உயர்த்திட்டார் தன்மகனைத் தாயே! நீங்கள்
 அன்புறவால் அரசர்க்கு நெருக்க மானீர்
 அவ்வுறவால் எதைத்தான்ஈ டேற்றிக் கொண்டீர்?
 தன்னலத்தார் தந்தைக்கே பயன்பட் டீர்கள்
 தனையர்க்கென் றெதைச்செய்தீர்? அண்ணன் நந்தி
 மன்னனை முடிசூட்டிக் கொண்டார், நாங்கள்
 மலட்டாற்று மணலாகக் கிடக்கின் றோமே!

தாயிடத்தில் பேசுகின்ற பாங்கீ தாமோ?
 தகுதிக்கும் மேலாசை கொள்ள லாமா?
 ஆயிரமே இடருற்ற போதும் அன்னை
 அகம்வலிக்கப் பேசாதீர் என்றான் காடன்!
 காயிடத்தில் இனிப்பையெதிர் பார்க்க லாமா?
 கடல்நீரால் வேட்கைதனைத் தணிக்கப் போமா?
 தாயிவர்க்கு உயர்வன்று, தன்ன லத்தின்
 தலைப்பிள்ளை பேசட்டும் தாங்கிக் கொள்வேன்.

உங்களுக்கு வாதாடி மன்னர் என்னை
 உதறியெழும் நிலைக்காளாய் ஆகி யுள்ளேன்
 தங்கந்தான் அணியாகும் காய்ந்த கேப்பைத்
 தட்டையெலாம் அச்சிறப்பைப் பெறுமா? காய்ச்சப்
 பொங்குவதால் பாலோடு நெருப்பும் பாழாம்
 பொறுத்திருந்தால் பொறுப்பொன்று தரவும் கூடும்
 மங்கியுள பண்புநலன் மலர்த்தி டுங்கள்
 மதயானை ஆகாதீர் என்றாள் அன்னை.

தந்திவர்மர் எங்களுக்குத் தந்தை தானே?

தகுதியெலாம் நந்திக்கேன்? எனக்கேட் டார்கள்
கந்துகத்தின் பிடர்மயிராய் எண்ணி எம்மைக்
கத்தரித்து விடநினைத்தல் நேர்மை தானா?
பந்தமெலாம் பிறப்பதற்கு முன்னர்த் தானா?
பற்றறுத்தார் உறவெமக்குத் தேவை தானா?
முந்தியவர் பந்தயத்தில் பிந்தக் கூடும்
முடியவில்லை போராட்டம் தொடரு மென்றார்.

கெட்டழியப் பந்தயம்நீர் கட்டி விட்டீர்
கேடிழைத்து மேன்மைபெற எண்ணு கின்றீர்
வட்டமிடும் வல்லூற்றை வளர்ப்பா ருண்டா?
வழிமறிக்கும் கள்ளரையார் மதிக்கச் செய்வார்?
பட்டத்தைப் பெற்றுள்ள நந்தி வர்மன்
பகைவளர்த்துத் தொல்லையறப் போகின் றீரா?
ஓட்டகத்தின் முதுகுங்கள் பண்பு! என்முன்னர்
ஒருநொடியும் நில்லாதீர் என்றார் அன்னை.

அன்னையுரை எண்ணுங்கள்; அண்ணன் மாட்டேன்
அழுக்காறு கொள்கின்றீர்? அண்டி வாழ்ந்தால்
நன்மைபல பெற்றிடலாம்; நல்லார் அன்பால்
நம்குறைகள் பொறுத்தருள்வார்; நமையாட் கொள்வார்!
புன்னகையே பொலிவுதரும்! புழுங்கு வார்தம்
புகைநெஞ்சச் சினக்குறியால் அழகா கூடும்?
அன்னத்தின் நடையழகை நயந்தி டாமல்
அறுத்ததனைச் சமைத்துண்ணும் ஆர்வம் நன்றா?

அறிவுக்கும் பண்புக்கும் அன்புப் பாலம்
அமைத்தோரே சான்றோராய் அறியப் பட்டார்
நெறியடுப்பில் நேயமெனும் நெருப்பில் லாமல்
நேர்மையெனும் நீர்கொதித்துச் சோறுண் டாமா?
வறியவரின் பொன்னணியை ஐயுற் றாயும்
வழக்கமதே உலகியலாம்! நம்மை நாமே
வறியவராய் அறிவதற்கே வழிகள் செய்தால்
வருங்காலம் நமைநம்பா தென்றான் காடன்.

தம்பிரமார் காழ்ப்புரை

குறைவாக மதிக்கின்றார் நமக்கென் றேதும்
 கொடுக்காமல் குறுக்குச்சால் ஓட்டு கின்றார்
 பறைகொட்டி யானைக்குப் பயமூட் டல்போல்
 பழிகூறி நமையொதுக்கப் பார்க்கின் றாரே!
 திறைகட்டி யாள்கின்ற திறமை யாளர்
 தீர்ப்புரையில் ஒருதலையாய் ஆனா ரென்னே!
 முறைகெட்டார் நம்தந்தை மூத்தோ னுக்கே
 முழுவுரிமை தருவதனை ஒப்பப் போமா?

மன்னர்க்கு மக்களெனப் பிறந்த நம்மை
 மதியாத மாந்தரையே ஒறுத்தோம்! தேவை
 என்னவெனக் கேட்டறிந்து செல்வம் நல்கா
 இடக்காலே கருவூலம் கைவைத் திட்டோம்!
 தன்னிளமை நலமறியாத் தைய லாரைத்
 தழுவியுடல் நல்லின்பம் தந்தோ மன்றி
 என்னபெரும் பிழைசெய்தோம்? இளமை நாளில்
 இவையெல்லாம் குறையாமா? இயற்கை தானே!

அரசவையில் நமக்கிருக்கை அளித்த துண்டா?
 அரண்மனையில் நமைப்பிறந்தாம் மதிப்ப துண்டா?
 பரவையிலே கைவிட்ட கலம்போ லானோம்
 பந்தியிலே சாப்பிட்ட இலையாய்ப் போனோம்
 மரமெனினும் சந்தனமாய் முளைக்க வேண்டும்
 மன்னனுக்குத் தலைமகனாய்ப் பிறக்க வேண்டும்
 இரக்கமிலார் விரித்தவலை விழுந்த மானாய்
 இடருற்றுக் கிடக்கின்றோம் ஈதென் நீதி?

நமைநம்பிப் பொறுப்பெதையும் நல்க வில்லை
 நன்மையெனப் பெரிதாகச் செய்தா ரில்லை
 சுமையென்று கருதிநமை ஒதுக்கி விட்டார்
 சுற்றமிலார் போலாக்கிப் பிரித்து விட்டார்
 அமைவாகத் தலைமகனுக் காட்சி நல்க
 அடிப்படையைப் பலமாகப் போட்டு விட்டார்
 இமைமயிருக் கொப்பான பொறுப்பை யேனும்
 ஏற்றிடவே நமையழைத்துக் கொடுத்தா லென்ன?

தளபதியாய்ப் பொறுப்பெனக்குத் தரலா மும்மைத்
 தகுதிநிறை அமைச்சரென ஆக்க லாமே!
 களங்காண மாட்டேனா? கண்டு வென்று
 கழிந்தநிலம் மீட்கேனா? நீங்க ஞந்தாம்
 வளமான அறிவாளி! வரும்முன் கூற
 வல்லவர்கள்! என்றாலும் ஒதுக்கி விட்டார்
 குளநீல மலர்ச்செடியைக் கரையில் போட்டுக்
 குப்பைகளாய் மாற்றியவர் தந்தை தானே?

நந்திவர்மன் உள்ளவரை நம்மைத் தந்தை
 நாருதிர்த்த மலராகத் தான்ம திப்பார்!
 அந்திப்பூ அவனுக்கு அனலைக் காட்டும்
 அடிவானச் சிவப்பாக மாற வேண்டும்!
 சிந்தித்துச் செய்திட்ட சூழ்ச்சி யாவும்
 சிறகிழந்த ஈசலென ஆன தோடு
 நிந்திக்க உதவிற்றே யன்றி வேறு
 நிலைத்தபயன் தரவில்லை, நீச ரானோம்!

காடவர் கருற்று

என்றெல்லாம் உரையாடி ஏங்கி நின்றார்;
 இதயத்தைத் துருப்பிடிக்க அழுக்கா றுற்றார்!
 “முன்றினிலே முள்ளையெவர் வைத்தி ருப்பார்
 முத்தாக வெண்டைவிதை முயன்றா லாமா?
 அன்றிலையும் ஆந்தையையும் ஒன்றாய் எண்ண
 ஆகுமென எண்ணாதீர்” என்று ரைத்து
 நன்றுன்னும் நல்லார்க்கே நாடும் வீடும்
 நாட்டாண்மைக் கொடுக்குமெனப் புலவன் சொன்னான்.

மக்ஷை-மாயக்-பீமக் மூவரும் தூயையும் வெறுந்துச் சென்றனர்

பிள்ளைக்குப் பரிந்துவராத் தாயைக் கண்டோம்
 பிழைதூக்கிப் பேசுகின்ற தம்பி பார்த்தோம்
 பள்ளிக்குச் செல்கின்ற பிள்ளை யாக்கிப்
 படிப்பினைகள் சொல்கின்றார்; பக்கம் நின்று
 தள்ளிவிட விழுந்தவுடன் தூக்கு கின்ற
 தந்திரத்தை இவர்களிடம் கற்றுக் கொண்டோம்
 எள்ளிடினும் இடித்திடினும் இவர்கள் கூற்றை
 ஏற்பதிலை எனக்கூறி ஏகிட் டாரே!

நந்நீவீர்மனைக் கொல்லும் முயற்சியும்
மூவரை வெளியேற்றலும்

ஆட்சிமேல் மக்கட் கெல்லாம் அடங்கொணாச் சினத்தைத் தூண்ட
காட்சியை மறைத்த மூவர் களவுகற் பழிப்புமும் செய்தார்
மாட்சியை மங்கச் செய்து மனமுளை வறச்செய் சூழ்ச்சி
நீட்சியை முடக்கித் தானே நிழல்நலன் காத்தான் நந்தி.

பந்தரைப் பற்ற வைத்தார் படுக்கையில் அரவை விட்டார்
முந்தியே காட்டில் வேட்டை முனைந்தவர் நந்தி மீது
பிந்தியே மறைந்தி ருந்து பிழைபட அம்பெ றிந்தார்
தந்திரக் கேடர் செய்கை தகர்த்துமே நாம்தான் வென்றோம்

இத்தனை இடர்கள் சூழும் இவர்க்கிடம் அரண்மனைக்குள்
எத்தனை நாளுக் கென்றே இசைந்துளோர் கேட்ட தாலே
கொத்திலே பறித்த காயைக் கூடையில் எறிந்தாற் போலே
நத்திடார் நகரை விட்டு நகர்ந்திடச் செய்தான் நந்தி.

படலம் - 2

நந்திவர்மன் இராட்சரகூட மன்னனுக்குக் கப்பம் கட்டாமல்
நிறுத்தி விட்டான்.

அமோகவர்மன் - அமைச்சர் - தளபதி உரையாடல்.

மூவிரண்டான் டின்மேலாய்க் காஞ்சி மன்னன்
முறையாகத் திறைநமக்குச் செலுத்த வில்லை
நாவிரண்டை வெளிக்காட்டி நடுங்கச் செய்யும்
நச்சரவின் வால்மிதித்தால் நடத்தல் ஆமா?
காவிருளில் கனத்தடர்ந்த புதருக் குள்ளே
கண்விளக்கால் இரைதேடும் வேங்கை முன்னே
மாவிரண்டு விளையாட வந்தாற் போலே
மன்னனவன் போக்கைநாம் மறக்க லாமா?

தந்திவர்மன் ஆண்டவரை நமக்குக் கப்பம்
தவறாமல் செலுத்திவந்தார், கிழக்குத் திக்கில்
உந்தியெழும் ஒளித்தந்தை ஒருநா ளேனும்
ஓய்வெடுக்கா நிலைபோற்றி ஒத்துழைத்தார்
நந்திவர்மன் முடிசூட்டிக் கொண்ட பின்னர்
நாள்பார்த்துப் பெய்யாத மழைபோலானான்
இந்தநிலை நீடிக்க விட்டோமானால்
இளப்பமென நமையெண்ணி எதுவும் செய்வான்.

என்றுரைத்த நிதியமைச்சர் அமர்ந்த பின்னர்
எழுந்திருந்த படைத்தலைவன், வேந்தை நோக்கித்
தென்றலென நாமிருந்தால் திறமற் றோராய்த்
திறைசெலுத்தா நந்திவர்மன் நினைக்கக் கூடும்
குன்றுடைந்து கல்லான கதையாய் மாறும்
குழலோசை கொம்பிடத்தைப் பிடித்துக் கொள்ளும்
நின்றெரியும் விளக்குதனை அணைக்கும் காற்று
நிலையவர்க்குத் தந்துவிடக் கூடா தென்றான்.

கொம்பு = போரலி எழுப்பும் கருவி.

கொக்கரித்த தளபதியைக் கைய மர்த்திக்
கொதிக்காத தண்ணீரை ஒத்த மன்னன்
முக்கனியைக் கண்முன்னே வைத்துக் கொண்டு
முள்விளக்கிக் களாக்காயைத் தேட லாமா?
தக்கபடி தூதனுப்பிக் கப்பம் கேட்போம்
தரும்பதிலுக் கேற்றபடி முடிவெடுப்போம்
பொக்கையினால் போயிற்றே பொறிமா வென்று
புகலற்கு நாமிடமேன் கொடுக்க வேண்டும்?

பண்பாட்டை மரபுதனைக் காத்தல் விட்டுப்
 பகைமைதனை ஏன்வளர்க்க வேண்டும்? நாளும்
 விண்வட்டம் வெளிப்போந்தால் விடியல் தோன்றும்
 வீடெரித்தேன் வெளிச்சத்தைத் தேட வேண்டும்?
 மண்முட்ட மழைவேண்டித் தொழுவோ மன்றி
 மறிகடல்தான் பொங்கிவரின் மகிழ்வா கொள்வோம்?
 கண்பழுத்தால் நோயாகும்! காய்ப முக்கக்
 காத்திருத்தல் நன்றென்றார் முதல மைச்சர்.

இருமுறை தோற்க டித்த இரட்டரின் வீரந் தன்னைப்
 பொருட்படுத்தாத வர்மன் பொறுமையைச் சீண்ட லாமா?
 கருவுள குழந்தை கூட கைகளைக் கட்டும் நம்சொல்
 பெருமையைக் குலைக்கும் அன்னார் பிழைதனை உணர்த்த வேண்டும்.

கடன்பட்ட நந்திவர்மன் கப்பம் கட்டக்
 காலத்தைக் கடத்துகிறார், கடமை மீறி
 உடன்திறையை அனுப்பிவைக்க வில்லை என்றால்
 உடைவாளால் அவரோடு பேச வேண்டும்!
 புடமிட்ட இரும்பாகக் கண்சி வக்கப்
 பொறைவிட்ட தளபதியார் புகலக் கேட்டார்
 இடர்குழும் தளபதியார் ஆற்ற லுக்கும்
 இனிஅவர்கள் விடைகூற வேண்டு மென்றார்.

அமைச்சரை விளித்தார் மன்னர்
 அனுப்புவோம் தூதை இன்னே!
 இமைத்திடும் முன்னே சொன்ன
 எதையுமே செய்யும் நல்ல
 அமைச்சரோ ஓலை தன்னில்
 ஆள்பவன் ஒப்பம் பெற்றுச்
 சமைத்ததைப் பரிமா றல்போல்
 சடுதியில் அனுப்பி வைத்தார்.

அரீமகவரீஷக் (எ) நீருபநுங்கக் னூடிநாகையை நந்திவர்மக் பெற்றாள்

நீருபநுங்கன் அனுப்பிவைத்த ஓலை தந்து
 நெஞ்சத்தில் கனல்முட்டி விட்டான் தூதன்!
 பருவென்று பனிமலையைக் கிள்ளிப் பார்க்கப்
 பக்கமுளோர் தூண்டினரோ எனவெ குண்டான்
 இருமலொலி இடிமுழக்க மாமா? வர்ஷர்
 இழைக்கயிற்றால் தேரிமுக்க முயல லாமா?
 வருகின்றேன் படையோடே வடிப்ப தற்கு
 வாளிருந்தால் உலைதேடச் சொல்லென் றானே!

பதிலோலை தரப்பெற்ற தூதன் சென்றான்
 படைத்தலைவர் அமைச்சருடன் நந்தி வர்மன்
 எதிராளி எண்ணத்தை ஆய்வு செய்தான்
 இருதரப்புப் படைபலத்தைக் கணக்குப் பார்த்தான்!
 மதிவளர்த்த போர்த்திறத்தால் வெல்வோ மென்றான்
 மண்சரிந்து மலைமூடிக் கொண்ட துண்டா?
 அதிகாரம் செலுத்திடவே ஆசைப் பட்டோன்
 அணிகையில் கொய்யாவர்ய் ஆவா னென்றான்.

நந்திவர்மன் கழறல்

புகைவதை ஊதி விட்டார் புலியுடல் மிதித்து விட்டார்
 பகைப்பதை மறவா யாரும் படிப்பினைப் பெறத்தான் வேண்டும்
 மிகைப்படும் ஆற்றின் வெள்ளம் மீனினம் தடுத்தா தேங்கும்?
 நகைப்பது ஓடுங்கும் வேளை நாம்படை விடுவோம் நாளை!

குடமடை நண்டை யொத்த குறைமதி மன்ன ருள்ளும்
 வடபுலம் வென்று வந்த வண்டமிழ் வேந்த ருண்டு!
 கடலெனப் படையைக் கொண்டு கங்கைமேல் சென்றார் போன்றே
 அடலினுக் கஞ்சா வர்மன் அவர்திறம் மேவி வந்தான்.

அவையைக் கூட்ட அரசன் ஆணை

கோரிடும் பொருளும் ஆளும் கொடுப்பவர் மக்கள், அன்னார்
 நேரிடும் விளைவை ஏற்கும் நெஞ்சரம் பெறவே பேசிப்
 போரிடப் போகும் முன்னர்ப் பொதுக்கருத் தறிய வேண்டும்
 ஆரிடர் செயலீ தன்றே அவைதனைக் கூடச் செய்க!

ஆரிடர் = முனிவர், தறவிவர்.

மன்னனின் ஆணை ஏற்று மறுநாள் அவையைக் கூட்டிச்
 சொன்னல அமைச்சர் செய்தி சுருக்கமாய் எடுத்துக் கூறி
 அன்றுநாம் தோற்ற தாலே அவர்க்குநாம் கப்பம் கட்ட
 இன்றவர் தூது விட்டார் என்றதும் எழுந்தார் மன்னர்!

அவையந்தார்மூக் நந்திவர்மன் பேச்சு

ஈன்றிந்த ஆட்சி தந்த எந்தையார் தந்தி வர்மர்
 மூன்றாம்கோ விந்தன் மாட்டு மூண்டபோர் தோற்ற தாலே
 ஊன்றிட்ட வாகை வித்தால் உரிமையாய்த் திறைகேட் கின்றார்
 நான்கப்பம் கட்ட மாட்டேன் நடப்பதை எதிர்கொள் வோமே!

வல்லுகிர் வேங்கை கூட வயதினால் தளர்ந்து போனால்
கல்லடிக் கஞ்சும் நாயும் கடித்துமே இழுக்கப் பார்க்கும்
வல்வினை ஆற்றா எந்தை வலுவிழந் திருந்த நாளில்
புல்லராம் இரட்டர் போந்து புரிந்தபோர் வென்றா ரன்று.

என்நிலம் எனது மக்கள் ஏதிதில் பிறர்க்குப் பங்கு?
வன்மையாய் உரிமை கேட்டால் வாய்ப்பது நமக்கு முண்டே
நன்மையே நமது கொள்கை நயன்மையை மதிக்கா விட்டால்
தென்றலைப் புயலாய் மாற்றித் தீர்ப்பினைப் பெறட்டு மென்றான்.

மன்னன் பேச்சுக்குப் பின் மக்கள் உரையாடல்

காடு கழனிகளில் காளை துணைகொண்டு
பாடு படுகின்றோம் பட்டினியை வெல்கின்றோம்
ஊடுகளை ஒத்தவனோ ஓலை விடுத்தானாம்
கேடுறவே கப்பமெனக் கேட்டு.

ஊடுகளை = பயிர்களோடு வளரும் மூல்.

காலிலே தைத்த முள்ளைக் களைந்திடும் வேளை பார்த்து
வேலினை எய்தி ரட்டன் வென்றனன் முன்னாள் அன்னோன்
வாலினை நறுக்கும் நேரம் வந்தது வாய்ப்பாய், வென்று
கோலினைப் பறித்துக் காட்டிக் கொற்றவன் மகிழ்ச் செய்வோம்.

போர் முரசம்

ஒலித்தது முரசம்! வீரர் உவகையில் திளைத்தே ஆர்த்தார்
வலித்தது நெஞ்சம் அன்று வாய்த்திடா வெற்றிக் காக!
பலித்தது கனவு! வென்றே பழிக்கறை கழுவு தற்கே
கலிப்பினை விரட்டி விட்டே களம்புகத் துடித்தார் வீரர்.

கலிப்பு = மனக்கலக்கம், தன்பம்.

பல்வகை நாட்டுப் பெண்கள் தங்கள் கணவரைப் போருக்கனுப்பல்

போர்முரசம் கேட்குதடி போய்வரட்டும் என்கணவர்
ஊர்ப்பெருமை காத்திடவே ஒன்னலரை வெல்லட்டும்
நேர்வகிட்டிலல் இட்டபொட்டு நீடித் திருக்கட்டும்
மார்பிட்டேன் மாலை மகிழ்ந்து.

இராட்டிரக் கூட மன்னன் அலோகவர்ஷன் திருபறுங்கனின் தளபதி கொக்கரிப்பு

அணிவகுத்துப் படைநடத்தி நந்தி வர்மன்
ஆணவத்தால் நமையெதிர்க்கத் துணிந்திட் டானாம்!
பணிந்திடுவான் பயந்திடுவான் எனநி னைத்தோம்
படைபலத்தில் நம்பிக்கை கொண்டான் போலும்!
துணிகொண்டு பெருநெருப்பை மூடு கின்றான்
தூவியினால் புலிக்கூண்டு செய்கின் றானே
அணில்கடிக்கும் மாங்கனியாய் நமைநி னைத்தான்
அணைக்கட்டா நகங்கிள்ளி ஓட்டை யாகும்?

நந்திவர்மன் அலோகவர்ஷன் போர்

அதிர்ந்தது பூமி! போரால் அணிந்தது சிவப்பு ஆடை
உதிர்ந்திடும் நாவல் போலே உருண்டன தலைகள்! கிள்ளை
கதிர்களைக் கிள்ளு மாப்போல் களத்திலே பல்ல வர்கள்
எதிர்ப்பினைத் தகர்த்தே றிந்தே எம்வலி காண்க என்றார்.

இராட்டிரக் கூடர் தோல்வி

இரும்பினை நுகர்ந்து பார்த்த எலிநிலை இரட்ட னுற்றான்
துரும்பென எண்ணி ஆர்த்துத் தொல்லையை அழைத்துக் கொண்டான்
மருந்திலா நோயுற் றான்போல் மனவலி இழந்த வர்ஷன்
திருந்திடும் வாய்பைப் பெற்றுத் திகைத்திடும் தோல்வி யுற்றான்.

அலோகவர்ஷன் வருந்நூல்

நிலையிலை எதுவு மிந்த நீணிலந் தனிலே, ஆசை
குலைந்தது, தோல்வி வந்து குறும்புடன் சிரித்த தந்தோ!
சிலையென வணங்கப் பட்டேன், சிதைந்ததால் படிக்கல் லானேன்
இலையினிப் பெருமை என்றே இரட்டனே நொந்திட் டானே!

நந்திவர்மன் தினை

கப்பமே கட்டச் சொல்லிக் கயிலையே வந்த போதும்
சிப்பமாய்க் கட்டிப் போடும் சீர்வலான் வர்மன் என்றே
ஒப்பிடச் செய்தான்! காஞ்சி உழவைநான் எனமெய்ப் பித்தான்
கப்பிய இருளை வென்ற கதிரெனக் காட்டிட் டானே!

உழவை = டூர்.

பேர் முடிவுற்றுப் பாசறையில் நந்திவர்மன் ஓய்வெடுத்துத்

ஆல்,வேம்பு பழுத்திட்டால் பறவைக் கூட்டம்
 ஆங்கெழுப்பும் அரவம்போல் போர்க்க எத்தில்
 வேல்வீரர் எழுப்புகின்ற கூச்ச லூடே
 விறல்நந்தி கூடாரத் தோய்வெ டுத்தான்
 தோல்வியுற்ற நிருபதுங்கள் தமைக்கொ ணர்ந்தே
 தொழுதபடி நந்தியின்முன் நிற்க வைத்தார்
 கால்கடுக்கச் செய்யாமல் அமரச் சொல்லிக்
 காவலரை வெளியேற்றிப் பேச லுற்றான்.

நந்திவர்மன் அரோகவர்ஷன் உரையாடல்

அவரவர் உரிமை எல்லை அறிந்துமே அடங்கிட் டாலும்
 எவர்க்குமே பணிந்தி டாத எண்ணமே விளங்க வேண்டும்
 உவப்பெனப் போரைத் தூண்டி ஊர்நலன் கெடுக்க வேண்டாம்
 அவப்பெயர் எவர்க்கென் றாலும் அழிவதங்கு) அரசர் மாண்பே!

அரோகவர்ஷன்

இளமையில் செம்மை எண்ணம் எதிர்ப்பினை வெல்லும் திண்ணம்
 வளமையாய் வளர்த்த பண்பை வாழ்த்துவன் வயதில் மூத்தோன்
 குளத்திலே வளரும் அல்லி குரைகடல் வளர்வ தில்லை
 களத்திலே வெற்றி கண்டும் கண்ணியம் காத்தீர் நன்றி.

வெட்டிடும் கத்தி என்றே வெறுப்பினால் விலக்கி டாமல்
 கட்டுடல் கருவிக் கென்னும் கைப்பிடி மரமே போல
 முட்டிய காளைக் கொம்பை முரித்திட முனையாப் பண்பால்
 எட்டெனும் எண்ணின் பெற்றி எய்தினீர் என்றான் வர்ஷன்.

எட்டு எண்ணை முட்டிய போட்டாலும் என் மாறுவதில்லை.

நந்திவர்மன்

அறிவால் வளர்க்கின்ற ஆற்றல் அதுவே
 நெறிநிற்கும் சான்றோர் நினைவுக்குத் தூணாம்
 குறியின்றி வாழ்வாரைக் கொண்டாடும் ஆற்றல்
 வெறிகொண்ட நாயக்குற்ற வீறு.

என்பெற்றோர் எனக்கூட்டி வளர்த்த பண்பை
 எடுத்தெறிந்து பிறவொன்றை ஏற்க மாட்டேன்
 என்நெஞ்சம் எடுத்துரைக்கும் நீதி நேர்மை
 எண்ணாமல் எப்பணியும் இயற்ற மாட்டேன்
 மன்னுவது புகழொன்றே என்ற போதும்
 மறவழியில் சென்றதனை ஈட்ட மாட்டேன்
 நன்றியெனும் நற்பண்பே உயர்ந்த தென்பேன்
 நலமவங்கள் நம்நெஞ்ச விளைவே யாகும்.

நந்திவர்மன் - அரோகணர்ஷன் உரையாடல்

என்றன்பால் எவர்போரைத் திணித்த போதும்
 எதிர்கொள்ள எப்போதும் தயங்கேன், மாற்றார்
 பொன்மீதும் பொருள்மீதும் புலத்தின் மீதும்
 போற்றாத ஆசைதனை வளர்க்க மாட்டேன்
 நன்றிது தீதீது நலன்எண் ணாமல்
 நடுநிலையார் தமக்கூறு செய்ய மாட்டேன்
 அன்பீனும் அறிவீனும் ஆன்றோர்க் கென்றும்
 அவமதிப்பாய் நான்மறந்தும் நடக்க மாட்டேன்.

இரட்டர்தம் பொன்பொருள்கள் எமக்கு வேண்டாம்
 இழையளவும் தம்நிலத்தைக் கொடுக்க வேண்டாம்
 மிரட்டலையே நானெதிர்த்தேன் மிடுக்குக் காட்டி
 மேற்சென்றே எவ்விடரும் செய்ய மாட்டேன்
 புரட்டர்தம் கருத்தெதையும் பொருளாய்க் கொள்ளேன்
 புனைந்துரையில் நான்மயங்கிப் போக மாட்டேன்
 திரட்டிவரும் கருமுகிலாய் உதவு தற்கே
 திறமைதனைப் பயன்படுத்த வேண்டு மென்றான்.

இடித்துரைபோல் இருந்தாலும் எவர்க்கும் ஏற்ற
 இயல்புரையாய் அவற்றைநான் கருது கின்றேன்
 கடித்தமுலை வலிக்குங்கால் திருத்த வேண்டிக்
 கைக்குழந்தை தனைத்தாயும் அடிப்ப துண்டு
 தடித்தவினை தாமெமது தவற்றுக் காகத்
 தலைகவிழ்ந்து நிற்கின்றேன், வென்ற வேந்தே!
 முடிபதித்த வைரமெனக் கண்டு கொண்டேன்
 முழங்காத மழைநீரே என்றான் வர்ஷன்.

கோரிக்கை என்று கூறிக்
 குளிர்முகம் பார்த்தான் வர்ஷன்
 பாரிக்குக் கொடையா? வேந்தே
 பகருக! என்றான் நந்தி!

மாமன்னர் எம்விருந்தாய்த் தங்க வேண்டும்
 மனக்கசப்பைப் பரிவால்நான் மாற்ற வேண்டும்
 காமன்றில் எழில்காட்டும் செம்பூ போன்ற
 காவலரை மக்களெலாம் காண வேண்டும்
 கோமன்றில் பரிசளித்து மகிழ வேண்டும்
 கோணாமல் அதையேற்க இசைய வேண்டும்
 நாமன்றில் எழுந்துவரும் சொற்கள் கொண்டு
 நற்றமிழில் புலவருமை வாழ்த்த வேண்டும்.

நந்திவர்மன் மறுமொழி

மூத்தவரின் அழைப்புதனை மறுத்துக் கூறல்
 முறையன்றாம் என்பதனால் ஏற்ற போதும்
 காத்திருக்கும் எம்மக்கள் கண்க ளுக்கும்
 கடிதேகி ஓய்வளிக்க வேண்டு மன்றோ?
 நாத்திறத்தார் பேச்சைப்போல் நீட்டிக் காமல்
 நறுக்காக நான்கருக்கித் திரும்ப வேண்டும்
 பூத்தமலர் மணத்தைப்போல் மன்னர் செல்க!
 பூக்குடலை போல்பின்னர் வருவே னென்றான்.

தளபதியார் தமையழைத்த நந்தி வர்மன்
 தாழ்த்தாமல் தானையுடன் மாளி கைக்குக்
 களம்வென்றார் போலிவரை அனுப்பி வைக்கக்
 கட்டளையைப் பிறப்பிக்கக் கேட்ட வர்ஷன்
 உளம்நெகிழ்ந்தான், உணர்ச்சியினால் உருண்ட கண்ணீர்
 உடைநனைக்கப் பல்லவரே! உம்மைப் போற்ற
 வளமான சொல்லெமக்கு வாய்க்க வில்லை
 வரலாறு படைத்தவரை வணங்கு கின்றேன்.

நந்திவர்மன் இசைவுக்கு நன்றி கூறி
 நாடகத்தைப் பார்த்தவன்போல் வர்ஷன் மீண்டான்
 அந்தியிலே பணிமுடித்த மாந்தர் போலே
 அணிபிரிந்த வீரரெலாம் அகமே மீண்டார்!
 கந்தகத்தில் தீப்பற்றும் சுறுசு றுப்பைக்
 காட்டிட்ட நிருபதுங்கள் அரண் மனையில்
 சிந்தைவிருந் தளிக்கின்ற ஓப்ப னைகள்
 செய்திடவே ஆள்களுக்கும் ஆணை யிட்டான்.

நந்திவர்மன் அமோகவர்ஷன் மாளிகைக்குச் செல்லல்

அழைப்பேற்ற நந்திவர்மன் அடுத்த நாளே
 அடையாளப் படைகுழு அமோக வர்ஷன்
 விழைந்தபடி அரண்மனைக்குச் சென்று சேர
 விருப்போடு சிறப்பாக வரவேற் றார்கள்!
 இழையாகத் தனித்திருந்த இருநாட் டாரும்
 இணைந்ததனால் மடியாகி ஏற்றம் பெற்றார்!
 மழைநீரில் நனைந்தமலர் மாலை நேர
 மஞ்சளொளி போல்மிளிர்ந்து மகிழ்வுற் றாரே!

மடி = ஆடை.

நந்திக்கு விருந்து

அரண்மனையில் நந்திக்கு விருந்தேற் பாட்டிற்(கு)
 அழைத்திட்ட அனைவருமே வந்தி ருந்தார்
 குரலிசைப்போர் குழலிசைப்போர் தோலி சைப்போர்
 குழுவினரும் காத்திருந்தார், நிருப துங்கள்
 வரவேற்க வாயிலிலே காத்தி ருந்தான்
 வருமொழியாய் நந்திவர்மன் வந்து சேரப்
 பரல்என்னும் பக்குவத்தில் பல்ல வர்க்குப்
 பக்கமிருந் தாரையறி முகஞ்செய் திட்டார்.

துங்கமணி அணிகளிலே நெற்றிப் பொட்டாய்த்
 துலங்கிட்ட பெண்ணணங்கைச் சுட்டிக் காட்டிச்
 சங்காளன் மகளென்றான் அமோக வர்ஷன்
 சரித்திரத்தின் திருப்புமுனை என்றான் வர்மன்
 பொங்கொளிசீர் வெள்ளிநிலாப் போன்ற பெண்ணாள்
 புன்முறுவல் பூத்துக்கை கூப்பி நின்றாள்
 மங்காத நினைவாற்றல் பெற்ற மன்னன்
 மாதவளை அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

நந்திவர்மனின் சிந்தனை ஓட்டம்

இனிப்பதெலாம் தேனாமா? இருந்து கேட்கும்
 இசையெல்லாம் செந்துருத்திப் பண்போ லாமா?
 பனிக்குளிரைப் பார்வையிலே வைத்தி ருக்கும்
 பாவையவள் எழிலுவமை கடந்த தன்றோ!
 தனித்துலவும் பெண்நிலவைத் துணையாய்க் கொண்டால்
 தமிழ்ப்புலமை வாய்த்தமன நிறைவுண் டாமே!
 அனிச்சமலர் அவளென்னை விரும்பு வாளா?
 அரியணையில் என்னருகில் அமரு வாளா?
 பண்களில் பகற்பண் என்றும் இராப்பண் என்று இருவகையண்டு.
 இரண்டுக்கும் பொதுவான பண் செந்துருத்தி.

பண்புகளில் உயர்ந்ததெனும் பணிவும், போற்றும்
 பகுத்தறிவின் கூறான தெளிவும், நல்ல
 பெண்களுக்காம் அணியான நானும், பேச்சில்
 பேர்ச்சம் பழஇனிப்பும் நெல்லி சத்தும
 உண்கலத்து உணவன்ன ஊட்ட மெல்லாம்
 ஒருங்கமைந்த இளவரசி உறவென் றானால்
 கண்பெற்ற கருமணியாய் நாட்டிற் காவாள்
 காவலனென் ஆட்சிநலக் காப்பு மாவாள்!

நெய்யீ = நெய்யீக்கனி.

அழகுக்குப் போட்டியென அறிவு தோன்ற
 அதற்கும்மேல் நானென்றே அடக்கம் நிற்க
 பழகுவதை எளிதாக்கும் பணிவும் பண்பும்
 பக்குவமாய்ப் பாவையவள் பக்கம் நிற்க
 குழலுக்குத் துணையாகும் யாழை ஒத்த
 குரல்நலத்தால் நெஞ்சத்தைக் கிள்ளிப் பார்க்கும்
 பழத்தலைமைப் பாங்கமைந்த பாவை நல்லாள்
 பக்கதுணை யாயமைந்தால் பயனுண் டாமே!

நந்தி கங்கா சந்திப்பு

அருமையாய் ஆடல் பாடல் அறுசுவை விருந்தி வற்றின்
 உருவினைக் கண்ட தன்றி உளத்தினால் கருதா நந்தி
 திருமகள் சங்கா வையே சிந்தையால் தின்றி ருந்தான்
 பெருவிரல் சீரைக் கையின் பிறவிரல் பெறுவ துண்டா?

நந்தியின் பார்வை தீண்ட நாணிய நங்கை சங்கா
 குந்திய ஆசை நெஞ்சில் கோலமே போட்டுக் கொண்டாள்!
 புந்தியை வெல்லுங் காதல் பூப்பதை உணர்ந்து கொண்டாள்
 தந்தையார் நேற்றுச் சொன்ன தகுதியை நேரில் கண்டாள்.

மார்பிலே வியர்த்த நீரும் மடியிலே விழத்தான் செய்யும்
 ஆர்வினை அடக்கி னாலும் அசைவினால் வெளியில் தோன்றும்
 பார்வையின் பரிமாற் றத்தைப் பார்த்தவர் புரிந்து கொண்டார்
 கார்வழி காட்டிக் காற்றும், காதலும் கட்ட றுக்கும்!

நந்தியும் மகள்சங் காவும் நயந்திடும் குறிகள் கண்டு
 முந்தியே முடிவெ டுத்து முறைமணம் செய்ய வர்ஷன்
 உந்திய ஆர்வத் தாலே உறுபணி திட்ட மிட்டான்
 மொந்தையின் கள்ளில் வீழ்ந்து முடங்கிய வண்டாய் வர்மன்!

சங்கரனின் பெண்மை நலன்

பருந்துகள் காக்கை போலே பறந்துமே திரிவ தில்லை
அருந்திடும் மோரின் உப்பும அறிந்திட மிதப்ப தில்லை
பொருந்திய காதல் கொண்டோர் புலம்பியும் கிடப்ப தில்லை
விருந்திலே பிறந்த காதல் வெளியிட வில்லை சங்கா!

முடியே உள்ள தென்று முட்டையுள் வளர்ந்த குஞ்சு
வாடியே கிடப்ப துண்டா? வழிபிறர் செய்வ துண்டா?
ஆடியில் அடிக்கும் காற்றும் ஐப்பசி மழையைப் போன்றும்
பாபிடும் காதல் நெஞ்சில் பயிரென வளருந் தானே!

சங்கரனை மணக்கும் கிருப்பந்தை வளையிடுகிறான் நந்திவர்மன்

மன்னனின் மகளைக் கண்டு மையலே கொண்ட நந்தி
இன்பெலாம் அவளின் மாட்டே இருப்பதாய் எண்ண லானான்
வன்மனங் கொண்டோ ராயின் வரித்திடக் கூடும், பண்பில்
என்றுமே ஊன்றி நின்றோன் இசைவினைப் பெறநி னைத்தான்.

அமைச்சரை அழைத்தான், வந்தார் ஆசையை அவர்பால் சொன்னான்
நவையிதில் இல்லை வேந்தே! நடைமுறை ஒன்றே மாற்றம்
சுவைமிகு கனியோ கையில் சொந்தமாய் மாற்றி உண்ண
எவையுமைத் தடுக்கக் கூடும்? எவரிசை வுமக்கு வேண்டும்?

அரசியல் பொறுப்பி லுள்ளோர் அகந்தையை வளர்த்துக் கொண்டால்
தரமிலாச் செயலும் சொல்லும் தகுதியாய் மாற்றங் கொள்ளும்
இரவலாய் இதயம் பெற்றால் இரக்கமா அதில்க ரக்கும்?
முரசறைந் தாற்றும் போரின் முடிவிலே நிகழ்வ தென்ன?

போரும் பெண்களும்

போரிலே வென்றால் வீரர் பொன்பொருள் கவர்வார்; மன்னர்
கோரிய பெண்ணை மாற்றான் கொடுத்திட மறுத்தி ருந்தால்
ஏரிநீர் நிற்கும் நாரை இரைதனைக் கொத்து மாப்போல்
தேரிலப் பெண்ணை ஏற்றித் திரும்பியே நாடு செல்வான்.

வலிமையே குன்றித் தன்பால் வருபகை பெரிதே யானால்
நலிந்தவன் தோற்ற பின்னர் நடப்பதை எண்ணிப் பார்த்துப்
பலியிடும் ஆட்டைப் போலே பரிவுடன் வளர்த்த பெண்ணை
மலிபொருள் விற்பான் போன்று மருண்டளித் துறவு கொள்வான்.

செருகள வெற்றி மாற்றான் செயலினை நத்திற் றென்றால் பொருதவர்க் கிழப்பீ டாகப் பொன்பொருள் தருவர், வென்றோன் தருகநின் பெண்ணை என்றால் தலைக்குனி வற்றோன் நல்கி அருகதை பார்ப்ப தில்லை அவர்க்கிவன் மாமன் ஆவான்.

பெண்ணையும் பொருளாய் எண்ணும் பிழையிவர் பண்பா டென்னே! கண்ணுளே ஒன்றை மூடிக்க காண்பதை மரபாய்க் கொண்டார் மண்ணிலே புன்செய் ஆனார் மதிப்பிலே பெண்கள்! காயப் புண்ணென ஆனார், ஆற்றிப் போற்றுநாள் எந்த நாளோ?

நந்நிவர்மக் தன்னிலை கிளக்கம்

நடைமுறைக் கருத்தைக் கூறி நடனெனத் தூண்டும் நோக்கில் உடைதனை மாற்றல் போலே உளத்தினை மாற்றச் சொன்னீர்! உடைந்தமட் பாண்ட மாக உரிமையும் உணர்வும் ஆனால் கடையராய்த் தாழ்த்தப் பட்டோர் களித்திடும் நாள்வ ராதே!

என்விருப் புரைப்பீர், பெண்ணின் எண்ணமும் கேட்டுச் சொல்வீர் வென்றனம் என்ப தாலே விருப்பினைத் திணித்தோ மானால் நன்றிலா நினைவை நாளை நாம்சுமந் திடுவம், சென்று மன்னரைச் சந்தித் தென்றன் மனநிலை உரையென் றானே!

அமைச்சர் மறுமொழி

உவப்பிலாக் கருத்தென் றெண்ணா உலகியல் எடுத்துச் சொன்னேன் தவறிதைப் பொறுத்து நெஞ்சத் தவிப்பினைத் தணிப்பீர்! மன்னா! தவளைகள் இரைச்ச லூடே தமிழிசை செவிம டுத்தேன் எவருமை ஒப்பார்! தங்கள் எண்ணமே ஏற்ற தாகும்.

சங்காடிக் கிசைவு கோரல்

அமைச்சரே விரைந்துள் ளேகி அமோக வர்ஷன் கண்டு சுமைநலச் செய்தி தன்னைச் சுருக்கமாய்ச் சொன்னார், மன்னன் நமையவர் பெருமை செய்து நனைத்துளார் தேன்ம ழையில்! இமையுளே வளர்த்த பெண்ணின் இசைவையும் பெறுவோ மென்றான்.

கண்ணென வளர்த்த பெண்ணின் கருத்தினைக் கேட்ப தற்கு மண்ணுடல் மறைத்துப் பாயும் மாநதி போலே மன்னன் பெண்மலர் தன்னை நாடி பெருமகிழ் வேந்திச் செல்ல வெண்முகில் விலக்கி வந்த வெண்ணிலா வரவேற் றிட்டாள்.

தனிமையில் அழைத்தான் பெண்ணை, தனிமையில் சங்கா வந்தாள் இனிமையாய் நமைவந் துற்ற இருநிதி செய்தி என்றான் கனிக்குலை கரந்தி ருந்தால் காட்டுக என்றாள் செல்வி குனிவிலாச் செய்தி கூற குழப்பமே தென்றான் தந்தை.

பல்லவ மன்னர் உன்னைப் பார்த்தது முதலே நெஞ்சுள் கல்லுதற் கேலா வண்ணம் காத்துமே வைத்துள் ளாராம் எல்லுமிழ் தரள முன்னை இல்துணை யாக்கிக் கொள்ள பல்லியம் முழங்கும் நாளைப் பார்த்துமே காத்துள் ளாராம்.

சங்கா விடையளித்தாள்

என்நலன் பேணற் கென்றிங் கெவருளார் தந்தை போலே பன்னெடுங் கால வாழ்க்கைப் பயணமேற் கொள்ளும் மன்றல் இன்பினை நல்கத் தாங்கள் எடுப்பதே முடிவு, மாற்றாய் என்னநான் நவிலக் கூடும்? இசையெனில் முகமா வாடும்?

உன்னைநான் மகளாய்ப் பெற்ற உவகையைப் பெருக்கி விட்டாய் பொன்முடி தரித்த அந்தப் பொழுதினும் மகிழு கின்றேன் பொன்னிநீர் கைப்ப துண்டா? பொழில்மலர் சங்கா அன்பிற்(கு) இன்னொரு பிறப்புங் கூட எடுக்கலா மென்றான் தந்தை.

ருந்தியார்க் கிசைவைக் கூறி நான்மணம் முடிப்பே னென்று தந்தையார் கூறிச் சென்றார் தையலும் மகிழ்வைத் தின்றாள்! முந்தியே அமைச்சர் மூலம் முடிவினைக் கூறப் போக்கி விந்தையாய் மணஏற் பாட்டை விரைந்துமே செய்தான் வர்ஷன்.

தேடிய செல்வம் கையில் திணித்திடப் பட்டாற் போலும் வாடிய பயிரின் மீது வான்மழை பட்டாற் போலும் மூடிய அரும்புக் காதல் முகிழ்த்தது சங்கா நெஞ்சில் கூடிய மகிழ்ச்சிக் கூத்துக் கொடிவிழா நிகழக் கண்டாள்.

ருந்திவர்மன் சங்கா நீருமண ஏற்பாடு

மல்லையார் நாட்டி னர்க்கும் மருங்குள் மன்னர் கட்டும் ஒல்லையில் அழைப்ப னுப்பி ஊரெலாம் முரசு றைந்தான் அல்லையும் பகலாய் மாற்றி அரங்கெலாம் அழகு செய்து மெல்லியல் மணஏற் பாட்டை மிடுக்குறச் செய்தான் வர்ஷன்.

முடிந்தறு தீருமணம்

நந்திவர்மன் சங்காவின் விருப்பம் கேட்டு
 நடைமுறைகள் பின்பற்றி நல்லோர் ஒப்பச்
 சிந்தித்த படிமணத்தை முடித்து வைத்தான்
 சிலையொத்த மகள்மகிழ வாழ வைத்தான்
 வந்திருந்த மன்னரெலாம் வரிசை செய்தார்
 வளமனத்துச் சான்றோர்கள் வாழ்த்துச் சொன்னார்
 பந்திபல பரிமாறி உண்ட பின்னர்ப்
 பரிசுகளால் எளியோரை மகிழச் செய்தான்!

அணங்கெழில் அடக்கம் அன்போடு அறிவதன் அருமை கண்டு
 மணவினை முடித்த பின்னர் மகிழ்ச்சியில் திளைத்த நந்தி
 இணங்கியே துணையாய் ஆன இனியவள் நலன்வி யந்து
 கணமுமே விலகா னாகக் கனிந்துறைந் திருந்தா னங்கே.

கற்பெனும் பண்பில் தோய்ந்து கனிவினால் கொண்டான் பேணும்
 பொற்கொடி சங்கா நாணின் புகலிடம்! அவளை நந்தி
 நற்கவி நலங்கள் கூறி நந்தமிழ்ப் பண்பைக் கூறி
 விற்கணை யாக்கிக் காட்டி வியந்திடு மாற்றஞ் செய்தான்.

மல்லிகை மொட்டை மோதி மலர்த்தியே மணமெ டுத்த
 நல்லிளங் காற்று வந்து நங்கையின் உணர்வைக் கிள்ளி
 அல்லியைப் பூக்க வைக்க அல்நிலா வரவைக் கூறிப்
 புல்லிடும் பொழுது வீணாய்ப் போவதைப் புகன்ற தம்மா!

வண்டுவந் தூதாப் பூவின் வண்ணமும் தேனும் வீணே!
 தண்டிலா விட்டால் வாழைத் தாரிலை வளர்ப்பும் வீணே!
 கண்டிடும் கண்கள் இன்றேல் காயமும் பாதி வீணே!
 கொண்டவன் தோளில் தோயாக் குமரியின் இளமை வீணே!

தனிமையைக் கணவ னுக்குத் தருவது மனைவி மாண்பாய்
 இனிமையாம் இரவைச் சங்கா ஏனடி வீண்செய் கின்றாய்?
 கனிந்துள காதல் நெஞ்சைக் களைப்புறச் செய்தி டாமல்
 கனியென உண்ணச் செல்க! 'கலையதைக்' கற்றுக் கொள்க!

என்றறி வுறுத்தித் தோழி இனியவள் கையைப் பற்றி
 மன்னவன் நந்தி வர்மன் மகிழறைக் கழைத்துச் சென்று
 மன்னிடும் காதல் பூக்கள் மலர்ந்திட வாழ்த்துக் கூறி
 இன்புற அறையில் தள்ளி இழுத்துமே கதவ டைத்தாள்!

கரைபுரண்டு வருகின்ற ஆற்று நீரைக்
 கையலையால் வரவேற்கும் கடலைப் போலே
 வரைகடந்த ஆர்வமுடன் நந்தி வர்மன்
 வளர்மதிநேர் சங்காவை வரவேற் றிட்டான்!
 நுரைகளைந்த பாலானாள் பாவை! நந்தி
 நுதலிட்ட பொட்டாக ஒட்டிக் கொண்டான்
 புரையற்ற நெஞ்சத்தார் அன்பை அங்கே
 பொதுவாக்கி முதலிரவுப் புதுமை கண்டார்!

உளமொன்றி இருவருமே உறவா டிட்டார்!
 உவமையெனப் பிறர்கூற உருவா கிட்டார்!
 இளமைநலன் எதுவென்று சங்கா தானே
 இப்போது சங்கையறப் புரிந்து கொண்டாள்!
 வளமைதரும் எதிர்காலம் அமைத்தற் கான
 வழிமுறைகள் வழக்காறும் கேட்டுக் கொண்டாள்
 களமான இல்லறத்தில் வெற்றி காணக்
 கணவனுடன் இணக்கமுறக் கற்றிட் டாளே!

மறுநாள்

குறுந்தொகையில் பார்வைதனைப் பதிய வைத்துக்
 கொற்றவனோ கட்டிலிலே சாய்ந்தி ருந்தான்
 நறுமலரைக் கொண்டையின்மேல் குந்த வைத்து
 நற்றுணைக்குத் தன்வரவை நவிலச் செய்தாள்!
 அறுசுவைக்கும் மேல்கவையை அளித்தற் காக
 அடியசைவும் ஒலிக்காமல் அருகில் வந்து
 குறுந்தொகையே கொஞ்சிடுமோ என்ற சங்கா
 குரைகடல்முன் குட்டையென ஆனேன் என்றாள்!

முக்கனியுள் ஒன்றெமது பெற்றோர், காண
 முகமெனக்குக் கொடுத்தவர்கள் மூல மானோர்
 தக்கநெறி காட்டியெனை வழிந டத்தும்
 தரணிபுகழ் தமிழுமொரு கனியே! வாழ்க்கைப்
 பக்கதுணைப் பாவையுனைப் பருவ இன்பப்
 பந்தியிலை பழமென்பேன்! மறக்க மாட்டேன்
 எக்கனியில் இனிப்பில்லை? எனக்கு மூன்றும்
 எப்போதும் பிடித்தவைதாம் ஏது மாற்று?

கொஞ்சத்தான் நீகிடைத்தாய் பெண்ணே! உன்சீர்
 கொண்டாடத் தமிழொன்றால் மட்டுங் கூடும்!
 நெஞ்சத்தில் ஊற்றெடுக்கும் அன்பு ணர்த்த
 நெடுங்கணக்கின் துணையின்றி நிகழ்த்தப் போமா?
 கொஞ்சத்தில் தீராத ஊடல் தீர்த்துக்
 கொஞ்சதற்கும் தமிழுதவி வேண்டு மன்றோ?
 பிஞ்சுக்கும்* சுவையுண்டு பருத்தி தன்னைப்
 பெருங்கனியாம் பலாவென்று பேசப் போமோ?
**பருத்திப் பிஞ்சு இனிப்பாய் இருக்கும்.*

முகில்கூட கறுத்தால்தான் மழையாய் மாறும்
 முகைகூட அவிழ்ந்தால்தான் மணத்தை வீசும்
 நகில்கூட பருத்தால்தான் எடுப்பாய்த் தோன்றும்
 நதிகூட நடந்தால்தான் நாட்டிற் கூட்டும்
 அகிலோடு சந்தனமும் அலையும் தென்றல்
 அரைத்தனுப்பி வைத்தால்தான் மூக்கு ஏற்கும்
 மகிழ்விக்கும் என்துணையே! மனத்தில், ஒன்ற
 மணித்தமிழில் மொழிந்தால்தான் மயக்கம் தோன்றும்.

நந்திவர்மன் சங்கா உரையாடல்

சான்றோரை மதிக்காத நாடும் வீடும்
 சமூகர்தம் நட்பைப்போல் சரிந்து போகும்
 வான் பொய்த்து விட்டதெனில் வறட்சி யாலே
 வளங்குன்றி வறுமைநிலை வந்து சேரும்
 ஊன்வற்றிப் போனதெனில் உழைக்கும் ஆற்றல்
 ஒடுங்கிவிடும்! ஊரார்க்கோர் எடுத்துக் காட்டாய்
 நான்தமிழைக் காதலித்து வளர்க்கா விட்டால்
 நாளையெனை வரலாறு பழிக்கு மென்றான்.

ஒளினி லெற்றாள் சங்கா

மன்னவன் விளக்கம் கேட்டு மனத்தெளி வுற்ற சங்கா
 கன்னலாம் இதழ்சு வைத்துக் கட்டிலைப் பகிர்ந்த தாலே
 என்னையே வியக்கும் பாங்கில் இருந்ததென் குறையே வேந்தே!
 மன்னிய தமிழைச் சில்லோர் மறப்பதும் குறையே என்றாள்!

முன்னோர் செய்த மொழிப் பிழை

முச்சங்கம் கண்டாய்ந்து தமிழ்வ ளர்த்த
 மூவேந்தர் வழிவந்தோர் முனைப்புக் குன்றி
 அச்சத்தால் ஆசைகளால் ஆண்மை கெட்டார்
 ஆகமத்தார் அடிதொடர லானார், அந்தோ
 எச்சங்கள் எனவிட்டுச் செல்ல இங்கே
 ஏராள கோவிலையே கட்டி வைத்தார்
 இச்சைதனை மேலுலக வாழ்வில் வைத்தார்
 என்றுமுள தமிழ்நலத்தை மறந்தே போனார்.

சங்கர மொழியுணர்வு கொள்ளல்

நானுமினி நற்றமிழைக் கற்றுத் தேர்வேன்
 நலமான இலக்கியத்தின் நயத்தில் தோய்வேன்
 ஊனுயிரின் மேலாகத் தமிழை எண்ணி
 உங்களுளும் உவந்திடவே புலமை கொள்வேன்
 தேனுக்கென்று அலைகின்ற வண்டைப் போலே
 தேடிப்பன் னூல்களையும் கற்பேன், வேந்தே!
 மானுடத்தை மேம்படுத்த மொழியை விட்டால்
 மாற்றில்லை என்பதைநான் உணர்ந்தே னென்றாள்!

நன்றுரைத்தாய் சங்கா! உன் நல்லி யல்பை
 நாவாறப் பாராட்ட வேண்டும், அன்பால்
 பன்னலமும் இல்லறத்தில் பல்கும், போற்றாப்
 பகையுணர்வும் பூசலிடும் பண்பும் மாறும்,
 புன்னகையும் புரிந்துணர்வும் பொருளின் மேலாம்
 புத்தாக்கம் இவற்றாலே பூக்கும், காய்க்கும்
 என்றென்றும் வாழட்டும் இணக்கம் என்றான்
 எப்போதும் கைக்காது கன்ன லென்றாள்.

படமை - 3

மதுரை மன்னன்

பல்லவன்நம் தந்திவர்மன் ஆண்ட போது
 பாண்டியனாம் சீமாறன் மதுரை மன்றில்
 வல்லவனாய்ப் போற்றநிலம் ஆண்டு வந்தான்
 வலஇடமாய்ப் புலிவில்லார் துணையி ருந்தார்!
 நல்லியலும் மொழியுணர்வும் நட்புப் பேணும்
 நயன்மையெனும் நற்பண்பும் கொண்டன் றாண்டோன்
 இல்லறத்தின் பயனென்னும் மகவொன் றில்லை
 எனும்குறைக்கே இடமளித்தான் குறைவே றில்லை!

மஞ்சத்தில் சீமாறன்; மதியில் வானில்
 மலர்முல்லை இறைத்தாற்போல் விண்மீன் கூட்டம்!
 நெஞ்சத்தில் இடம்பெறவே கைப்பி டித்த
 நேரிழையின் வரவுக்குக் காத்தி ருந்தான்
 பஞ்சத்தில் பெய்மழையைப் போலே மெல்லப்
 பார்த்திபனின் மனையாட்டி அருகில் வந்தாள்
 கொஞ்சத்தில் போகாத பெண்ணின் நாணம்
 கொண்டவன்கை பட்டவுடன் மறைந்த தென்னே!

அஞ்சுகங்கள் அகவுறவைக் கண்டின் புற்ற
 அந்நினைவில் தோய்ந்துடலம் நெருங்கி னார்கள்!
 எஞ்சியுள தெதுவுமிலை எனுமாப் போலே
 இணையுறவு நிறைவெய்த எழுந்த பெண்ணாள்
 கஞ்சன்கை பணத்தைப்போல் விளைவில் லாத
 காதல்வாழ் வெண்ணிமிகு மூச்சு விட்டாள்
 செஞ்சொல்லால் பாட்டியற்றி என்ன நன்மை
 சிறப்புணர்ந்து கற்பவர்கள் இலையென் றானால்?

அரசியின் தக்கம்

புனலாடி எழுந்தவுடன் புழுக்கம் உண்டா?
 பூமணத்தை நுகர்ந்தெரிச்சல் கொள்வ துண்டா?
 அனலாகப் பெருமூச்சு விடுதற் குற்ற
 அடிமனத்தில் புதைந்திருக்கும் குறைதான் என்ன?
 கனமான தனந்தோயக் கட்டில் இன்பக்
 காவிரியாய் ஆனவளே! கவலை ஏதும்
 உனக்கிருப்பின் உரைக்காமல் மறைப்ப தேனோ?
 உளிப்பிடிக்குள் இடைவெளியா? என்றான் மன்னன்.

கூடிநாம் வாழு கின்றோம் கொஞ்சியும் மகிழு கின்றோம்
 ஓடியே ஆடும் பிள்ளை ஒன்றிலை; உவகை யில்லை!
 கோடியே செல்வம் சேர்த்தும் குலைவலி கொண்டுண் ணாமல்
 வாடிடு செல்வன் போலே வறுமையைத் துயக்கின் றோமே!

என்றுரை செய்தே வாடும் இறைவியைத் தேற்றும் நோக்கில்
 மன்றலை முடித்தால் போதும் மடியிலே பிள்ளை வேண்டும்
 என்றுடன் எண்ணல் மாந்தர் இயல்புதான்! மழைபோல் பிள்ளை
 இன்றிலை என்றால் என்ன? ஈன்றிடக் கூடும் நாளை!

கவலையால் மண்ணில் சின்ன கல்லையும் தள்ளப் போமா?
 தவளையின் கூச்சல் கேட்டுத் தவழ்முகில் பெய்வ துண்டா?
 அவரவர் ஆள்வி னைக்கே ஆக்கமும் அழிவும் கூடும்;
 உவந்திரு மன்னி! என்றான் உரியவள் தோளில் சாய்ந்தாள்!

நெற்பயிர் தலையைச் சாய்த்தால் நிறைந்திடும் களஞ்சி யங்கள்!
 கற்பனை படைப்பில் தோன்றின் கவினூறும் இலக்கி யங்கள்!
 வெற்பினில் உளிகள் பட்டால் வெளிப்படும் கலைசிறு பங்கள்;
 கற்பினள் தோளில் சாய்ந்தால் கணவனுக் கதுபே ரின்பம்!

கன்னலதன் கொழுந்தூன்றி எருவு மிட்டுக்
 காலத்தில் நீர்பாய்ச்சத் துளிர்வ ளர்ந்தே
 தன்னலத்தார் தாழ்ந்தவர்பால் வட்டி ஈட்டும்
 தன்மைநிகர் ஆலைக்கு வந்த காலம்!
 இன்னலிலே வந்துதவும் நண்பன் போலே
 இலைமகவே எனுங்குறையைத் தீர்த்து வைக்கும்
 இன்னிலையின் அறிகுறிகள் மன்னி யார்பால்
 ஏற்படுதல் கண்டுவந்தார் தோழி மாரே!

இலைமகவே = இல்லை மகவே = பிள்ளை இல்லை.

பிறந்தாள் மகள்

மகப்பேறு வாய்க்குமென உறுதி சொன்ன
 மன்னனது நம்பிக்கை பொய்க்க வில்லை!
 புகழ்விழைந்தே ஏங்கிட்ட புலவ னுக்குப்
 பொற்கிழியும் பட்டயமும் கிடைத்தாற் போன்று
 மகவாகப் பெண்பிள்ளை பெற்றெ டுத்தாள்
 மதுரைக்கோ மாறன்றன் மனைவி! பெண்கள்
 இகழ்வுரைக்கும் வாய்முடும் பேறு பெற்றாள்
 இல்லறமாம் தருதந்த கனியைப் பெற்றாள்!

கழந்நெகை வாய்ந்நு

இல்லற ஆழி மூழ்கி இணையரே எடுத்த முத்தே!
நல்லறம் செய்ய வாய்த்த நவமணி மாலைச் சொத்தே!
எல்லுமிழ் விழிகு ரைமேல் இளம்பிறை காட்டும் வித்தே!
சொல்மலி தமிழைப் போலே சுழலுல கேற்ற வாழி!

அடிகள் கந்தன் மாறம் பாவையார் எனப் பெயர் கூட்டல்

பொன்னிழை நுழைத்து நெய்த பொலிவுடை பட்டா டைபோல்
மன்னியே சுமந்து பெற்ற மணிக்குயில் குழந்தைக் கன்னார்
மின்னலைப் போன்று நீண்ட மேதகு பெயரைச் சூட்டிச்
சின்னதாய்ப் பாவை என்றே செல்லமாய் அழைத்திட் டாரே!

வாழைபோல் வளர்ந்தாள் செல்வி வானவில் அழகைக் கூட
கூழையாய் நினைக்கச் செய்யும் கோலமே கொண்டி ருந்தாள்!
பேழையுள் அடுக்கிக் காக்கும் பெரும்பொருள் போலே மன்னன்
மாழையர் இடையே வைத்து மகள்தனை வளர்த்து வந்தான்.

மாழையர் = பெண்கள் கூட்டம்.

எண்ணிரு ஆண்டு போக இளங்கொடி பருவச் சிட்டு
பெண்ணியப் பெற்றி வைத்த பேழையாய் விளங்க லுற்றாள்
கண்ணியில் தொடுத்த பூப்போல் காட்சியின் மாட்சி யாகிப்
பண்ணிலே குறிஞ்சி யாகப் பாவையும் மிளிர்ந்திட் டாளே!

கல்வியிலும் கலைகளிலும் திறமை காட்டக்
கற்பித்தே வைத்திருந்தான் மாறன்! பேச்சில்
சொல்குறைத்துச் சுவைமிகுத்துக் கவிதை பாடும்
சூத்திரமும் கற்றிருந்தாள் மாறம் பாவை!
புல்லுயர்ந்த தினைக்கதிர்போல் பொன்வண் ணத்தைப்
போர்த்தியநல் மேனியுடன் பொலிந்த நங்கை
நல்லியல்கள் நான்கிற்கும் உறையுள் ளாகி
நலன்பாடும் வெண்பாவாய்த் திகழ்ந்திட் டாளே!

தோழியுடன் கூடியவள் ஆடும் போது
தும்பியினம் பொங்கருளே பறத்தல் ஓக்கும்
ஆழிகளில் ஆழத்தில் நீந்தும் மீன்கள்
அழகொப்ப அணங்கிவர்கள் உலவு வார்கள்!
வாழிடத்தில் வளர்கின்ற புறவாய்ச் சூழ்ந்து
வட்டமிட்டே அவராடும் ஆட்டம் கண்டால்
ஊழிபல வாழ்வார்க்கும் உறங்கும் வேளை
ஊண்டொடியர் அவர்களவில் உலவு வாரே!

அவள்காற்றுப் பட்டாலே அரும்பு பூக்கும்
 அபினுக்கும் அவள்பார்வை போதை யூட்டும்
 உவர்நீருள் உறைகின்ற பவளப் பாறை
 உதடுகளின் நிறங்கேட்டுக் கரையொ துங்கும்
 அவள்பேச்சைச் செவிமடுக்க அஞ்சு கங்கள்
 அவளுலவும் சோலைதனை ஆர்வாய்த் தேடும்
 அவளுருவைப் பார்த்தவர்கள் புகழா விட்டால்
 அடிநாக்கும் ஈரமின்றி வறண்ட தாகும்.

குளம்நடுவே பூத்திருக்கும் தாம ரையைக்
 குனிந்தருகில் பார்த்திருக்கும் மொட்டுப் போலே
 இளமைவளம் பொங்கிவரக் கண்ட யர்ந்த
 இளவரசி தோழியென ஆன பெண்கள்
 உளம்மகிழ அவளெழிலை ஊரராக் கோதி
 உடைந்தஅணை நீரெனவே பரவச் செய்தார்
 இளமானின் எழில்குறித்தே எங்கும் பேச்சு
 எழுதிவைத்த ஓவியம்போல் பார்வைப் பூச்சு!

எங்கிருந்து பார்த்தாலும் தெரியு தென்றே
 ஏற்றியுரை கோபுரத்தின் தோற்றம் போலே
 மங்கையெழில் நலன்பேச்சு நாடு தாண்டி
 மடலவிழ்ந்த தாழம்பூ மணமாய் ஏகும்!
 குங்குமமே கோளமென ஆனாற் போன்று
 குளிரோட்டும் வெங்கதிரின் வீச்சாய்ப் பேச்சு!
 கங்குலுக்கோர் நிலவாகக் கருதப் பட்டாள்
 கண்ணுற்றோர் பார்வை நங்கூர மிட்டாள்!

மாறனின் மகளாம் 'பாவை'
 மதர்த்துள நவ்வி போலே
 தேறலைச் சுமந்த கூடாய்த்
 திகழ்வதைக் கேட்ட சோழன்
 ஊறலைப் பருகி னாற்போல்
 உவந்தனன்! மணக்கும் எண்ணம்
 கூறவோர் தூது போக்கிக்
 குறியெதிர் பார்த்திட் டானே!

நவ்வி = பெண் மான்; தேறல் = தேள்.

சோழன் மனநிலை

முழுநிலவில் தனித்திருக்கும் என்னைத் தீண்ட
முல்லைநிலன் கடந்துவரும் தென்றற் காற்றே!
விழுதிழந்த ஆலமரக் கிளைகள் போலே
வெம்பாரம் சுமக்கின்றேன் நெஞ்சக் குள்ளே!
பொழுதெல்லாம் பூவுலகின் கொடுமை கண்டு
பொறுக்காத கதிரவன்றான் சாயும் நேரம்
அழுதமுது கண்சிவந்து காணு மாப்போல்
அலமருமென் நிலைக்கிரங்கி ஆற்று வாயா?

பாகையிடம் பெண் கேட்ட செய்தி கூறல்

பெண்கேட்டுத் தூதனுப்பி யுள்ளார் சோழர்
பிழையற்ற அவருறவும் பேறே! பாவை!
கண்பார்த்துக் காமுற்ற போதும் வானக்
கவின்நிலவு கைப்படுமா? கருதாப் போதே
விண்கோள்கள் விருந்துண்ண வந்தாற் போலே
விருப்புரைத்த சோழரைநீ ஏற்க வேண்டும்
தண்ணீழல் கோடையிலே வாய்த்த தொத்த
தகையுறவைத் தள்ளாதே என்றான் தந்தை.

மகள் பாகையின் தயக்கம்

நான்கமையா? ஏனென்னைப் பிரிக்கின் றீர்கள்?
நற்றந்தை தாய்தம்மைப் பிரிய மாட்டேன்
மான்,கொம்பைச் சமையாக நினைப்ப துண்டா?
மகளென்னைப் பிரிந்திருக்க ஒப்ப லாமா?
மீன்பிடித்துக் குடுவைக்குள் விடுதல் தானே
மேதினியில் பெண்களுக்கு மணமும், அப்பா!
தேன்தடவிக் கைப்பளிக்கும் வினைவேண் டாமே
தென்னைக்கேள் கொழுக்கொம்பு என்றாள் பாவை!

தயக்கத்திற்குத் தந்தை விளக்கம்

சிரித்தபடி பிறக்கின்ற குழந்தை யுண்டா?
செந்தணலில் ஆம்பல்தான் பூப்ப துண்டா?
கரித்துண்டின் கனல்நிறந்தான் கனகம் ஆமா?
கழிமுகத்தில் நெல்விளைந்து அறுக்கப் போமா?
சிரிப்பழகால் காளையரைச் சீண்டும் பெண்கள்
சேர்ந்தொழுகும் மணப்பேச்சை மறுப்ப தெல்லாம்
சரிப்பட்டு வருவதிலை சங்கை கொண்டோர்
சரித்திரமும் படைப்பதில்லை என்றான் மன்னன்.

மகள் மறுப்பு

ஆணுக்குப் பெண்ணடிமை! அவரைச் சார்ந்தே
அடக்கமெனும் பிணையோடே வாழ வேண்டும்!
தூணுக்கே உலக்கையொரு துணையென் றாலும்
தொங்கவிட்ட முகத்தோடே ஏற்க வேண்டும்!
ஊணுக்கே உப்பன்ன பெண்கள் கோரும்
உரிமைக்கும் மணவினையோர் ஊறே! அப்பா
வீணுக்கு முயலாதீர் சோழ மன்னர்
வீட்டிற்குப் பசுமாடாய்ப் போக மாட்டேன்.

தந்தையின் ஞெளியுரை

இல்லறத்தில் ஏதம்மா அடிமை ஆண்டை?
இருபாலும் ஒருகுடத்தில் ஊற்றும் பாலே!
அல்லவையும் நல்லவையும் அன்பும் பண்பும்
அடியொற்றி வரல்குறைவே! அறிவில் தேய்ந்தார்
புல்லுணர்வில் பூத்துவரும் கள்ளித் தன்மை
பொதுவாக இருவர்க்கும் வந்து போகும்
நல்லவிதி மணவாழ்க்கை! நான்கும் கற்றோர்
நடுநிலையில் வகுத்தநெறி அறிவாய் நீயும்.

மகள் மறுமொழி

எனைத்தமிழில் புலமைபெறக் கற்பித் தீர்கள்
ஏழிசையும் யாழிசையும் பயிலச் செய்தீர்
மனையறத்தின் மாண்பெடுத்தே ஓது கின்றீர்
மானுக்கும் மாட்டுக்கும் உறவென் கின்றீர்
கனைக்கின்ற குதிரைக்குச் சேணம் பூட்டல்
கடமையெனக் கருதாதீர்! ஊட்டி விட்ட
வினைத்திட்பம், வீரத்தை மதிப்ப தற்கு
வேளையிப்போ வந்துளதாய் உரைத்தாள் செல்வி.

மன்னன் வலியுறுத்தல்

நமக்குற்ற நன்னண்பர் சோழர்! முன்னோர்
நலவரிசை கேட்கக்கா தினிக்கும்! இன்றும்
தனக்கென்றோர் வரலாறு படைத்தற் கேற்ற
தளமமைத்துக் கொண்டிருக்கும் தாவும் வேங்கை?
கமக்கின்ற முல்லையுனைச் சூடற் கேற்ற
காவலனாய்க் கருதுகிறேன்! இவரைப் போன்று
சுமக்கின்ற புகழ்த்தோன்றல் மன்னர் வேறு
சுட்டுதற்கிங் கில்லையென மன்னன் சொன்னான்!

மகள் முடிவுரை

இவ்வள வினதோ செய்தி? இயம்பிட மேலும் உண்டோ?
கொவ்வையை உவக்கும் கிள்ளை கொடுக்கையும் கோதல் உண்டு!
செவ்வியர் சிதைத்த சிற்பச் சீரதும் கேட்ட துண்டே!
எவ்வள விறங்கி யுள்ளார் என்பதும் அறிவேன் என்றாள்.

கொடுக்கு = கொடுக்காய் டுளி.

இனியுன்பால் திருமணப்பேச் செடுக்க மாட்டேன்
இழிவாக நண்பரைநீ எண்ண வேண்டாம்!
கனியெல்லாம் சிவந்திருப்ப தில்லை, பாவாய்!
கவின்பச்சை நிறத்தினிலும் இருப்ப துண்டு!
குனிவான சொல்லெடுத்துப் பேசி என்னைக்
குணக்கேடன் ஆக்காதே! சோழ மன்னர்
பனிமலையை மிதித்தவரே! பற்று விட்டுப்
பாய்புலியின் கொடிமரபைப் பழிக்க வேண்டாம்!

இழித்துரைப்ப தென்னோக்க மன்று! தாங்கள்
இருபக்கம் காணாத குறையைச் சொன்னேன்!
கழிப்பதிலை என்றானால் களத்து நெல்லில்
கலந்திருக்கும் கல்நெல்லின் உறவு மாகும்!
விழித்திருக்கும் கண்வேண்டும் குறையைக் காண
விறலென்ப தொருபக்கந் தானே அப்பா!
பழிக்கின்றேன் என்றெண்ண வேண்டாம், நானும்
பக்கத்தில் இருப்பவளே பொறுங்க ளென்றாள்.

மகளெடுத்த முடிவாலே மாறன் கொஞ்சம்
மனங்கவன்றான் என்றாலும் மறைத்துக் கொண்டு
புகழுரையைச் செவிமடுப்போர் அடக்கம் காட்டிப்
பொதுவிடத்தில் ஒழுகல்போல் செயல்மேல் சென்றான்
அகவுணர்வு மாற்றத்தை அறியக் காட்டா
ஆற்றலதும் போற்றுதற் குரித்தே! உண்மை
பகல்நிலவாய் இருக்கட்டும் என்றே எண்ணிப்
பனிமூடும் பாறைநிலை பதில்வி டுத்தான்.

சோழனுக்கத் துறனுப்பினான் சீமறன்

வேழத்தை வீழ்த்துதற்கே வினைமேற் கொண்ட
 வேடர்தாம் வீழுமொலிக் கேங்கற் போலே
 சோழரவண் காத்திருப்பார்! ஆற்றச் செய்யும்
 சொற்கொண்ட பதிலிறுக்க விழைந்த மன்னன்
 ஆழத்தில் குளித்தெடுத்த முத்தை யொத்த
 அழகான சொல்தேர்ந்து நயமும் கூட்டிச்
 குழல்மேல் பழிபோட்டுக் காத்தி ருக்கச்
 சொல்லித்தன் ஓலைதனை அனுப்பி வைத்தான்!

மறம் பாவையும் ஞாழிகளும்

மாலையிலே இளவரசி தோழி யோடு
 மலர்க்காவில் கூடிவிளை யாடும் நேரம்!
 காலையிலே கண்விழித்து முகம்து டைக்கார்
 காட்சியெனத் தலைவிவரக் கண்ட தோழி
 மூலையிலே சுருட்டிவைத்த பாயைப் போன்று
 முகமிருக்கும் கரணியத்தைக் கேட்டாள், சோழர்
 ஓலைமுதல் உரையாடல் பாவை கூற
 ஒப்புதற்கிங் குனைதடுத்த தெதுவென் றாளே!

தனக்கென்றோர் வரலாறு படைப்பார் தாமே
 தலைவரெனத் தக்கவர்கள்? தந்தை பாட்டன்
 இனத்தோன்றல் பெருமைகளை ஏற்றிக் கூறி
 எக்களிப்பார் கூற்றுக்கிங் கேது பீடு?
 கனக்கின்ற புகழ்கொண்டும் முடிதாழாது
 களங்கண்டு வென்றுவரும் காவ லர்தான்
 எனக்குரிய ரென்பதிலே அட்டி வேண்டாம்?
 ஏழுமலை என்றாலும் இமய மாமா?

காட்டில்தான் வேழத்தைக் காணக் கூடும்
 கடலடியில் நித்திலத்தை தேட லாகும்!
 பூட்டில்லா வீட்டிற்குள் பொன்பொ ருள்கள்
 புதைத்திருந்தால் மட்டுந்தான் இருக்கக் கூடும்!
 ஆட்டின்மேல் அம்பாரி காணப் போமா?
 அடுக்களையில் யாழைத்தான் தேட லாமா?
 பாட்டுக்குள் நயமிருக்கு மன்றி நம்பும்
 பஞ்சாங்க ஏட்டிலிரா என்றாள் தோழி!

றுயிற் ற மன்னர்கள் தூழ்வுற்ற கரணியம்?

தரணிபுகழ் தமிழ்மன்னர் மரபில் வந்தும்
 தக்காரைத் துணையாகக் கொள்ளல் விட்டுத்
 தரகரென வந்தவரைத் தாழம் பூப்போல்
 தலைமேலே வைத்தடங்கித் தலைமை கெட்டுக்
 கரவுக்குப் பெயர்பெற்றோர் கண்ண சைவைக்
 கட்டளையாய் ஏற்றதனால் புலியும் மீனும்
 இரவலணி பெருமைதனைச் சூடிக் கொண்டு
 இனம்வாழ்த்த ஆளாமல் இலக்குக் கெட்டார்!

ஈரரூறு படைக்கரூறு மன்னர்கள்

ஓல்லாத நம்பிக்கை ஊன்ற வளர்ந்ததனால்
 நல்லாண்மை வீரம் நழுவவிட்ட காவலர்கள்
 எல்லாரும் ஊக்கம் உறுதி உருக்குலைந்து
 நில்லாராய் போய்விட்டார் நீர்த்து.

அறிஞருடன் அரும்புலவர் அருகி ருக்க
 ஆண்டவர்கள் முன்னோர்கள்! ஆத லாலே
 உறிமீது வைத்துளபால் கலயம் போலே
 ஊற்ற நல்லாட்சி நடத்தி னார்கள்!
 வறியவராய் வந்தார்தம் வாக்கும் போக்கும்
 வைத்தபொறி தனில்விழுந்த நாள்தொ டங்கிக்
 குறிகெட்டுக் கோட்டைக்கு மாற்றாய் எங்கும்
 கோபுரத்தை எழுப்பிச்சீர் குன்றிப் போனார்!

படைகொண்டு வந்தார்க்குப் பண்டை நாளில்
 பஞ்செதிர்த்த கங்காகத் திகழ்ந்த சோழர்
 மடைகொண்ட கழனியிலே மேயும் நாரை
 மண்டைசளிப் பிடித்தவனின் தும்மல் கேட்க
 உடைபட்ட தேங்காய்ச்சில் பறக்கு மாப்போல்
 உறுபகையை ஓட்டியசீர் வரலா நெல்லாம்
 தொடைகெட்ட பாட்டைப்போல் ஆன தின்றோ
 துதிக்கையை இழந்திட்ட வேழ மானர்!

கங்கு = தீ.

முன்னார் பெருமை

வாழை மரத்தண்டின் வாகும் வளர்வேலித்
 தாழைக் குருத்தும் தருமெழிலால் -வேழத்தின்
 கொம்பாமா? கோவெல்லாம் கூடல் நெடுஞ்செழியன்
 எம்பாட்டன் ஆவாரோ எண்ணு!

ஆலம் பாலவர்
 ஆகார் மோரென
 வேலன் முள்ளவர்
 காளைக் கொம்பிலை!
ஆலம் = ஆலமரம்.

இன்னுமவர் பேச்செதற்கு) ஏரி கடலாமா?
 வன்கலமும் போகவுண்டோ வாய்ப்பு?
வன்கலம் = உறுதியான கம்பல்.

தேராளிகள் கூடிச் சொல் விளையாட்டைத் தொடங்கினர்

என்றே இளவரசி எண்ணம் உரைத்தமையக்
 கன்றாகத் தோழி கடுகிவந்தாள் -அன்றென்றன்
 பாட்டைப் பழுதென்றீர், பாகாக யாத்துள்ளேன்
 கேட்டயர்வீர் என்றாள் கிளர்ந்து.

பாட்டியற்றும் பற்றுவரப் பெற்றோ ரெல்லாம்
 படிக்காத பாடத்தின் விடைதேர் வார்போல்
 தேட்டமிலாச் சொல்லெடுத்துத் தெளிவில் லாமல்
 தேங்காய்நார்க் கயிறாகத் திரிக்கின் றார்கள்!
 மேட்டுநில மழைநீர்போல் சொற்கள் வந்தால்
 மிடுக்கான ஓட்டப்பா படைத்தல் கூடும்!
 பூட்டுடைத்துத் தெருக்கதவைத் திறத்தல் போலே
 புனைபாட்டுக் கொணர்ந்துள்ளாள் கேட்போ மென்றார்.

பாட்டுத்திறம் காட்டுத் தேரழி

தலையுயர்த்திக் கொடும்புலிகள் படுத்தி ருந்தால்
 தமிழெழுத்தில் உகரம்போல் தோன்றும், ஈர
 வலையுயர்த்தும் நெய்தலிலே மலிந்த காக்கை
 வாயுரைக்கும் நன்றிச்சொல் 'ந'கர மாகும்!
 இலையுதிர்ந்த மரப்பொந்தில் மறைந்தே வாழும்
 இருட்டுறவு ஆந்தைகளோ 'ற'கர மாகும்
 குலைநடுங்கத் தலைதூக்கும் கொடிய நாகம்
 குறிகளிலே வினாவாகும் கண்டீர் என்றாள்!

தலைகி பாராட்டு

முன்னேற்றங் கண்டுள்ளாள் முல்லை! கருப்பொருளில்
இன்னும் உயர்க் இனிது.

மற்றொருந்தி பாடல்

புலர்காலைப் பொன்பரிதி பொட்டிட்ட தோழி
மலர்முகத்தில் வண்டாக மானும் விழிகள்
நலன்விளக்கும் பாட்டுரைப்பேன் நான்.

எச்சில் இழையாலே இற்ற வலைதொடுக்கும்
நச்சுச் சிலந்தியதன் நன்முயற்சி தேர்ந்தாள்போல்
இச்சையுடன் யாப்பமைந்த இன்கவியைக் கேட்கின்றோம்
கொச்சையற்ற சொல்லால் கொடு.

பெண் கிழியைக் கயலென்றது தன்?

இனத்தையினம் உண்கின்ற இயல்போ இங்கே
எவ்வுயிர்க்கும் பொதுப்பண்பு மன்று, நீர்வாழ்
கனத்தவுடல் கயலினமே சிறிய மீனைக்
கண்டவுடன் பிடித்திரையாய் ஆக்கிக் கொள்ளும்!
மனந்தொட்ட ஆண்பிள்ளை பார்வை பட்ட
மறுநொடியே அணங்குவிழி அதனை யுண்டு
தனம்மறைக்கும் தன்னடியின் விரலால் கீண்டும்
தன்மையினால் பெண்விழியைக் கயலென் றாரோ?

கொற்றவன் கேட்கக் கூடித் தமிழைக்
கற்றவர் ஆயக் கழகம் கண்ட
மதுரை மன்ற மாண்பினைப் பேண
முதுமை வந்தா முன்னிலைப் படுத்திடும்?
சொற்றமிழ் கற்றோம் சுவையைத் துய்த்தனம்
தெற்றென நாமும் தேர்ந்ததைச் செய்யலாம்!
ஒற்றைச் சொல்லில் உளபல பொருளை
முற்றும் கற்று முத்தமிழ் வளர்ப்போம்!
குருத்துகள் ஈண்டுக் கூடினம்
கருத்துச் சொற்களைக் கலந்தாய்ந் திடுவமே!

காற்று பொருளெடுத்துக் கொடுத்து

எந்தச்சொல் தேர்ந்திடலாம் என்றெண்ணும் வேளையிலே
வந்துகுறி சொன்ன வளி.

சொல்லாய்வுக்குப் பொருள் கிடைத்தது

ஈழத்தில் பிறந்திங்கே வந்த காற்றும்
இளவரசி மேலாடை பட்டுச் செல்ல
வேழத்தின் மத்தகமாய்ப் புடைத்தெ முந்த
விளாங்கனிகள் கண்பறிக்கக் கண்ட் தோழி
ஆழத்தில் கிணற்றுக்குள் விழுந்த சொம்பை
ஆதவனே உச்சிவந்து காட்டல் போலே
தாழத்தான் சிந்தித்தேன் என்னும் கூற்றைத்
தவிர்க்கின்ற சொல்லெடுத்து முன்மொழிந்தாள்!

தனம்?

பெண்களுக்கே அழகூட்டிப் பெருமை சேர்க்கும்
பிறவுறுப்புக் கெல்லாமே தலைமை தாங்கும்
கண்ணுக்கே விருந்தூட்டிக் கவர்ச்சி காட்டும்
கட்டுடலின் மொட்டாமோ? கனகக் குன்றோ!
எண்வரிசைத் தொடர்விளிக்காச் சிறுமை செய்தும்
இடம்பிடித்தால் மதிப்புயர்த்தும் சுன்னம் போன்ற
பெண்ணுருவின் சதைப்பந்தைப் பேணிக் கச்சுப்
பேழைக்குள் வைத்திருக்கும் செல்வம் ஈதே!

எடுத்தாட இயலாத இருபந் தாக
எழிற்கென்றே இயற்கைநமக் களித்தே ஆளன்
படுத்தாள மட்டுந்தான் என்றாற் போன்று
பதுக்கிவைத்துக் காக்கின்ற கொங்கை தம்மைக்
கொடுத்தாளும் நம்மன்னர் கருவு லத்தின்
குவையான பொன்னைப்போல் தனமென் கின்றார்!
தடுக்கின்ற அணையன்ன தையல் மார்ப்பைத்
தனமென்றார் சதைசமைத்த கட்டுச் சோற்றை!

இல்லறத்தார் ஈன்றெடுத்த பிள்ளை போலே
 ஈடெடுப்பே இல்லாத செல்வ மொன்றும்
 இல்லையென்ப தேழுத்த சான்றோர் கூற்றாம்
 இழுத்துவிடும் மூச்சவளிக் கேது மாற்றாம்?
 பல்முளைக்காப் பருவத்துக் குழவிக் கூட்டப்
 பாலமுதக் குடமாக இயற்கை தந்த
 மல்லிகைப்பூப் பந்தான உறுப்பைக் கற்றோர்
 மாண்புணர்த்தத் தனமாக்கி மகிழ்ந்திட் டாரோ?

ஒன்றென மூங்கில் போலே உடலினைப் படைத்தி டாமல்
 நன்றென மூன்றாம் எண்ணை நமதுடல் படுக்க வைத்த
 வென்றிடும் எழிலைக் கண்டு வியந்தநம் முந்து நூலோர்
 கன்றினை ஊட்டும் மார்பைக் காதலால் தனமென் றாரோ?

புலமையை வியந்தே ஈயும்
 பொற்கிழி போன்றி ருக்கும்
 நலத்தினால் கொங்கை தன்னை
 நயந்தவர் தனமென் றாரோ?

ஊடர்நூள் ஊறாழி

மனம்பரி மாறிக் கொண்டு மகிழுவே தழுவும் போது
 தனத்தினைக் காக்கப் போமா? தடுத்திட அப்போ தாமா?
 கனக்குதென் றாளன் எண்ணிக் கைகளால் ஏந்தும் வேளை
 பனைமுலை பழுதா காது பருமனும் குறைந்தி டாதே!

தலைவி இடிந்துரை

அடுத்தவள் பேச்செ டுக்க அரக்குவாய் திறக்கக் கண்டு
 தடுத்தனள் தலைவி! போதும் தனப்பொருள் ஆய்வு! நீட்டிக்
 கடுப்புறச் செய்ய வேண்டாம் கச்சினை அவிழ்க்க வேண்டாம்
 இடுப்பிலோர் பிள்ளை என்றால் இப்படிப் பேச வீரோ?

சிறுபிள்ளைத் தனமாகச் சிந்திக் காதீர்
 செம்மொழியில் சொல்லாடக் களமா இல்லை?
 முறுக்கவிழ்ந்த நார்க்கயிறு நைந்த தொப்ப
 முனைநலன் குன்றவிடல் மூடந் தானே?
 கறுப்புக்கு வெள்ளையடிக் கின்ற வானக்
 கவின்றிலவு கன்னியரே! கதீர்கள் முற்றி
 அறுப்பதற்குக் கதிரிருக்க அருகம் புல்லை
 அலைந்தெதற்குத் தேடுகிறீர் என்றாள் பாவை!

தோழியர் ஆற்றாமை

கூந்தலை, நுதலைக் கீழே குந்திய விழிகள் தம்மை
 மாந்தளிர் மேனி தாங்கும் மலரடி பாட லாமாம்
 ஆந்தையின் கண்கள் போலே அமைந்துள்ள மார்க்பைப் பாடத்
 தீந்தமிழ்ச் சொல்லெ டுத்தால் தீயென எளிகின் றாளே!

இன்று அடங்கீனாம்-நாளை பேசுகீனாம் என மறுமொழி

இடக்கண் பார்வை இளப்பம் ஆமா?
 இறங்கும் கதிர்தான் எழாது போமா?
 அடக்கும் சொல்லால் அழுத்தும் ஆவல்
 முடக்கப் பக்கலில் முளைத்தெழு மாமே!
 உள்ளதைச் சொன்னோம், உணர்ந்ததைச் சொன்னோம்
 கள்ளமாய்ப் பல்லோர் கரப்பதைச் சொன்னோம்
 பாவை கட்டளை! பாடும்
 நாளை அடக்கினம் நாளை முழக்குமே!

படமை - 4

சும்பியர் நந்தீவர்மனுக்க எதிராகத் திட்டயிடல்

யல்லன் : நந்திதனை வெல்வதற்கு நம்மால் இயலாது
புந்தியினால் திட்டமொன்று போட்டிருவோம் -முந்திரியின்
கொட்டை கனிமேலே குந்தி யிருப்பதுபோல்
அட்டியிலாத் தீர்வேளம் ஆர்வு.

முன்னர் இழந்துவிட்ட மூவேந்தர் தம்நிலத்தை
இன்றுவரை மீட்க இயலவில்லை -அன்னார்க்குக்
காட்டிக் கொடுத்தேனும் கைம்மாறு பெற்றிடலாம்
மீட்டநிலம் நாமாள லாம்.

யாயன் : நந்தியும் நாட்டிலிலை நாற்படையும் இங்கில்லை
இந்த நிலைநமக்கு ஏற்றதன்றோ -உந்துபகை
பாண்டியன்பால் பேசிப் படையெடுக்கத் தூண்டிவிட்டால்
நீண்டபகை போமே நெகிழ்ந்து.

காவர் : அன்னைத் திருநாட்டின் ஆட்சி உரிமைதனை
இல.னொருவர் கொள்ள இசைவதுவோ -முன்னவனை
இன்னலுக்கு ஆளாக்கி ஏற்றம் பெறுவதிலும்
தன்னையே மாய்த்தல் தகும்.

யீயன் : நில்லாதே எம்முன்னர், நீதிரிந்த பாலானாய்
கொல்லாமல் விட்டோம் குயிலே!போ -அல்லாடும்
வாழ்வே உனக்கினிமேல், வைகாசி வானம்நீ
பாழ்செய்தாய் எங்கள் பயன்.

உடன்பிறந்தோன் என்றே உதவியுனைக் கேட்கக்
கடன்பட்ட நீகதைக் கின்றாய் -வடமறுந்த
தேராய்த் தெரிகின்றாய் தேரைதொட்ட தெங்கானாய்
சேரா தெமைநீங்கிச் செல்.

காவர் : கள்ளிப் பாலிவர்கள் காய்ச்சிப் பயனில்லை
(னக்குள்) புள்ளியிரு மான்களல்ல பொல்லாச் சிறுத்தையிவர்
எள்ளி எனையொதுக்கும் எண்ணப் பழுதாளர்
கொள்ளியிவர் கூட்டெதற்குக் கூறு.

குதிரிவர் கேடுதனைச் சொன்னபடி செய்வார்கள்
ஓதல் அலையொப்ப ஓய்ந்திருக்க மாட்டார்கள்
மோத முடியாத முள்ளிவரை நாம்பிரிந்தால்
ஏதமிலை ஏகிடுவோம் இன்று.

ஶுனர்மடமும் காடடிக்க கொடுக்க ஆயத்தமாயினர்

இப்போதே புறப்படுவோம் இலக்கை நோக்கி
 இல்லாத நேரத்தில் ஏற்றங் கொள்வோம்
 எப்போதும் அறம், நேர்மை பேசும் ஆள்கள்
 இருக்கத்தாம் செய்வார்கள் இயற்றாக் கூட்டம்!
 உப்பாகக் கரைவதற்கா பிறப்பெ டுத்தோம்
 ஊராள நமக்குரிமை இல்லை என்றால்
 தப்பாகிப் போகும்நம் பிறப்பு, ஆமாம்
 தவறவிடோம் வாய்ப்பிதனை என்றான் மல்லன்.

கூடலுக்குப் புறப்பட்ட குள்ள நெஞ்சர்
 குறியெதிர்ப்பை அகம்நிறைய அள்ளிச் சென்றார்
 பாடலினால் பெயர்பெற்ற புலவோர் கூடிப்
 பண்பாட்டை வளர்த்திருந்த மண்மி தித்தார்
 ஊடலில்தான் கெஞ்சலெனும் உரங்கொண் டோரில்
 ஒருவனெனத் திகழ்ந்திட்ட சீமா றன்பால்
 கேடறிந்து வினைபுரியும் தம்பி மார்கள்
 கிழநரியாய் இரைகிடைக்கும் என்று சேர்ந்தார்.

கூடலுக்கு = மதுரைக்கு.

மதுரையில் சீமாறனைச் சந்திக்கின்றனர்

வரகுணன் மைந்த னுக்கு வரவினைத் தெரிவித் தார்கள்
 புரவலன் தம்பி மார்கள்! புன்மையின் ஆணி வேர்கள்!
 இரவலர் கீழ்மை காட்டி இச்சகம் பேசக் கேட்டு
 நரகலில் கால்வைத் தாற்போல் நம்பியும் நெளிந்தே கேட்டான்.

வந்தவர் தம்மைக் காப்பாய் வைத்துமே ஊட்டச் சொல்லி
 நொந்தவர் கூற்று முற்றும் நுட்பமாய் ஆய்வே னென்றான்!
 கந்தலைத் தைத்துப் பாராங் கல்லதில் ஏந்த லாமா?
 தந்தியே இல்லா யாழில் தாழிசை கேட்கப் போமா?

பல்வீரர்மீது படையெடுப்பது கறிந்துச் சீமாறன் அமைச்சர்களின் கருத்தைக் கேட்டல்

அவையி : அறிவினில் கூர்மை மிக்க அமைச்சரைக் கேட்ட தற்கு
 வறியரின் வாழ்வி டத்து வணிகமா? வேண்டாம் என்றும்
 நெறியிலார் தூண்ட லாலே நிலைதடு மாறி டாமல்
 அறிமுக மில்லார் சொல்லை ஆய்வதே சாலு மென்றார்.

அமை.2 : ஈனரே இவர்க ளெல்லாம் இழிபிறப் பெடுத்த மாக்கள்
வானமே நோக்கா எண்ணம் வளர்த்தவர் பேச்சைக் கேட்டு
மானமே ஆடையாக மதித்தவர் மரபின் தோன்றல்
ஊனமாய்ச் சிந்தித் தார்சொல் உடன்பட வேண்டா மென்றார்.

கிருந்தீராக வந்திருந்த சோழரைக் கருந்துக் கேட்டாக்

சோழரும் வந்துள் ளாரே சுற்றமாய் நம்மை எண்ணும்
தோழரின் கருத்தைக் கேட்போம் துணைசெயும் அவரும் நீள
ஆழமாய் ஆய்ந்து பின்னர் அருங்கருத் துரைக்கத் தக்கார்
கேழலை வெறுத்த போதும் கிழங்கையும் வெறுப்ப துண்டோ?

சோழனின் கருந்தீறாட்டம்

மன்னனுக்குத் துணைநின்று மாறம் பாவை
மனத்திலிடம் பெறுகின்ற வாய்ப்பெ மக்கும்
என்றுவரும் என்றேங்கிக் காத்தி ருந்த
இறைவன்தன் எதிர்பார்ப்பிற் கேற்றாற் போலே
இன்புறுத்தும் செய்தியுடன் மாறன் வந்தே
இயல்பாக நடந்தவற்றை எடுத்துக் கூறி
நன்றென்று கருதுவதைக் கூறு மாறு
நட்பான சோழனிடம் நயமாய்க் கேட்டான்.

பல்லவன்மேல் படையெடுக்கச் சொல்லி நாமும்
பங்கெடுத்துப் போரிட்டு வெற்றி பெற்றால்
நல்லெண்ணப் பரிசாகப் பாவை தன்னை
நாமடையக் கூடுமென நம்பிச் சோழன்
கல்லிடுக்கில் மறைந்திருக்கும் தேரை துள்ளிக்
காலடியில் வந்துவிழுந் திட்ட தொப்பச்
சொல்லெடுத்துச் சூடேற்றிக் கருத்துக் கூறிச்
சொந்தநல வெற்றிக்குப் பாதை போட்டான்.

போரிடத் தானே சேனை? போற்றிடத் தானே பாட்டு!
கோரிடத் தானே கொற்றம் கொடுத்திடத் தானே செல்வம்!
நாரியர் சூடத் தானே நறுமணப் பூக்கள்! வேந்தன்
போரினா லன்றி நாளை போற்றிடும் வரலா ரேது?

வாய்ப்புமைத் தேடி வந்து வாய்மொழி வேண்டும் போது
காய்க்குமா என்று கேட்டுக் கன்றினை எறிய லாமா?
பாய்மரக் கப்பல் பாதை பார்த்திடத் தோன்ற லுண்டா?
ஆய்ந்தது போதும், வெற்றி அழைப்பிதாம் என்றான் சோழன்.

மாறன் போர் ஞாடுக்க ழடிவெடுத்தான்

இழந்ததை மீட்கும் ஆசை எழுந்தெதிர் நின்ற தாலே
குழந்தையாய் ஆன மாறன் குனிந்திடும் பக்கம் சென்றான்
தழலினைப் போர்த்திக் கொண்டு தகித்திடும் வெய்யில் நாடி
விழலினை அறுக்கச் சொன்னோன் விருப்பினை ஏற்றா னென்னே!

குனித்திடும் = தாழ்த்திடும்.

மணப்பால் ழடித்தனர் மல்லை, மாயன், பீமன்

முவேந்தர் இணைந்தொன்றாய்ப் போர்தொ டுத்தால்
முதுகுதனைக் காட்டத்தான் வேண்டும் நந்தி!
கோவேந்த ராகிடுவார் மாறன், நம்மைக்
கூப்பிட்டுத் தன்சார்பாய் ஆளச் சொல்வார்!
பூவேந்தும் நறவெல்லாம் தும்பிக் கன்றோ
பொழிலேந்தும் அழகெல்லாம் காண்பார்க் கன்றோ
பாவேந்தும் தறிக்குண்டோ ஆடை? கூடல்
பாண்டியனார் வென்றாலும் நமக்கே நாடு!

என்றெல்லாம் மனக்கோட்டைக் கட்டிக் கொண்டங்கு)
எதிர்பார்ப்பில் தோய்ந்திருந்தார் இருட்டு நெஞ்சர்!
பன்றிக்குப் பல்வளர்ந்து தந்தம் ஆமா?
பழுதையினால் படமெடுத்தும் ஆடப் போமா?
கன்றொப்பக் கால்நான்கு பெற்ற போதும்
கர்த்தபத்தை ஆவென்றே கருது வோமா?
நன்றியிலார் நலம்பெறவே வென்று வந்தால்
நாட்டிலறம் ஏட்டளவில் நின்று போமே!

கர்த்தபத்தை = கழுதையை.

கனி கருற்று

எதிர்ப்பவர் வலிமை தன்னை இளப்பமாய் எண்ணு வாரை
அதிர்ச்சியைச் சமந்த தோல்வி அருகிலே வந்து பார்க்கும்
உதிர்க்கலாம் சொல்லை யாரும் உருவிய வாளுக் கன்றோ
பதில்தர வேண்டும் போரில், பயணமேன் பழுதுத் தேரில்!

மனப்பால் கடிந்தனர்

படையெடுப்போம் என்றுரைத்த முடிவைக் கேட்டுப்
 பழம்தின்ற வெளவால்போல் பல்ல வர்கள்
 கடைகட்டும் நேரத்தில் உப்பு வாங்கக்
 காலிடற ஓடிடுவார் போலே மாறன்
 விடைதந்த மறுநொடியே விரைந்தார் அன்றே
 விழுந்ததுதான் 'குடில'விதை! விளையு தின்றும்
 கடையாணி கழன்றிட்ட தேரை ஓட்டிக்
 களங்கண்டோர் வென்றுவரக் கண்ட துண்டா?

திட்டத்தை நிறைவேற்றி விட்ட தாகத்
 தெம்பாக இருந்தாரம் மூவர்! நந்தி
 கொட்டத்தை அடக்கிட்ட தாக நம்பிக்
 குள்ளநரிக் குணங்கொண்டோர் குளிர்ந்தி ருந்தார்!
 விட்டத்தால் சுற்றிவரக் கூடு மென்றால்
 வெண்ணிலவில் நெல்விளைத்தே அறுத்து வந்தால்
 திட்டத்தில் இவர்களுக்கும் வெற்றி வாய்க்கும்
 திசையெட்டும் இவர்முன்கை கட்டி நிற்கும்.

படையெடுக்கும் பாண்டியன் நம்பிக்கை

பல்லவனோ நாட்டிலிலை, பாலுக்குக் காவலிலை
 நல்லதிந்தச் சூழல் நமக்கென்ற மாறனுடன்
 வில்லும் புலியும் விசைபெற்று வெற்றியெனச்
 சொல்லிப் புறப்பட்டார் சூழ்ந்து.

மாறன் படையெடுத்தான் நற்றியின் இளையார் ஸுண்டுகலை

எடுத்தவர் கொடுக்கா விட்டால் இழந்தவர்க் கிரங்கல் தானா?
 படுத்துள அரிமா பார்த்துப் பயமென எண்ண லாமா?
 தடுத்தது நாணல் என்றே தயங்கியா புரளும் வெள்ளம்
 மடுப்பது மரபின் மண்ணே மறிப்பவர்க் கிறுதி இன்னே!

மடுப்பது = சேர்த்துக் கொள்ளுதல்.

அடுத்தவர் உயரக் கண்டால் அவர்புகழ் உரைக்கக் கேட்டால்
 கடுத்திடும் உளத்தார் போன்றே கவிழ்த்திட முனைவா ருண்டே!
 எடுத்தது நமது மண்ணே என்பதால் மீட்போ மென்றே
 தொடுத்தனன் போரை மாறன் துணைவரச் சோழன் சேரன்.

நிறுத்தக் குறியால் மூத்த நிறைநிலாப் புள்ளி போன்றோர் உறுத்தும் பகைமை ஊக்க உரியதிந் நேர மென்று வறுத்த விதையெ டுத்தே வயலிலே தூவச் சென்றோர் அறுத்தெடுத் தேகு வாரா? அழிபழி மேவு வாரா?

நந்திவர்மனுக்குத் தம்பியர் சூழ்ச்சியை மாரூடேடந்தில் சென்று ஓலை மூலை ஒருகிகிச்சிந்தார் கரடவர்

தாய்ப்பறவை இரைதேடப் பறந்த பின்னர்த் தனித்திருக்கும் பார்ப்பதனை விழுங்கு கின்ற வாய்ப்புக்குக் காத்திருக்கும் அரவை ஒத்த வன்னெஞ்சத் தம்பியர்தாம் மதுரை போந்து காய்ப்புள்ள தோப்புக்குக் காவ லில்லாக் காலத்தை எடுத்துரைக்கச் செல்லும் செய்தி சேய்மையிலே மணஓய்வு கொள்வா னுக்குச் செப்பிடவே காடவனார் சிந்தை செய்தார்.

இரட்டருடை மகள்மணந்த நந்தி மன்னன் இன்புற்றங் கோய்வாக இருந்தான், தம்பி புரட்டர்தம் சூழ்ச்சிதனை வரைந்த ஓலை போய்ச்சேர ஆள்வழியே அனுப்பி வைக்க மிரட்டலெனப் படித்தவுடன் நினைத்தான், ஒற்றன் மின்னலென வந்ததனை உறுதி செய்தான்! கரட்டுக்காய் கனிவதிலை என்ற நந்தி கடுகியுடன் படைதிரட்ட ஆணை யிட்டான்.

செய்தி கூறியவருக்குப் பரிசளிக்க கிழைந்தார் நந்தி

மந்தணச் செய்தியிதை மாற்றின்றி வந்துரைக்கும் நந்தம் நலன்விழையும் நல்லார்யார்? -பந்தமிலார் நாட்டின் நலன்விழைந்தார் நன்றிக் குரியவரை ஊட்ட உடனழைக்க ஓடு.

ஓலை நெரூத்தவர் லேகை மூடிந்நெண்க் கூறாமல் சென்று கிட்டார்

என்றுரைத்த நந்தி இமைக்கும்முன் ஆளோடித் தென்றலென வந்தவரைத் தேடிட்டான் -குன்றடுத்த செங்கதிராய்ப் போய்மறைந்தார் செய்திமடல் தந்தவரென்று அங்கம் குனிந்துரைத்தான் ஆள்.

நெட்டைப் பனைமேலே நின்ற கருங்குருவி
மட்டை அசைவில் மறைந்தாற்போல் -எற்றுக்கோ
ஓலை கொடுத்தநொடி ஓசையின்றிப் போய்மறைந்தார்
வேலை முடிந்த தவர்க்கு.

நந்தி கூற்று

ஓநாய்கள் ஊளையொலி எழுப்ப லாலே
உலவுநிலா ஒளிகுன்றி உடைந்து போமா?
பூநாறும் சோலைநலன் துய்ப்ப தற்குப்
புதர்மறையும் அரவுக்குத் தகுதி யுண்டா?
தீநாக்கைத் தீண்டிவிட்டுத் திரும்பி வந்து
தின்பண்டம் மேலமரும் ஈயு முண்டா?
பாநாறத் தமிழ்பாடும் புலவர் தூற்றும்
பழியேற்கப் பாண்டியனார் படையெடுத்தார்.

அழுக்காற்றில் குளித்தெழுந்தோர் அழகென் நெண்ணி
ஆடையணி பூண்டாலும் நாற்றம் போமா?
பழுக்காத வேம்பதனைப் பசித்த போதும்
பறந்தோடிக் காக்கையினம் புசிப்ப துண்டா?
இழுக்கான சொல்விதைத்தே இன்பங் காணும்
இழிமகனை நற்புலவர் பாட லுண்டோ?
வழுக்காத ஒழுக்கமுடன் வாழ்வார் தம்மை
வன்கணரின் சூழ்ச்சிமுறை வெவ்வ தில்லை.

குளபதி கூளுரை

குட்டியைக் கவ்விச் செல்லக் குறுநரி முனையும் போது
முட்டியே தாக்கும் ஆட்டின் மூளையின் வெப்பம் காப்போம்
குட்டையில் வாழும் தேரை கோட்டையின் உச்சி போமா?
எட்டடி வரலா றாக்கி இழிவிலே மூழ்க டிப்போம்!

உறையுனுள் உறங்கும் வாளை உசுப்பியே உருவச் செய்தார்
முறையென முரசம் தன்னை முழக்கிடத் தூண்டி விட்டார்
சிறையினில் வைத்தி ருந்த சினத்தினைச் சீண்டி விட்டார்
கறைபடு குருதி யாலே களத்தினை வழக்கச் செய்வோம்.

அரிமுழங்க அதிராத அடவி உண்டா?
 அருவிநுரை கண்டஞ்சும் கயல்க ளுண்டா?
 கரிமிதிக்கச் சாயாத கன்ன லுண்டா?
 கதிரொளியில் கரையாத பனியு முண்டா?
 பெரிதென்று தம்வீரம் எண்ணிக் கொண்டு
 பிழைசெய்த வேந்துமுடி பறித்த லொன்றும்
 அரிதில்லை என்பதனைக் காட்டு கின்றேன்
 ஆணவத்தின் எலும்பொடிப்பேன் அனலைப் பெய்வேன்.

**முன்னுரை போன்ற முகத்தின் சினக்குறி
 என்னை னுரைப்பீ ரெனக்கென்றாள் சங்கா!**

கன்னத்தைக் கறைப்படுத்திக் களிப்ப தற்குக்
 கனவுகளைச் சமந்தபடி கலையாம் சங்கா
 மன்னவனின் வரவையெதிர் பார்த்தி ருந்தாள்
 மதுசுரந்த மலராகக் காத்தி ருந்தாள்!
 அன்பகத்தான் உள்நுழைந்தான் அவன்மு கத்தை
 அணிசெய்த சினக்குறியால் அதிர்ச்சி யுற்றாள்
 இன்னலெதும் நேர்ந்ததுவா? கேட்டாள் சங்கா
 இல்லைநமக் கெதிருக்கே என்றான் நந்தி!

மூவேந்தர் படைதிரட்டி வருகின் றாராம்
 முன்னிழந்த நிலம்மீட்கப் போகின் றாராம்!
 சாவேந்த நீள்பயணம் மேற்கொண் டுள்ளார்
 சருக்கரையால் மனக்கோட்டை சமைக்கின் றாரே!
 கோவேந்தர் எனத்தம்மை எண்ணிக் கொண்டு
 குணக்கேடர் கூட்டணியும் கண்டுள் ளாராம்
 மாவேந்தும் மலரெல்லாம் காயா காது
 மழுவின்முன் மெழுகுவர் அரணா காதே!

கச்சிநகர்க் குடனேநான் செல்ல வேண்டும்
 கடுகிவரும் பகையெதிர்த்தே ஓறுக்க வேண்டும்
 கச்சிறுத்த உன்னணைப்பின் கதக தப்பைக்
 கனிமொழியே வென்றுவந்து பெறுதல் வேண்டும்
 இச்சைமனம் உன்பால்தான் என்ற போதும்
 எதிப்பாரைத் தடுக்காமல் இருக்கப் போமா?
 உச்சிவெயில்* நிழல்நீள அளவில் வென்றே
 உனைவந்தே அழைக்கின்றேன் என்றான் நந்தி!

*உச்சி வெயிலில் நிழல் குறுகி இருப்பது போல், குறுகிய
 காலத்தில் விவற்றி பெற்று வருவேன் என்பது குறிப்பு.

எம்மன்னர் வீரத்தை இளப்ப மாக
 எண்ணியவர் சென்னிநிலம் பார்க்க வேண்டும்
 என்னவரை எதிர்க்கின்ற எண்ணம் தோன்றா
 எச்சரிக்கைப் போராக அமைய வேண்டும்
 வென்றுவரும் மன்னரையான் மாலை யிட்டு
 விண்ணதிரும் வாழ்த்தொலியைக் கேட்க வேண்டும்
 சென்றுவர விடையளித்தேன் வேந்தே! செற்றம்
 சிற்றெறும்புக் கடிதானே என்றாள் சங்கா!

செற்றம் = பகை.

கிடையளிந்தாள் சங்கா! கியந்தாள் நந்தி

அழகைத்தான் உன்னிடத்தில் அன்று கண்டேன்
 அகமுறைந்த வீரத்தை இன்று கண்டேன்
 பழகத்தான் இளம்பெண்கள் என்ற எண்ணம்
 பழுதாகச் செய்திட்டாய் கண்ணே சங்கா!
 உழவன்கை உழைப்பாக உயர்ந்து விட்டாய்
 உணையடைந்த பயனையெனக் குணர்த்தி விட்டாய்!
 எழுவேண்டும் இவ்வெண்ணம் பெண்கட் கெல்லாம்
 ஏற்பட்டால் நிலைத்துவிடும் புதுவ ழக்கு!

நந்தி-வீரன் உரையாடல்

பாண்டியனின் படையெடுப்பை அறிந்த வர்ஷன்
 பதற்றமுடன் அவண்வந்தான், பந்தி நேரம்
 தீண்டித்தீ பந்தரினைப் பற்றி னாற்போல்
 தீயவரின் செயலுளதே எனநொந் திட்டான்!
 தூண்டியவர் சூழ்ச்சிக்கும், துணிவு பெற்றுத்
 தோற்றோட வந்தவர்க்கும் முடிவு கூற
 வேண்டியன பல்லவர்க்கு விழைந்த ளித்து
 வெங்களமும் புகவந்தான், தடுத்தான் நந்தி!

ஓய்ந்திருக்க வேண்டியதும் பருவம், வேந்தே!
 ஒன்னலரை யானெதிர்த்து வெல்வேன், தங்கள்
 வாய்மொழியும் வாழ்த்தெமக்குப் போதும், வீரர்
 வருகின்றார் அவர்துணையால் வாகை சூடி
 ஆய்தொடியாள் சங்காவை அழைத்துச் செல்ல
 ஆடிக்காற் றாய்வருவேன் ஆற்று வெள்ளம்
 பாய்சருட்டித் தடுப்பதனால் தேங்கி டாது
 பறவைநிழல் பட்டுலகம் இருண்டி டாதே!

எல்லைக்குள் புகும்முன்னர் எதிர்க்க வேண்டி
 இன்றேநான் நாடேக வேண்டும், மேயப்
 புல்தேடி அலைகின்ற ஆடன் னாரைப்
 புறங்கண்டு வருகின்றேன் விடைகொடுங்கள்!
 கல்லெறிந்தால் காய்விழும், கதிரா விழும்?
 கணைபட்டுக் கயிலைதான் சரிந்து போமா?
 பல்லெறிந்து பழங்கொய்யப் பார்க்கின் றார்கள்
 பல்லவர்தாள் பணியத்தாம் போகின் றார்கள்.

**அரோகவர்ஷனின் மூதல் மகள் சந்திர பஸ்கையின்
 கணவன் கங்க நாட்டரசன் பூறுகன் நந்திக்க உகவிடப்
 படையுடன் வந்தான்**

உறவெனும் கங்க நாட்டான் உதவிடப் படையெனார்ந்து
 புறப்பொருள் அலங்க லுக்குப் பூக்களைக் கொணர்ந்தேன் என்றான்
 மறப்பணிப் பங்கு கேட்டார் மறுத்திடேன், அண்ணா இன்னே
 புறப்பட அணிய மாவோம் பொழுதிலை என்றான் சென்றார்.

நந்திவர்மன் காஞ்சியை நெருங்கினான்

நாட்டினுள் நுழையு முன்பே நடுவழி ஒற்றன் வந்து
 நீட்டிய ஓலை பெற்றோன் “நீண்டது வேட்டை, கூடல்
 நாட்டினன் தெள்ளாற் றெல்லை நரியென நுழைந்திட டானாம்
 காட்டுவம் திறத்தை” என்றே கனன்றுரை செய்தான் நந்தி!

உறங்குவார் தலையில் கல்லை ஓசைசெய் யாமற் போடும்
 திறமையில் தேர்ந்த மூவர் தென்னக வேந்தர், கொன்ற
 அறத்தினைப் புதைப்ப தற்கே ஆளிலா வேளை பார்த்த
 திறத்தினை மெச்சு கின்றேன்; தினையவர் கிள்ளை ஆவேன்!

கடும்போர்க் களமென் றெண்ணிக் களைத்துநான் நிற்பே னென்று
 கொடும்போர் தொடுத்தான் போலும் குறுமதி கொண்ட மாறன்
 கெடும்பெய ரெடுத்தோன் தன்னைக் கிளையுடன் சாயச் செய்வோம்
 விடுகநம் படையை என்றான் வெற்றியை மணந்த நந்தி!

சீமாறன் - நந்நீவரீமன் லோர்க்களக் காட்சி

படபட எனக்கொடி பறக்கவே
 நடநட எனக்குரல் முடுக்கவே
 தடதட எனரதம் உருண்டதே
 மடமட எனக்கரி நடந்ததே!

கூரைகள் மறைந்தன புழுதியினால்
 கூவியே மிரண்டன பறவையினம்
 சாரையாய் நடந்தது படையணியே
 சந்தமும் ஒலித்தது இடையிடையே!

எரிதழல் எனவிழி சிவக்கவே
 பரியெலாம் வளியெனப் பறக்கவே
 கரியடி பதிவுற நடக்கவே
 அரிபடை எழுந்தது ஒடுக்கவே!

தேரைகள் எனநமை நினைத்தனர்
 தேனிலா அடையெனப் பழித்தனர்
 வாரைகள் எனயினி நினைக்கவே
 வாளினிப் பதிலுரை வழங்குமே!

மலையெனத் தடபுயம் மோதவே
 மழையென விடுசரம் பாயவே
 தலையிலா உடலமே சாயவே
 தரையெலாம் குருதியே பாய்ந்ததே!

கரிபரி பிளிறியே கனைத்தன
 அரிநிகர் படைதனை எதிர்த்தன
 வரியுடல் புலியெனப் பொருதவர்
 வடுவினை விருதென அணிந்தனர்.

ஒள்ளாளற்றுப் போர்

நொந்திருப்போ மென்றெண்ணி நோயுயிரித் தன்மையுடன்
வந்தெதிர்க்கும் மாறன்பால் வஞ்சினம் கொண்டநந்தி
ஆற்றைக் கடந்தெம் அருகுற்ற செய்கையினால்
தூற்றும்வ் மூவேந்தர் தூண்டில் புழுவுண்ட
கெண்டைமீன் போலே கிடந்துழலச் செய்வனெனக்
கொண்டல் எனமுழங்கிக் கோளரிபோல் போரிட்டுக்
கள்ளத்தால் வெற்றி கவர்ந்தேக வந்தோரைப்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்த பரியாக்கிக் காட்டிட்டான்!
கட்டிவைத்த கன்றைக் கறவைக்கு அவிழ்த்துவிட
எட்டடிப் பாய்ச்சலிலே ஏகுதல்போல் மூவேந்தர்
புள்ளிமான் வேகத்தில் போற்றாப் புறங்காட்டி
எள்ளி நகையாட ஏகி மறைந்திட்டார்!
வேட்டைக் கெனச்சென்றோர் வேங்கை மறைந்தாலும்
தேட்டை விடுத்துத் திரும்புவரோ? தெள்ளாற்றில்
நந்திக்கும் மூவேந்தர் நல்லதொரு தேட்டைதான்
பொந்துக்குள் போய்மறையும் பொல்லா அரவெனவே
ஓடி ஒளிந்தவரை, ஒட்டடையாய் ஆனவரைத்
தேடிப் பகைமுடித்துத் தெண்டனிடச் செய்திட்டான்!
வெள்ளாறு ஓடி வெறியலூர்ப் போய்ப்புகுந்து
தள்ளிக் கடம்பூரைத் தாண்டிப் பழையாற்றில்
ஒன்றிப் பதுங்கி உயிரே பெரிதென்று
வென்றி பறிகொடுத்தோன் வேகமாய் ஊர்ச்சேர
அங்கும் தொடர்ந்துவந்தது ஆண்மை நிலைநாட்டிப்
பங்கப் படுந்தோல்வி பாண்டியர்க்குத் தந்துவிட்டு
நந்திவர்மன் தன்நகரை நாடித் திரும்பிவரப்
பந்தித் தலையிலையில் பாய்சமாய் வாழ்த்தொலிக்கச்
செந்தீச் சினமணையச் சீர்சால் அரியணையில்
குந்த விரைந்திட்டான் கோன்.

போர்முடிந்து மீண்ட நந்திக்கு மக்கள் வரவேற்பு

கூட்டைப் பிரித்தெறியக் கூடிவந்த மந்திகளின்
சேட்டை யடக்கிவரும் சீராளர் -நாட்டரசைக்
கூடி வரவேற்றுக் கொண்டாடக் கோலத்தை
நாடிநாம் செய்திடுவோம் நன்கு.

வீதியெங்கும் தோரணங்கள்! வெண்மேகப் பந்தல்கள்
போதிச் சலசலப்பு! போக்கில் பரபரப்பு
மோதி உருந்திரைபோல் முந்திடுவோர் ஆர்ப்பரிப்பு
கோதில்லாக் காஞ்சியிலே கூத்து.

போதி = அரசமரம்.

காசரை பெண்களுடை கைவளைகள் பூசலிட
வாசலிட்டார் கோலங்கள்! வாழைமரம் மாவிலைகள்
மாசறுத்த மூத்தோர்தம் மங்கல வாழ்த்துரைகள்
பேசவரும் சொற்களிலோ பீடு.

கற்றாழைச் சோற்றைப்போல் கண்கள் பளபளக்கப்
பெற்றோர்க்குக் காத்திருக்கும் பிள்ளையெனப் பேராாவில்
வெற்றிவிளக் கேந்திவரும் வேந்தை வரவேற்க
முற்றத்தில் கூடிட்டார் மொய்த்து.

ஈச்சம் பழக்குலையாய் ஈண்டிட்ட மக்கள்வாய்ப்
பேச்செல்லாம் வெற்றிப் பெருமைப் புலப்படுத்தி
மூச்சான தம்மன்னர் மூத்த குடிவாழ்த்தி
ஓச்சி ஒலித்தார் உவந்து.

வெற்றிக்கு வாழ்த்துரைக்க வேதியரே முன்னின்றார்
கற்ற தமிழ்ப்புலவர் காசிலார்போல் பின்நின்றார்
உற்ற உழைப்பாளர் ஊரூட்டும் வேளாளர்
மற்றவரும் நின்றார் மகிழ்ந்து.

சங்கா தனிமை இரக்கம்

தென்றலே என்னைத் தீண்டித் தீந்திறம் காட்டி டாதே!
அன்பரைப் பிரிந்தே நென்றே அழலினைத் தூவி டாதே!
மன்றுளே புலவர் நாவை மலர்த்திடா மொழியைப் போலே
இன்றுளென் இரங்கு என்பால் இணைந்தபின் நுழைநீ பார்ப்போம்.

இருட்டினை இரவல் வாங்கி இளமரக் காவி ருந்து
மருட்டிடக் குரல்கொ டுக்கும் மாமரக் குயிலே! நீயும்
தெருட்டலேன்? ஒன்று சொல்வேன் தீமையில் சுவைகா ணாதே!
சுருட்டிவை நாவை! பின்னர்ச் சொல்கிறேன் வந்து பாடு!

கூந்தலில் நிறமெ டுத்த குளிர்முகில் உலவும் வானே!
ஏந்திழை தனிமை தன்னை ஏளனம் செய்வ தற்கு
நீந்திடும் நிலவை ஏவி நினைத்ததை முடித்துக் கொண்டாய்
பூந்துகில் நழுவும் நேரம் புரவலர் வரட்டும் சொல்வேன்!

இலையவர் என்றே எண்ணி இடர்செய எண்ணி னாலும்
குலைமரத் தண்டைப்போலே குடியுளார் நெஞ்சில் மன்னர்
நிலையறி யாமல் கூடி நெருக்குதல் தந்தா லென்ன?
அலையிலா ஆழி உண்டா? அடுப்பிலாசெங்கல் வேகும்?

குலைமரம் = வாழைமரம்.

நுகரிமையில் சங்கா

கணவன் வருகை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கிடந்த நங்கையவள்
உணவொடு(டு) உறக்கம் பகையாக உவகை முற்றும் அயலாக
மணத்தை இழந்த மலராகி மதியில் லாத வானாகிக்
கணமே ஊழி என்றாகக் கயலாய்க் கரைமேல் கிடந்தாளே!

எண்ணெய் தீர்ந்த விளக்கானாள் ஏரி இல்லா வயலானாள்
கண்தீட்டாத ஓவியமாய்க் கலையில் லாமல் அவளிருந்தாள்!
எண்ணில் லாத கன்னம்போல் எடுத்தா ளாத பாடலெனப்
பெண்ணின் நல்லாள் அரண்மனையுள் பிறவாக் குழவி போலிருந்தாள்.

பிறவாக் குழவி = கருப்பைக் குழந்தை.

நிழலில் லாத பாலையிலே நிலவாய்க் காய்ந்து கிடந்தாளே
உழவில் லாத நிலத்தினிலே உரமில் லாத பயிரானாள்
புழங்காக் காவின் புதுமலராய்ப் பொழுதும் வாடிக் கிடக்கையிலே
இழந்த பொருளை மீட்டாற்போல் இனிக்கும் செய்தி பெற்றாளே!

வெற்றிச் செய்தியறிந்தோன் கிராடடிருகூட மன்னன்

எதிர்த்தவரைத் தோற்றோடச் செய்தான் நந்தி

என்றொற்றர் வந்துரைக்க எழுந்த ஆர்வால்
கொதிக்கின்ற பாலொப்பக் குதித்த சங்கா

கோனவனைச் சந்திக்கத் துடித்தாள், வர்ஷன்
முதிராத நெல்லைப்போல் தலைதாழ்த்தாத

முடிமன்னர் தமைவாழ்த்தச் செல்வோ மென்றான்

உதிராத காய்வீழ்த்த உலுக்கு வார்போல்

ஓடிற்றன் நிவரேறிச் சென்ற தேரே!

கச்சிக்கே புறப்பட்டாள் சங்கா என்று
 கடுகிவந்த செய்திசெவி யேற்ற நந்தி
 எச்சில்வாய் இதுகேட்க இனிக்கு தென்றான்
 இதுசெய்தி அறியட்டும் மக்க ளென்றான்
 கச்சிநகர் மக்களெலாம் பணிமு டித்துக்
 காணாத அரசிமுகம் கண்டார்த் திட்டார்
 இச்சையுடன் வாழ்த்தொலித்தார் அன்பு காட்ட
 எழிலரசி ஏற்புரையாய்க் கைய சைத்தாள்!

அரண்மனைக்குள் அடிவைத்தார் தம்மை நந்தி
 அரசமுறை பிழையாமல் வரவேற் றிட்டான்
 இரவுவரை காத்திருக்க இயலா தென்றே
 இறங்கிவந்த நிலவிவளோ எனவி யந்து
 முரல்வண்டு மொய்க்கின்ற தன்மை காட்டி
 மூத்தோரும் இளையோரும் முகம்ம லர்ந்து
 நிரலாக நின்றுவர வேற்றார், தங்கள்
 நெஞ்சத்தில் இடமளித்து நிழலா கிட்டார்!

அவையில் சங்கா

அவைகூட அரியணையில் நந்தி சங்கா
 அமர்ந்தார்கள், அமைச்சருடன் அமர்ந்தார் சான்றோர்
 கவைசேர்க்கும் நிகழ்வுக்குக் கலைஞர் வந்தார்
 சொல்லடுக்கி வாழ்த்திடவே புலவர் வந்தார்
 நவையற்ற நற்குடிகள் நான்,நீ என்றே
 நாட்டரசி முகம்காண நாடி வந்தார்
 துவையடங்க நந்திவர்மன் கொண்டாட் டத்தைத்
 தொடங்கிடவே கையசைத்துக் குறிப்புச் செய்தான்.

காஞ்சி அவையில் நந்திவர்மன் நன்றி கூறல்

ஆற்றல் மறவர்காள்! ஆய்ந்துரைக்கும் நல்லமைச்சீர்!
 போற்றும் தளபதிகாள்! பூமனத்தீர்! -ஏற்றமுற
 என்றும் உழைப்போரே எம்மரசைக் காப்போரே
 நன்றி! நலன்காக்கும் நாடு.

மன்னரைப் புலவர்கள் வாழ்த்தல்

புலவர் - 1

ஆற்றுக் கடியீரம் அன்னைக்கு நெஞ்சீரம்
போற்றும் புலவோர்க்குப் பொய்யா மொழியீரம்
மாற்றில்லா மாமன்னர் மாட்சிக் குடையீரம்
நூற்றாண்டு காண்க நுகர்ந்து.

புலவர் - 2

நால்வேதம் காஞ்சி நகரின் மதிலாக
ஆல்மேல் படுத்தோன் அருள்மேவ -நூல்போற்றி
முன்னோர் நடைமுறையை முற்றும் கடைப்பிடித்து
என்றும் ஒழுகல் இனிது.

புலவர் - 3

அறமே உமதாடை ஆன்றோர்சொல் மாலை
மறமே படைவீடு மாண்பாம் -திறமூட்டும்
கற்புக் கடம்புண்ட காரிகையர் வாழ்நிலத்தில்
நிற்கட்டும் நின்புகழ் நீடு!

புலவர் - 4

இல்லை குறையொன்றும் இல்லை பகையென்றும்
எல்லை கடந்தபுகழ் ஈட்டிட்டீர் -மல்லைநகர்
ஆடும் அலையாழி ஆழ்ந்தெடுத்த முத்தொளிபோல்
பீடுபெற வாழ்த்தலெம் பேறு.

புலவர் - 5

பேராசை கொன்றவனே! பெய்மழைநேர் கொற்றவனே!
தாராடும் மார்புத் தலைமகனே! -நீராடும்
காவிரியின் வெள்ளம்போல் காலமெலாம் பாப்புனைந்து
நாவிளித்து வாழ்த்திடுவோம் நன்று.

புலவர் - 6

மக்கள் மனம்புகுந்து மாற்றார்க் கருள்புரிந்து
திக்கெல்லாம் ஏற்றும் திறன்மலிந்து -தக்கதனைத்
தாழ்வின்றி ஆற்றுதிறத் தார்வேந்தே நின்பெருமை
வாழ்த்திடுமே வான்பரிதி வந்து.

நந்தி கூற்று

மக்கள் துணையிருக்க மாவீரர் தோள்கொடுக்கப்
பக்க மிருந்தென்னைப் பண்பாளர் ஊக்குவிக்கச்
சிக்கல் விளைவித்தோர் செய்திறனைத் தூண்டிவிடப்
புக்கதிந்த வெற்றிப் புகழ்.

வேரின்றி மரமுண்டா? வெம்போர் வெற்றி
வீரர்தம் செந்நீரில் விளைந்த தன்றோ!
காரின்றித் தரைப்பசுமை போர்த்தப் போமா?
கரையின்றேல் நீர்ப்பயணம் தொடரல் ஆமா?
தேரின்றி ஊர்வலமா? தேர்ந்தார் கூட்டே
தேயமிதின் ஆள்கையெனத் தெளிவேன்! நல்லீர்!
பாரிதனில் முடிக்கொண்டோர் பெருமைக் கெல்லாம்
படியாக இருப்போரே நன்றி! நன்றி!

புண்ணாக எனையுறுத்தும் செய்தி யொன்றைப்
புகலாமல் மறைப்பதற்கும் இயல வில்லை!
மண்ணாள விழைவார்க்கு மானம் வீரம்
மக்களிடம் பற்றிருக்க வேண்டும், மாறாய்க்
கண்ணான தாய்நாட்டை மாற்றா னுக்குக்
காணிக்கை யாக்கிட்ட இழிந்தோ ரெம்மை
அண்ணாவென் றழைத்தற்குத் தகுதி யுண்டா?
அவர்கட்கு நிலனடியும் அளித்தல் ஆமா?

நிலனடியும் = நிலன் + அடியும்.

நய்யர்க்கு ஆட்சிப் பொறுப்பளியாகைக் நந்திவர்மன் கிளக்கம்

பிறருரிமை பிறருடைமை பறிப்ப தொன்றும்
பெருமைதரும் செயலன்று! பிழையை எண்ணும்
விறகுமனம் விழுப்பத்தைத் தருவ தில்லை
விழல்செழித்துக் களஞ்சியங்கள் நிறைவ தில்லை
உறவான இளையோர்க்கிங் குரிய பங்கை
உளமொப்பி வழங்கிடலா மென்றால், அந்தோ
அறங்கொன்றார் அவையமர அனும தித்தல்
அழலாலே அரிப்புக்குச் சொரிதல் ஆமே.

சிற்றன்னை பெற்றெடுத்த பிள்ளை நால்வர்
 சினமூட்டாச் செயலாற்றல் பெற்றி ருந்தால்
 பெற்றுள்ள திறமைகளைக் கருத்தில் கொண்டு
 பெருமையுறப் பொறுப்பளிக்க ஏலும், ஆனால்
 குற்றயிராய்த் துடிக்கின்ற குட்டி மாணைக்
 குதறுகின்ற குள்ளநரி போலே எம்பால்
 எற்றிவிட எண்ணியதால் தானே தோலை
 எறிவதுபோல் அவருறவை எறிந்து விட்டேன்.

வேப்பங்காய் புளியங்காய் முற்றும் போது
 வேறுபடும் சுவையைப்போல் மாந்த ருக்கும்
 மூப்புவர முன்னிருந்த எண்ணம் மாறும்
 முகம்மலர்த்தும் சிந்தைநலன் வந்து கூடும்
 காப்பில்லாத் தோப்பாக வளர்ந்த நெஞ்சில்
 கடமையுணர் வற்றவரைத் திருத்தும், அந்தோ
 தீப்புண்ணின் வடுவானார் எந்தை பெற்றோர்
 திருந்தாத மனத்தினராய்த் திரிகின் றாரே!

உடன்பிறந்தே கொல்கின்ற நோயன் னாரை
 உறவாக எண்ணிடவும் ஒல்லுங் கொல்லோ?
 இடங்கொடுத்தால் மடம்பறிப்பார் என்றே என்னை
 எச்சரிக்கும் செயலெல்லாம் அறிந்த போதும்
 கடனென்றே அவர்குறையைப் பொறுத்துக் கொண்டேன்
 கைக்குழந்தை எச்சிலெனத் துடைத்துக் கொண்டேன்
 தடம்பிறழ்ந்து நெடுந்தொலைவு ஏகி விட்டார்
 தந்தைக்கும் அவப்பெயரைத் தந்து விட்டார்.

எரிதழல் எறிந்தவர் இனநலன் கெடுத்தவர்
 பரிவுடன் பகைவரைப் படைவிடப் பகன்றவர்
 கரிதனை ஒறுத்திடக் கரும்பெடுத்த துதவினர்
 தெரிந்திடர் புரிந்தவர் திருந்திட வழியிலை.

பல்லவர் நிலமிதில் பகைவரும் இருக்கலாம்
 அல்லவர் திறக்குறை அவலமும் பொறுக்கலாம்
 இல்லவர் எதிர்ப்பென இழிவினைப் புரிந்தனர்
 கொல்லரா குடிசையுள் குடிபுக இசைவதோ?

காட்டிக் கொடுத்தவர் கண்ணெதிர் பட்டிடில்
 வேட்டை விலங்கென வீழ்த்திட வேண்டுவம்
 கூட்டைக் கலைப்பவர், கோகிலம் கொன்றவர்
 கேட்டை விதைத்தவர் கேளிரென் றாவரோ?

நாட்டிற் கெதிரானோர் நஞ்சடைந்த நெஞ்சத்தார்
 வீட்டிற் கவருறவும் வேண்டுவதோ? -கோட்டைக்குள்
 காட்டிக் கொடுப்பவரைக் காவலென வைப்பாரோ?
 காட்டுக்கு ஆடாமோ காப்பு.

பிரிந்தவர் கிணைந்தவர்

உள்ளமே ஒன்றும் வேளை ஒதுங்கெனப் பிரித்தாற் போலே
 கள்ளமாய் நுழைந்த போரால் காரிகை தனைப்பி நிந்தோன்
 முள்ளிலே நடந்தாற் போலே மூண்டபோர் பொருது மீண்டு
 வெள்ளியாம் நிலவெ ரிக்கும் வேளையில் இணைந்தார் மீண்டும்.

காவியம் வரைந்த ஓலைக் கட்டினைப் பிரிப்பார் போலே
 மேவிய அரசி மேனி மென்றுகில் தொட்டான் வேந்தன்
 ஆவியாய் ஆன நன்னீர் ஐப்பசி முகிலாய் மாறித்
 தூவிடும் மழையைப் போலே துவரிதழ் நனைத்திட் டாரே!

பிரிவினால் உருகிப் போன பிறைநுதல் பேச்சை வாங்கிப்
 பரிவினால் சரிந்த கூந்தல் பற்றியே நீவி விட்டான்
 ளரிநிலா வளர்த்து விட்ட ஏந்திழை வெப்பம் ஆற
 அரிபிடர் மார்பில் சாய்ந்தாள் அந்தியின் கதிராய் ஆனாள்!

மூச்சினைக் கலக்க விட்டார் முகத்தினால் மொய்த்துக் கொண்டார்
 பேச்சினைக் குறைத்து விட்டார் பிடிதனை இறுக்கி விட்டார்
 கூச்சமே ஒதுக்கி விட்டார் குயம்புயம் இழைய விட்டார்
 ஓச்சிய உறவில் ஒன்றி ஒருவராய் மாறி விட்டார்.

கவசம் கலைந்த கலவிப்போர்க் களத்தில் அரசி வெற்றிபெற
 உவந்தே விட்டுக் கொடுத்திட்டான் உணர்ந்தே வீழ்ச்சி கண்டிட்டான்
 அவமே நினைப்பார்க் கடுபோரில் அரியாய் எதிரே நின்றெதிர்த்துச்
 சவமாய்ப் பகையை மாற்றியவன் சங்குளே பூச்சி ஆனானே!

தொட்டுப் பழகும் நேரத்தில் தோயும் இன்ப சாரத்தில்
 ளட்டும் சரிந்து ஆறாகும் இரண்டு சுன்னம் போலாகும்
 விட்டுக் கொடுக்கும் அகப்போரில் வீழ்ச்சி எழுச்சி யாகிவிடும்
 கொட்டும் முரசு கொங்கைகளால் குத்திப் புண்ணா ஆகிவிடும்?

கிடியல் கண்டார்

நெஞ்சினால் நெருக்கம் கண்டோர் நெல்லுமி மணிபோ லாகி
அஞ்சுகம் கற்கும் வண்ணம் அகவிருந் துண்ட பின்னர்
விஞ்சிய உணர்வும் ஓய விழிக்கிமை போர்வை யாகத்
துஞ்சலின் பிடிவி லக்கித் தொழுதனர் பரிதி கண்டே!

கறிர் கண்டோர் கற்பனை

செங்கதிர்ச் செல்வா! உன்றன் சிறப்பினை அறிவோம், நாளும்
பொங்கொளி நல்கிக் காக்கும் பூமியின் விளக்கே! மெய்யுள்
தங்கிடும் இழிவு நோயின் தாக்கமே உனக்கு முண்டா?
அங்கமே இயக்க ஓயா ஐயனே நடக்கின் றாயே!

இழிவு நோய் = நீர்ழிவு நோய்.

சொன்னசொல் மாறு வாரும் சூழ்ச்சிகள் புரியும் பேரும்
தன்னலத் தாக்கத் தாலே தவறுகள் செய்யும் ஆளும்
பன்னலம் பேணு வார்போல் பாவனை செய்யும் கூத்தை
உன்னியே வெந்த நெஞ்சை உலவியே ஆற்று கின்றான்.

வெற்றி பெற்ற நந்திவர்மனுக்க லேதியர் அறிவுரை

வென்றது மன்னன் வீரம் வென்றது வீரர் ஆற்றல்
வென்றனர் மக்கள்! வேள்வி வெற்றியைக் கொணர்ந்த திங்கே
குன்றொலாம் கூடி வந்து குடியிருக் கின்ற நாட்டின்
பொன்றிடாப் புகழைக் கொண்ட புரவல வாழ்த்து கின்றோம்.

கங்கையைச் சென்னி தாங்கிக் கயிலையில் உறைந்து காக்கும்
சங்கரன் கருணை யாலே சரிவிலாக் கீர்த்தி மேவி
இங்கெமை ஆளும் வேந்தே ஈசனின் அருளைப் போற்றி
எங்கனும் கோயில் கொண்ட இறைவனை வணங்கென் றாரே!

தில்லையில் கோயில் கொண்ட திருவருட் கூத்தன் காழி
எல்லையைத் தாண்டி ஆரூர் எனும்பதி தன்னில் உள்ளான்
ஒல்லையில் அவன்பா லோடி ஒன்றியே தொழுதல் வேண்டும்
இல்லையேல் இறைக்குற் றத்தை இழைத்தவ ராவீ ரென்றார்.

திருவாரூர் சென்று ஐயன் திருவடி தொழுது மீண்டால்
அருளாளன் பார்வை யாலே ஆக்கமே கூடும்! மண்ணின்
பருவான மலைபோல் செல்வ பாக்கியம் பெறலாம், நாளை
உருவாகும் நன்மை உன்னி உடனெழுந் தாரூர் செல்க!

ஆண்டாண்டுக் கால மாக ஆடிடும் அலையைப் பெற்றுத்
தூண்டாமல் விழித்தி ருக்கும் தொல்கடல் ஈரம் போலே
வேண்டாத வினையென் னாது விறல்தரும் பக்தி நெஞ்சால்
ஆண்டாரும் தொழும்ப திக்கே அரசரும் எழுதல் வேண்டும்.

பழுதற்ற வாழ்வின் பேறு பயனிலா தேக விட்டால்
விழுதற்ற கிளைஆல் போலே வீழ்ச்சியும் நேரக் கூடும்
கழுவுற்ற உடலம் போலே கறுவினைத் தீமை நீங்கி
வழுவுற்று வாழ ஈசன் வாயிலை நாடென் றாரே!

ஆரூர் செல்ல இசைந்தான் நந்தி

புலவரின் மேலாய் எண்ணிப் பொறுப்பிலும் மேலே வைத்த
உலவிடும் உயிர்க்காற் றென்றே ஊக்கிய வேதி யர்சொல்
விலக்கிடக் கூடா தென்றே விரும்பிய நந்தி வர்மன்
துலக்கிய பாண்டம் போலே தூக்கியே நெஞ்சில் வைத்தான்.

பகைவரை ஒடுக்க வல்ல பருதடந் தோளன் நந்தி
தகைமிகு நெறியன், மேலாம் தலைவனாய்ச் சிவனைக் கொண்டோன்
புகையெனப் போகா துற்ற புகழினன் அடக்கத் தாலே
மிகைப்படும் வெற்றிக் கெல்லாம் மேலவன் துணையே என்பான்.

முடியுடை மன்னர் மக்கள் முனிவருங் கூட முன்னோர்
அடிதொடர்ந் திடுத லொன்றே அழகெனக் கடைப்பி டிப்பார்
மடிவிலார் பெறும்வெற் றிக்கும் மாத்துணை இறையென் றெண்ணி
அடிதொழ ஆவல் கொள்வார் அவர்நெறி நிற்போன் நந்தி!

சேநியர் ஆற்றல்

ஊட்டுதாய் மார்பில் தீமை உணர்ந்திடா துதைக்கும் பிள்ளை
ஏட்டறி விப்பார் மாட்டே எதிர்வினா தொடுப்பான் சீடன்
ஈட்டிய பொருள் தந் தாலும் இழிமகன் குறையே சொல்வான்
நீட்டியே பேசக் கற்றோர் நிழலிலே நிறமெ டுத்தார்.

ஆணையிடும் அரசர்க்கும் அருக மர்ந்தே
 அவர்களையும் ஆட்டிவைக்கும் ஆற்றல் பெற்றோர்
 வீணைக்கும் நாணாகும் வித்தை தேர்ந்தோர்
 வேள்வியினால் விண்ணுலகப் பாலம் செய்வோர்
 தூணையுமோர் துரும்பாக்கித் தூசு தன்னைத்
 தொடர்மலையாய் ஆக்குதிற னாளர், பேச்சால்
 சாணையுமோர் காதமென நீட்டக் கற்றோர்
 சாதனைக்கு நந்தியுமோர் இலக்கா னானே!

நந்தியை நாயனார் ஆக்கினர்

மன்னர்க்கு மனையாள்போல் ஒன்றின் மிக்க
 மதிப்புறுபேர் உண்டறிவோம் மாண்பு போற்றி
 இன்பூட்டும் புலவோர்தாம் இயற்றும் பாட்டில்
 ஏற்றிவிடும் பெயர்க்கெல்லாம் பொருளு முண்டு
 ஒன்னலர்க்குப் பாய்புலியாய்த் தோன்றும் நந்தி
 உள்ளத்தில் சமயத்தை ஊட்டு தற்கே
 கன்னலினைக் கரிக்கூட்டி மகிழ்விப் பார்போல்
 கழற்சிங்கள் எனவழைத்து மகிழ்வித் தாரே!

நந்திவர்மன் திருத்திதான்டர் புராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ள
 கழற்சிங்கள் என்கின்றனர் வரலாற்றாசிரியர்.

படமை - 5

கிடிந்தபின் அிந்தப்புர வாகியில் நீராடக் காந்திருந்தான் சங்கா

தண்மலரின் தேன்மடுத்த வண்டி வங்கள்
தாளடியில் மயக்குற்றுக் கிடக்கும்! சாயல்
கண்மலரில் ஆர்வத்தைத் தேக்கி வைத்துக்
கருங்குயிலை வரவேற்கும் நுணாம ரம்போல்
தண்குளத்துத் தாமரைகள் தலைய சைக்கத்
தனிமையிலே தலைவனுடன் ஆடற் காசுப்
பண்மிற்புறும் யாழைப்போல் பாவை நல்லாள்
பார்த்திபனின் வருகையெதிர் பார்த்தி ருந்தாள்.

பள்ளிவிட்டு மீண்டுவரும் பிள்ளை போலும்
பால்சுரப்பை ஊட்டவரும் பசுவைப் போலும்
பள்ளத்தை நோக்கிவரும் அருவி போலும்
பாவலர்க்குக் கூடிவரும் சொல்லைப் போலும்
உள்ளத்தில் ஏற்றிவைத்த எண்ணத் தன்னை
உரைத்திசைவைப் பெறுகின்ற ஊக்கம் உந்தக்
கள்ளத்தைக் கலக்காத காதல் கொண்ட
காவலனாம் நந்திவர்மன் இளங்கா வந்தான்.

இளங்கா = தோட்டம்.

முற்றுக்காய்க் குலைபோலே முகத்தைச் சாய்த்து
முந்தானை முனைபோலே நிலத்தைப் பார்க்கும்
இற்றுவிழா ஓலைமரப் பழச்சு வையை
இதழ்களிலே வைத்திருக்கும் அரசி வந்து
ஒற்றுக்காம் அளபெடைபோல் ஆகி நெஞ்சு
உறவாகும் உரிமையுள் மன்னன் றன்னைக்
கற்றவரை வரவேற்கும் காவ லன்போல்
கண்ணயராள் கனிவோடே வரவேற் றிட்டாள்.
கண்ணயராள் = வீழிப்பானவள்; இற்றுவிழா ஓலைமரம் = சச்ச மரம்.

மன்னன் ஆளுருக்கச் செல்வுறாக அறிவித்தல்

பிஞ்சுநிலா நெற்றியிலே கிழக்குத் திக்கில்
பிறப்பெடுக்கும் கதிரவனை அணியும் பெண்ணே!
அஞ்சுதற்கே அறியாத என்னை அன்பால்
அடக்கியகம் வைத்திருக்கும் அன்னப் பேடே!
பஞ்சுதரும் ஆடைக்குப் பதிலி யாகிப்
பஞ்சணையில் இன்பளிக்கும் பருவ மானே!
அஞ்சுகங்கள் கொஞ்சுகின்ற சோலை யூராம்
ஆளுருக் கேகிவர உள்ளே நென்றான்.

**நீங்கள் ஏன் செல்ல வேண்டும், சோழகையே அழைந்தால்
வருவானே என்சிறாள் சங்கா**

முல்லைக்குத் தேர்கொடுத்த பாரி போலே
முகைக்கொடிக்குத் தோள்கொடுத்து முறுவ லிக்கும்
அல்கொடுத்த பனியீர நேரந் தன்னில்
அரவணைத்துக் கணப்பேற்றும் அரசே! ஆரூர்
கல்பெருத்த மலைபடுக்க இடம்நல் காமல்
கழனிவளம் பெற்றதெனும் சோழ நாட்டான்
பல்விழுந்த வாய்தானே, ஆணை யிட்டால்
பறந்துவர மாட்டானா? செலவேன் என்றாள்.

செலவேன் = பயணம் எதற்கு?

இருபெரிய போர்வெற்றி பெற்று வந்தேன்
இரண்டுக்கும் படைவீரர் பங்க ளித்தார்
அருமையெனும் புகழிதனை அடைய ஈசன்
அருள்கிட்ட வேதியரும் வேள்வி செய்தார்!
பெருமைதரும் திறமையதும் பெரியோர் போற்றும்
பிறைகுடன் அருளியதே அதனால் ஆரூர்
கருவறையின் மூலவரைத் தொழுவீ ரென்று
கனிந்துரைத்த வேதியர்சொல் ஏற்றே னென்றான்.

சங்கானின் கருற்றூரை

உருபில்லா வேற்றுமைபோல் இறைவ னுக்கும்
உருவில்லை உறைவில்லை என்றார் மேலோர்
பருவில்லா முகம்போலே மனமி ருந்தால்
படையலெனச் சாற்றுதற்கும் அதுவே போதும்!
இருளற்ற மனமொன்றி இறைஞ்சிட டார்க்கே
இறைவனவன் உடன்பட்டான் என்கின் றார்கள்
எருவற்று வளர்கின்ற பயிரைப் போலே
இருக்கின்ற நம்எண்ணம் விரிதல் வேண்டும்.

இலக்கணத்தில் எட்டாம் வேற்றுமைக்கு உருபு இல்லை.

எங்குமுளான் இறைவனென இயம்பு வோரே
இருப்பிடமாய்க் கோவிலையே கட்டச் செய்து
இங்குள்ளான் அவனென்றே சிலையைக் காட்டி
ஏற்றென்றார் சூடத்தை ஏற்றுக் கொண்டோம்
கங்குலிலே ஓவியம்பார் என்றால் ஆ...ஆ..
கண்டேன்நான் என்பதுதான் பக்தி என்றால்
இங்கிருந்தே வழக்கம்போல் இறையை நீங்கள்
ஏன்வணங்கிக் கடன்முடிக்கக் கூடா தென்றாள்.

கடவுளைப் படைத்த காரணம்

உலகுயிர்கள் அனைத்திற்கும் உரிய பண்பாய்
 உப்பொப்ப உள்ளதுதான் உயர்ந்த அன்பு
 புலனொடுக்கம் புறவொழுக்கம் இல்லார் மாட்டும்
 புகுந்திருக்கும் மிகுந்திருக்கும் ஆற்றல் ஓர்ந்தே
 நலன்விளைக்கும் அப்பண்பை ஊக்கும் நோக்கில்
 நம்பிக்கை வளர்த்திடவே நயந்த சான்றோர்
 புலன்காணா உருக்கொடுத்துச் சிவனே என்றார்
 பொருளுணர்ந்தோர் அன்பென்றே ஏற்றுக் கொண்டார்.

அன்பைத்தான் ஆன்றோர்கள் அரனே என்றார்
 ஆற்றலென உருவகித்தார் அரியே என்றார்
 இன்புறவே கிளைக்கதைகள் கட்டிக் கொண்டார்
 இம்மையென்றும் மறுமையென்றும் எழுதி வைத்தார்
 நன்மைவரும் நம்புங்கள் என்றார், கேளார்
 நரகத்தில் நலிந்திடுவார் நலன்போ மென்றார்
 இன்பத்தைக் குறிவைத்தோர் ஏற்று வாழ்ந்தார்
 இறையடியார் எனத்தம்மை எண்ணச் செய்தார்!

நந்திவர்மன் பதில்

வானத்தின் அகல்விளக்காம் உடுக்க ளுன்றன்
 வடிவத்தைக் கண்டுவிடில் வளர்ந்தும் தேய்ந்தும்
 ஊனத்தோ டுலவிவரும் நிலவை, நாளை
 ஒன்றுக்கும் மதிக்காதே என்ப தாலே
 சேணத்தை விரும்பாத புரவிக் கால்கள்
 செய்குறிநேர் நிலாமேகத் திரையால் மூடி
 ஆனவரை விண்மீன்கள் கண்ம றைக்க
 அரும்பாடு படச்செய்யும் அணங்கே கேளாய்!

நெருப்பென்று சொல்வதனால் நெஞ்சம் நாக்கும்
 நீர்வற்றி எரிந்துவிடப் போவ தில்லை
 கருப்பென்று சொன்னவுடன் கன்னல் செந்நெல்
 கழனியெலாம் காய்ந்திடுமா? களங்கம் அண்டா
 இருப்பென்று நம்நெஞ்சில் அன்பி ருந்தால்
 இருவேறு கருத்தாலே இடருண் டாமா?
 திருப்பங்கள் நிகழ்ந்திடலாம் நம்பிக் கையில்
 திசைமாற்றம் காண்பதுதான் அரிதென் றானே!

அவைதனிலே விடுத்திட்ட வேண்டு கோளை
 அந்தணர்க்கு மதிப்பளிக்க ஏற்றுக் கொண்டேன்
 சுவையென்றோர் பண்டத்தைச் சுற்றம் தந்தால்
 சுணங்காமல் பெற்றதனை உண்போ மன்றோ
 அவைமரபை நான்காக்க வேண்டும் அன்பே!
 ஆரூரின் செலவுக்கே அணிய மாவோம்
 கவையில்லாக் கனிவாழைத் தொடையில் சாய்ந்தான்
 கன்னத்தில் அச்சாரம் தந்தாள் சங்கா!

கடலேற்றுக் கொள்ளாத வெள்ள முண்டா
 களிநேற்றுக் கொள்ளாத கன்ன லுண்டா
 மடலேற்று நல்காத மணமு முண்டா
 மண்ணேற்றுக் கொள்ளாத மழையு முண்டா
 புடமேற்றால் பொன்னுக்குப் பொலிவு தானே
 புகழேற்ற பேரரசே! கிளவிச் சொல்நான்
 மடமேற்ற மங்கையர்கள் துணைவர் பேச்சை
 மறுப்பாரோ? ஏற்கின்றேன் என்றாள் மன்னி!

அமிழ்துக்கே சுவைகொடுத்த மொழிகற் றுள்ள
 அறுசுவையே! அன்பினையே! அந்தி வானே!
 உமிகளைந்த நெல்வரிசை எழிலாம் பல்லில்
 ஓட்டாமல் ஒலிக்கின்ற 'ழ'கரம் நீயே!
 அமிழ்கின்ற தூண்டில்முள் தக்கை போலே
 அன்பென்னும் நூலாலே இணைந்தோம், என்றும்
 இமிழ்கடலில் விளைமுத்துப் பவள மாக
 இணைந்திட்டோம் அப்படியே இருப்போ மென்றான்.

ஆரூரூக்கிச் சென்றாள் நந்திவர்மன்

ஏரூரும் கழனியிலே கொக்குக் கூட்டம்
 இழைபஞ்சு வெடித்தாற்போல் நிற்கு மாப்போல்
 தேரூரும் தெருமருங்கே நந்தி வர்மன்
 திருமுகத்தைக் காண்டற்குத் திரண்ட மக்கள்
 காரூரும் வானத்தில் எதிரொ லிக்கக்
 கையசைத்து வாழ்த்தொலிக்க மன்னன் தேரில்
 ஆரூரான் தனைத்தொழுதே மீள எண்ணி
 அணிநகர்க்கே அரசியுடன் வந்து சேர்ந்தான்.

காலை நீரம் - ஆயைம் சென்றான்

நட்பினர் நெருக்கம் இல்லா நல்லவர் தனிமை போலே
பெட்டபுறு ஒளிவெப்பத்தால் பிறப்பெலாம் நலன்கள் எய்தக்
கட்செவி அரவை யொத்த கடல்நெளி அலையின் மேலே
முட்களில் நெருஞ்சி நோக்கும் மூலவன் வெய்யோன் வந்தான்.

நுங்கிலாப் பனங்காய் நாசி! நுகத்தடி கழுத்து, ஏரி
எங்கணும் விளையும் வேலன் இருவிரற் குறியாய்க் கொம்பு
அங்கமாய்க் கொண்ட காளை அசைமணி ஒலிஇ சைக்கப்
பங்கயம் மலரும் வேளை பணிசெய ஏதும் காலை.

இறைவனைத் தொழவே கோவில் ஏகிடும் முன்னர் நெஞ்சக்
கறைதனைக் கழுவா தோரும் காயமே தூய்மை செய்வார்
குறையிலா நெறியில் நிற்கும் கோவுடன் அரசி யாரும்
முறையெலாம் கடைப்பி டுத்தே மூலவர் திசைநோக் கிட்டார்.

நந்திவர்மன் கோகிலுந்தச் செல்லல்

நீராடிப் பட்டுடுத்தி நெற்றிநிறை நீரணிந்து
காராடும் வானக் கவின்நிலவாய்ப் பொட்டிட்டுப்
பாராளும் வேந்தன் பரமன் அடிவணங்கத்
தாராடா தேகினான் தாழ்ந்து.

தாராடா = மாலை அணியாத.

கொண்டாடும் நல்ல குறளடிபோல் கோணாது
வண்டாடும் சோலை வளநகரின் கோவிலுக்குக்
கண்டார்தம் கண்குளிரக் காட்சிதரு காவலனை
அண்டி நடந்தான் அணங்கு.

ஆரணம் ஓத அணிப்பெண்கள் பூத்தாவ
வாரணம் மாலைதாங்கி வாயிலில் காத்திருக்கப்
பூரண கும்பமேந்திப் பூசுரர் நின்றிருக்கக்
காரணன் வந்தான் களித்து.

ஆயைந்நுள் நந்திவர்மன்

மஞ்சள் விளக்கொளியில் மாதேவன் பொன்மேனி
விஞ்சம் எழில்விளங்க வெண்பட்டும் சந்தனமும்
கஞ்சமலர் மாலையுடன் காண அணிபூட்டி
அஞ்செழுத்தை ஒதிநின்றா ரங்கு.

பக்திமிக நந்தி பரமன் அடிதொழுது
சித்தம் களித்துச் சிறுபொழு தங்கிருந்து
நத்திநின்ற வேதியர்க்கு நற்பொன் பரிசளித்து
மத்தகம்போல் மீண்டான் மகிழ்ந்து.

நாடு தீரும்ப நந்தி ழடிவு

எல்லா உயிர்கட்கும் என்றும் படியளக்கும்
நல்லிறையாம் ஈசனுக்கு நன்றிக் கடன்முடித்(து)
அல்லாடும் நெஞ்ச அமைதி நலன்பெற்றோம்
இல்லை பணிவே நிவண்.

புலம்பெயர்ந்து வந்துள்ளோம் போற்றுதிரு நாட்டின்
நலன்நாடி நாம்மீளல் நன்றாமே முன்னர்
இலமென்றே எண்ணி இகல்வேந்தர் வந்து
நிலந்தொட்டா ரந்த நினைப்பு.

அரசியின் கோரிக்கை

வேந்தோடு நல்லமைச்சர் வீற்றே உரையாடக்
காந்த விழியரசி காவலனை அண்டிநின்ற
கூந்தல் சரிய குனிந்து குரல்தாழ்த்தி
ஏந்தலிடம் சொன்ன திது.

கோவிலின் மருங்கே நல்ல குளிர்மலர்ச் சோலை யுண்டாம்
பாவியம் படைப்பார்க் கேற்ற பருப்பொருள் இயற்கை நன்றாம்
பூவிளை தோட்டத் துள்ளே புழங்குமாம் குயில்ம் யில்கள்
ஆவலைத் தூண்டு மந்த அழகினைக் காண வேண்டும்.

தோழியின் துணையே போதும் தோட்டமும் பிறவும் பார்த்துக்
காழியூர் கடந்த நன்மை கண்டுநான் மீளு கின்றேன்
ஊழியர், காவல் வீரர் ஒருவரும் வேண்டாம் வேந்தே
நாழிகை கடக்கும் முன்னே நான்வரு கின்றேன் என்றாள்.
காழியூர் = சீர்காழியைத் தாண்டிச் சென்ற தொலைவைக் குறிப்பது.

இயற்கையில் தோய்த லென்றால் எத்துணை ஆர்வம்! அன்பே!
அயற்பகை இல்லை ஆக அஞ்சிட ஏது மில்லை
மயக்கிடும் காட்சி கண்டு மற்றதை மறந்தி டாமல்
வியப்பதைக் குறைத்துக் கொண்டு விரைந்துவா என்றான் மன்னன்.

கோவிலில் நடந்தவை

சொல்லின் நயமறியும் சூத்திரத்தைக் கற்பிக்கும்
 கல்வி நலன்செறிந்த காவலனின் கைவிளக்கு!
 பக்கத்தில் தோழிவரப் பார்ப்பார் வழிகாட்ட
 மக்கள் வழிவிலக மாதேவி கோவிலுக்குள்
 சென்று(இ) ளமரக்கா சேருங்கால் பூத்தொடுக்கும்
 மன்றின் அருகே மலர்கிடக்கக் கண்டெடுத்து
 மிக்க அழகென்றே மீதுற்ற காதலினால்
 அக்கணமே பூவதனை ஆர்வால் நுகர்ந்திட்டாள்!
 பூத்தொடுத்துக் கொண்டிருந்த பூசுரன் ஓடிவந்து
 'சூத்திரச்சி' என்றிழிந்த சொல்விளித்துக் கையோங்கி
 என்ன அபச்சாரம்! எம்பெருமான் மாலைப்பூ
 இன்னொருவர் துய்ப்பதுவா? ஈதே கொடுமையென
 நார்கிழிக்கும் கத்தியினால் நாசி அரிவெனப்
 பேர்வழி கூச்சலிட்டுப் பின்முடியைப் பற்றியதும்
 தோழி அறைவிட்டே தொட்டகை தள்ளிவிட
 ஆழி அலைபுரட்டும் ஆளில்லாத் தெப்பமெனக்
 கும்பி பெருத்தகிழ குல்லாகப் பட்டனவன்
 தும்பி* எறிந்தநாய்த் தோற்றத்தில் போய்விழுந்தான்
 ஒற்றன் ஒலிகேட்டங்(கு) ஓடிவந்து) அர்ச்சகனைப்
 பற்றி இழுத்தேகிப் பார்த்திபன்முன் நிற்கவைத்தான்
 என்ன நடந்ததென மன்னன் வினவிடவும்
 இன்னல் நிகழ்வை எடுத்துரைக்கக் கேட்டவுடன்
 கத்திரி வெய்யிலெனக் கண்சிவந்தான் காய்சினத்தால்
 கொத்தி இவனுடலைக் கூறிடலாம் என்றாலும்
 பாதிக்கப் பட்டவனோ பட்டத் தரசியென
 நீதி நெறிமுறையை நீர்க்கவிட்டான் என்பார்கள்
 'கொன்றுவா' என்றுரைத்த கோவென்றே பிற்காலம்
 என்றும் பழிக்க இடமளிக்கக் கூடாதென்றும்
 ஆன்றோர் அமைச்சர் அவையத்தார் முன்னிலையில்
 சான்று நிறுவியபின் சார்பின்றித் தீர்ப்பளிப்பேன்
 காவலில் வைத்திவனைக் காப்பாய்க் கொணர்கவெனக்
 காவலன் சொன்னான் கசந்து.

* தும்பி = யானை

**வேறியனைக் கொண்டேரும் மூன்னர் மன்னன்
வெகுண்டெழுந்தே அவனிடத்தில் கிணவ லுற்றான்.**

என்ன துணிவடா உன்றனுக்கு -வானம்
ஏற்றும் விளக்கெனும் எந்துணைக்கே
இன்னல் விளைத்திட எத்தனித்தாய் -அந்த
எண்ணம் பிறந்ததும் எப்படியோ?

பட்டத் தரசியார் என்றறிந்தும் -யாரும்
பார்த்தால் ஒதுங்கிடும் பாங்கறிந்தும்
தொட்டே ஒறுத்திட நீமுனைந்தாய் -அந்தத்
துடுக்கின் விளைவினை ஏன்மறந்தாய்?

சந்தனம் வைத்திடும் கிண்ணத்திலே-மாட்டுச்
சாணம் நிரப்பிடில் யார்பொறுப்பார்
அந்தணர் என்றணி பேர்புனைந்தே -நீங்கள்
ஆற்றும் பணிவழி ஆணவமோ?

காவல் மரத்திலே கல்லெறிந்தாய் -பிள்ளை
கண்வளர் தொட்டிலில் முள்ளெறிந்தாய்
நாவல் மரக்குயில் நாட்டரசி -நீயோ
நத்தையைக் கொத்திடும் காக்கையடா!

நத்தை = நீருயிர்.

வெட்டி உடலினைச் சாய்த்திடுவேன் -செய்தால்
வீரனின் வாளுக் கிழிவுவரும்
கொட்டிலில் கொண்டினைப் பூட்டுகிறேன் -உன்றன்
கொட்டம் உணர்த்திடும் தீர்ப்பளிப்பேன்.

மன்னனைத் துச்சமாய் எண்ணிவிட்டாய் -மறை
மாந்தரை உச்சமாய் நம்பிவிட்டாய்
கன்னலை நாணலாய்க் கண்டுவிட்டாய் -அட
காத்திரு ஆணவம் கைவிடுவாய்.

சங்கர தோழிக்கு நன்றி கூறினாள்

வாழிய தோழி நீடு! வன்முறை தடுத்தாய், ஓட்டைத்
தாழியுள் பதுங்கும் பாம்பு தலைவிரித் தாடி னாற்போல்
ஊழியர் கோவி லுக்குள் உள்ளதைக் காட்டி விட்டார்
ஆழியுள் முத்து முண்டங்கு) அரிசொறி மீனு முண்டே!

இல்லைநான் என்றால் பார்ப்பான் இன்னலை விளைத்தி ருப்பான்
நல்லதே நாடு வார்போல் நடிப்பவர் இங்கு முள்ளார்
கல்லலை அரிக்கென் றாலும் கர்த்தபம் அங்கும் கண்டோம்
கொல்லலாம் இவனை, மன்னர் கொடுப்பதே தீர்ப்பென் றாளே!

கோவிலுள் நிகழ்வை எண்ணிக் கோமகள் நெஞ்சம் சோர்ந்தாள்
ஆவியில் வெந்த பண்டம் ஆகியே கவன்றி ருந்தாள்
தூவினை நிகழி டத்தில் துன்பினை எதிர்பார்க் காத
தேவியைத் தேற்ற மன்னன் திரைபடும் பாடு பட்டான்.

தலைநகர் மீண்டாள் நந்தி

உள்ளமே ஊனப் பட்டான் ஊர்திரும் பிட்ட நந்தி!
எள்ளினுஞ் சிறியோன் செய்த ஏற்பிலா வழக்கைக் கேட்கத்
தெள்ளிய அறிவ மைச்சர் திரளவை கூட்டு மாறு
கொள்கையிற் பிறழா மன்னன் கூறியே பொறுத்தி ருந்தான்.

சேறியர் முறையீடு

தளையிடப் பட்ட பார்ப்பான் தனைவிடு விக்கக் கோரிக்
களைப்பயிர் குடுமி வைத்துக் கருவறை காப்போர் சார்பில்
உளைவுறு நெஞ்சத் தோடே உருகியே அரசை அண்டிக்
கிளைக்கெனக் கெஞ்சி நின்றார் கிழக்கிலா கதிர்ப டுக்கும்?

முதுபார்ப்பாள் ஸொழிறல்

பார்ப்பானைத் தண்டித்தால் பாவமுமைப் பற்றிவிடும்
ஆர்ப்பார் அருகுள்ளோர் அண்ணலே ஆகையினால்
தீர்ப்பளிக்க நல்மனுவார் தேர்ந்துரைத்த நூல்கருத்தை
ஓர்தல் நலமாம் உமக்கு.

அமைச்சர்

மாமன்னர் திண்மை மனங்குழப்பப் பார்க்காதீர்
ஆமணக்குக் காய்வெடித்(து) அண்டம் பிளக்காது
காமணக்கா ஊமத்தைக் காய்மனத்தீர் எம்மன்னர்
பாமணக்கும் தீர்ப்புரைப்பார் பார்.

பாமணக்கும் = பாவலரால் பாடிப் பாராட்டப்படும்.

நந்திவர்மன் சேறியர்க்குப் பதிலிறுத்தல்

ஆன்றோர் அமர்ந்தே அறங்கூறும் நல்லவையில்
சான்றுரைப்பார் கூற்றனைத்தும் சார்பின்றி நன்காய்ந்து
தோன்றுகின்ற உண்மைவழித் தூய்மையுடன் தீர்ப்பளிப்பேன்
மூன்றுதமிழ் மூதுரைதான் முற்று.

நெற்றி வியர்வைதனை நீள்நாக்கும் கொள்வதிலை
ஓற்றெழுத்தை யாப்பியலும் ஓரலகாய்க் கொள்வதிலை
சுற்றமுடன் வந்தெம்மைச் சூழ்ந்துள்ள அர்ச்சகர்கள்
குற்றம் புரியானிக் கோன்.

மறையவன் செய்த குற்றம் மறுத்திலன் அவனைச் சார்ந்தோர்
குறையதைப் பொறுக்கச் சொல்லிக் குழைந்திவண் நிற்கின் நீர்கள்
பறைபடும் பாடுள் ளத்தில் பதியமே போட்ட வேளை
முறைதவ றாத தீர்ப்பை மொழிதிற அமைச்சர் வந்தார்.

என்துணை வழக்கீ தென்றே என்மனம் குழம்பு கின்றேன்
தென்னவன் தீர்ப்பால் நேர்ந்த தீமையை எண்ணு கின்றேன்
இன்னொரு செழியன் என்றே இயம்பிடும் வாய்ப்பும் வேண்டா;
என்கடன் அமைச்சே செய்க! எனப்பொறுப் பளித்தான் நந்தி.

செருத்துணை வழக்குத் தீர்ப்பால் சினந்துமே குறைகள் கண்டு
பொருமியே புறம்பே சாமல் பொறுப்பினை அமைச்சர்க் கீந்த
விருப்பினை மக்க ளுக்கும் வெளிப்படுத்த திட்ட பாங்கால்
நெருப்பிலே வெந்த பொன்போல் நிறையினால் உயர்ந்தான் நந்தி.

செருத்துணைக் களிக்கும் தீர்ப்பைச் செவிமடுத்த திடுமார் வத்தால்
பெருக்கிய மக்கள் கூட்டம் பிறையிலா வானில் விண்மீன்
கருக்கலில் கண்டி மிட்டும் காட்சியை நினைவு றுத்தித்
தெருக்களை நிறைத்து வந்தே திரண்டனர் அரங்கத் துள்ளே!

என்னிது கொடுமை மஞ்ஞை இறகினை இழுத்த நாய்போல்
தென்னவர் பணியும் எம்கோ தேவியின் மாட்சி காணா(து)
இன்னலைச் செய்தான் பார்ப்பான்? ஏனினி வழக்கும்? தீர்ப்பும்?
அன்றவன் சிரத்தைக் கொய்யா அவலமேன் என்றார் மக்கள்.

அவை கூடிற்று

இன்னலைக் காட்டிலும் இழிவினை வேண்டா
 மன்னவன் முன்வர மற்றவர் பின்வரக்
 கொதிக்கும் நீரின் கொப்புளம் போலே
 மதித்தே எழுந்தனர் மன்றுள் எரிருந்தோர்!
 வெற்றிலைக் கால்போல் வேதிய னங்கே
 குற்றச் சாட்டுடன் கொணரப் பட்டான்?
 அரசியார் மூக்கை அரியத் துணிந்தவன்
 சிரத்தைக் கொய்எனச் சினந்தனர் மக்கள்!
 அமைதி காக்க ஆணை பிறந்தது
 இமைக்க மறந்தங் கிருந்தனர் மக்கள்!
 நிகழ்ந்ததை ஒற்றன் நேர்முகம் செய்தான்
 “பகலைப் பார்க்க அகல்விளக் கெதற்கு?
 நடந்தவை முற்றும் நானே உரைப்பேன்
 அடர்குழ லரசி ஆலயம் வந்ததும்
 பூசைக் கான புதுமலர் கண்டதும்
 ஓசைப் படமால் உவந்து நுகர்ந்ததும்
 அடாத செயலென அடியேன் துடித்து
 அடலென மூக்கை அறுக்கப் பிடித்தேன்”
 என்றே செருத்துணை இயம்பக் கேட்டதும்
 “நன்றா நடந்தவை” என்றனர் மக்கள்
 அடக்குக நாக்கை அவையுள் கூச்சல்
 இடத்துணி யாதீர் என்றான் காவலன்!
 அன்றிலா* அதட்டல்! அட்டா! என்றே
 மன்றுள் சூழ்ந்த மக்கள் அடங்கினர்
 கூண்டில் ஏற்றிய குற்றம் குறித்தவண்
 ஆண்டவன் சார்பில் அமைச்சர் கேட்டார்
 “அன்னையாய் மக்கள் எண்ணும் அரசியைப்
 பின்னப் படுத்தும் பிழைசெய்த் தூண்டிய
 அந்த மலரை முந்தும் ஆர்வுடன்
 பந்தடித் தாடும் பைந்தளிர்க் கரத்தால்
 கொடியி லிருந்து கொய்தெடுத்தாரா?
 குடலையில் இருந்து குனிந்தெடுத்தாரா?”
 பார்வைக் கெளரிய பாங்குடன் தோன்றி
 மார்பு நூலவன் மலர்ந்த வாய்மொழி
 “உடையவர் திருப்பெயர் உரைத்திடும் அறைமுன்
 நடையில்,** கிடந்ததை நன்றென எடுத்தார்”.

*அன்றிலா = அன்று + இல்லா; **நடையில் = நடக்கும் வழியில்.

அமைச்சர் - செருந்நுகை வானுரை

- அமைச்சர் : படையல் மலரோ பாதையில் கிடந்தது
தொடையின் தொடர்போ துளியும் இல்லை
பூசனைக் குரியது பொதுவிடம் கிடக்க
வாசனை நுகர்ந்ததே வழுவெனக் கொண்டர்!
- செருந் : ஆலயம் முழுவதும் அரணுக் குரியது
ஆலம் உண்டவன் அகமா பொதுவிடம்?
அவன்படைத் திட்ட அண்ட மிதனில்
எவர்க்கும் உரிமை எதிலும் இல்லை.
- அமைச்சர் : இறைவன் துணையை இளப்பமாய் எண்ணி
முறைமை மீறி முடியைத் தொட்டது
பொறுத்தற் கேலாப் புன்மைச் செயலாம்!
மறுக்கின் றீரா? மதிக்கின் றீரா?
- செருந் : அரசனைக் காட்டிலும் ஆண்டவன் பெரியவன்
பரமனுக் குரியதைப் பாவியர் நுகர்வதா?
தெய்வக் குற்றம் செய்தவர் வேள்வி
நெய்யிற் பிறக்கினும் குற்றம் குற்றமே!
- அமைச்சர் : பல்லியம் முழங்கப் பனிபொழி விடியலில்
நல்லியல் குழுவினர் நடந்தே பரவும்
பாவைப் பனுவலைப் பாடிக் கொடுத்த
பூவை ஆண்டாள் பூசிப் பவர்க்கே
ஆன அலங்கலை அணிந்து கொடுத்ததைத்
தேனள விட்ட திருப்பணி என்பீர்
சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடி என்றே
பாடிப் பாடிப் பரப்புரை செய்வீர்?
உண்டா? இல்லையா? உரையுடன் செய்க!
- செருந் : கொண்டவன் தோளில் குளிர்முகம் சாய்ப்பதைக்
கண்டு பழிப்பவர் கருத்துக் குருடரே!
தொண்டும் துய்ப்பதும் ஒன்றென ஆமா?
கொண்டலைப் புகையெனக் கூறுதல் முறையா?
நண்டுறை ஆழிநீர் நாறுவ துண்டா?
தெய்வக் காதலில் மெய்ம்ம றந்தவர்
உய்வே அவனை உணர்ந்தவர் ஆண்டாள்
வேள்வி நெருப்பவர் விறகு நெருப்பிவர்
கேள்வியில் வழக்கின் தோல்வி கிடக்குதே!

அயைச் : நாகை மக்கள் நம்பித் தொழுத
 வாகை வழிநெறி வழங்கிய புத்தன்
 பொற்சிலை திருடிப் போற்றும் அரங்க
 கற்சுவர் எழுப்பிய கள்வன் மங்கையை
 ஆழ்வா ராக்கி அடைமொழி தந்து
 காழ்ப்புச் செயலின் களங்கம் மறைத்த
 செருத்துணை முன்னோர் செயலை ஒத்ததே
 உருத்தும் வழக்கின் உட்பொரு ளாகும்.
 இருந்துண் கின்ற விருந்தினர் போலுளார்
 வருந்தும் பாங்கே வரவிலை இவர்க்கும்
 அருந்தும் நீரில் அரளியைக் கலந்தவர்
 இவர்கருத் தொன்றும் ஏற்புடைத் தன்று
 தவறென எண்ணித் தளரவு மில்லை
 கற்று முற்றினும் கடுவினை புரிந்த
 குற்றம் குற்றமே! கூறுவம் தீர்ப்பே.

அமைச்சர் நிர்ப்பு

பல்விளக்கித் துப்பியதால் அன்றோ பாயப்
 பாலாற்றில் வெள்ளமெனப் பகர்வார் போலே
 அல்விளக்கி ஆகமநூல் கற்ப தற்கே
 அலைந்தலைந்து மின்மினியைப் பிடிப்பார் போலே
 சொல்விளக்கம் மொழியாமல் சுரண்டும் பேச்சைச்
 சொத்தாகக் கொண்டவர்கள் சொல்லும் 'தீட்டை'
 நல்லுளத்தார் கொள்ளுவரோ? நன்று? அன்று
 நடந்ததெலாம் அத்துமீறல், குற்ற மாமே!

மன்னர் வருந்து

மண்ணகழ்ந்தே எடுக்கின்ற மாணிக் கத்தை
 மடித்துணியால் துடைத்திட்டால் மாசுண் டாமா?
 விண்ணுலகும் கருமேகம் தன்னைப் பார்த்தால்
 விழிப்படல வெண்திரைதான் கறுத்துப் போமா?
 தண்கணைநீர் பருகிட்டால் நோயுண் டாமோ?
 தமிழ்கேட்டால் இறைசெவிதான் செவிடாய்ப் போமா?
 பண்மிழற்றும் யாழ்நரம்பை அறுக்கும் நோக்கர்
 பழிக்கஞ்சார் விடையாக 'ஆம்'என் கின்றார்.

அமைச்சர் தீர்ப்பு

பெற்றெடுத்தால் அவரன்னை! பேணும் பாங்கால்
 பிறிதொருவர் வளர்ப்பன்னை யாகக் கூடும்
 பற்றுடைய பல்லவர்தம் நாடி தற்கே
 பரிவான ஓரன்னை அரசி தானே!
 இற்றுவிழும் இலைகூட ஈன்ற தந்த
 இளங்கிளைக்கே ஊறொன்றும் செய்வ தில்லை
 சிற்றறிவால் சீரார்ந்த நாட்டன் னைக்கே
 சினந்திவர்தான் செய்ததொரு குற்றந் தானே!

இறைவனுக்கே உரியதெனப் பேசு கின்ற
 எழில்மலரைப் பொறுப்பின்றி இறைக்க லாமா?
 மறையவரே அலங்கலினைத் தொடுக்கும் போது
 மணம்நாசி துயக்காமல் தடுத்தா நின்றார்?
 கறைபட்டுப் போனதெனக் கதைக்கின் றாரே
 கருவண்டு தொடாமலரைக் கண்டா கொய்தார்?
 சிறைவைத்தா செடிபூக்கக் காத்தார்? இல்லை
 சிதறாமல் மலரைத்தான் படைத்திட் டாரா?

நெற்றியிலே இருக்கின்ற கண்கள் தாமே
 நிலத்தினிலே கிடப்பதையும் பார்க்கக் கூடும்
 வெற்றியிலும் அடக்கத்தைக் காப்பார் தாமே
 வீழ்ந்தவரின் தோள்தொட்டுத் தூக்கக் கூடும்!
 குற்றவல் புரிபவரே கொலுமன் றேறிக்
 கோல்பறித்துத் தீர்ப்புரைக்க முந்த லாமா?
 சிற்றாளாம் செருத்துணையான் அரசி யார்க்குச்
 செய்திருக்கும் குற்றத்தைப் பொறுக்கப் போமா?

சாண்டமரக் கொம்பொன்று குறுக்கே நீண்டால்
 சட்டென்று வெட்டிவழி சரிசெய் கின்றோம்
 சோலையதன் நடுவினிலே புற்றைக் கண்டால்
 சுட்டதுபோல் துடித்தோடி அகற்று கின்றோம்
 பாலையுள பசுந்திட்டை அழிக்கக் கண்டால்
 பதைத்தோடித் தடுத்தவரை ஒறுப்போ மன்றோ
 ஓலையிலே எழுதிவைத்த அறத்தைக் கற்றோர்
 ஒருபோதும் செருத்துணையின் செயலை ஒப்பார்.

பார்ப்பனரென் நிவர்குற்றம் பொறுத்துக் கொண்டால்
 பலருக்குத் துணிவுவரப் பாதை காட்டும்.
 நார்ப்பட்டாய்ப் பளபளக்கும் நல்ல பாம்பின்
 நாடகத்தை நாம்வியந்து சுவைக்கப் போமா?
 ஆர்ப்பரித்தே அந்தணர்கள் முறையிட் டாலும்
 அரசரிவர் குற்றத்தைப் பொறுத்தல் ஆமா?
 தீர்ப்பிதுதான் அவர்தலையைக் கொய்ய வேண்டும்
 திக்கெல்லாம் இச்செய்தி பரவ வேண்டும்.

தீர்ப்புக்குப் பின்

அமைச்சரின் தீர்ப்பைக் கேட்டே அக்கறை மிக்க மக்கள்
 சுமைதனை இறக்கி னாற்போல் சூடிலா மூச்சு விட்டார்!
 இமையவ ராக எண்ணும் இருநெறிக் குலத்தார் மட்டில்
 குமைந்தனர்! ஐயோ! என்றே குமுறியே கண்ணீர் விட்டார்.

வேதியர் ஒன்று கூடி வேந்தரைப் பார்ப்போ மென்றார்
 ஆதிநாள் மன்னர் எல்லாம் அந்தணர் புரந்த பாங்கை
 ஓதியே தீர்வு கேட்போம் உளத்தினைக் குளிர வைப்போம்
 போதினைத் தீண்டும் வண்டாய்ப் புத்தியைக் கிளர்வோ மென்றார்.

வேதியர் கூடி மன்னரிடம் மன்றாடினர்

வெங்கதிர் அனல் விரிக்க வெண்ணிலா குடைபி டிக்கச்
 சங்குறை திரைநீர் ஆடிச் சந்தமாய் வாழ்த்தி சைக்க
 மங்கையர் மேனி ஒத்த மலைமரம் காற்று வீச
 இங்கினி தாட்சி செய்யும் இறைவனே இறைஞ்சு கின்றோம்.

செருத்துணை செய்பி றையைச் சிறிதெனத் தள்ளி ஐய!
 வருத்திடும் தீர்ப்பை மாற்றி வாழ்ந்திட அருள வேண்டும்
 பருத்திடும் புகழை மேலும் பரவிடச் செய்வம், வாழைக்
 குருத்தெனச் சிரத்தைக் கொய்யும் கூற்றிடர் தவிர்ப்பீர் என்றார்.

மந்தணம் என்றும் வேத மந்திரம் என்றும் கூறி
 எந்திர இரைச்ச லிட்டே எம்மினும் உயர்ந்தோ ரானீர்!
 வெந்திய நிறத்து மேனி வேதியர் என்போ ரெல்லாம்
 அந்தண ராக மாட்டார் அன்னமாய் ஆமா நாரை?

குற்றமே புரிவ தற்குக் குலமுறை உரிமை கோரல்
நற்றிற மன்று நாமும் நயந்திட வில்லை, யாரும்
கொற்றவன் துணையைத் தீண்டும் கொடியனைப் பொறுக்க மாட்டார்
பற்றினால் இறைஞ்சு கின்றீர் பயனிலை என்றான் மன்னன்.

அரசியார் வந்தார், வேண்டி அவரிடம் முறையிட் டார்கள்
இரவலர்க் கீழும் தூய இதயமே கொண்ட பாவை
“பரவைபோல் ஓல மிட்டே பணிந்திட வேண்டாம், நாளை
புரவலர் வாயால் தீர்ப்பைப் புகலுவார் போமின்” என்றாள்.

பரவை = கடல்.

சிட்டிகை அளவி ரங்கச் செருத்துணை தக்கா னல்லன்
கட்டளை சரியென் றாலும் கடுமையைக் குறைத்தே எம்மைத்
தொட்டவன் கையை வெட்டித் தொலையென விடலா மென்ற
பட்டத் தரசி தீர்ப்பைப் பார்த்திபன் ஏற்றுக் கொண்டான்.

முகர்ந்ததே குற்ற மென்று மூக்கினை அரியப் போந்த
தகவிலார்க் களித்த தீர்ப்பும் தக்கதே! அரசி யாரே
பகர்ந்ததால் தீர்ப்பை மாற்றிப் பதடியின் வலக்கை வாங்க!
முகத்தினை வையம் காண்க! முடிவிதே என்றான் மன்னன்.

நிருத்திய தீர்ப்பாலும் மனதிறைவையா மறையவர் தீட்டல்

மன்னவன் கட்ட னையால் மறையவன் கையை வெட்டிப்
பின்னமாய்ச் செய்து விட்டார் பெருமையைச் சாய்த்து விட்டார்
பொன்னெனப் போற்றப் பட்ட பூசகர் தம்மை மக்கள்
சின்னவ ராக எண்ணச் செய்ததைப் பொறுக்கப் போமா?

முரணிலாக் கொள்கை யாளன் முரடனாய் உணர்த்தப் பட்டோன்
இரணியன் தன்னை முன்னோன் எப்படிக் கொன்றான்? நாமும்
கரவிலார் போல்ந டித்துக் காவலன் அருகி ருந்தே
இரவிலே கைவைப் பார்போல் எண்ணிய தியற்று வோமே!

விடுமிதன் தீர்வை என்பால் வென்றுநான் காட்டு கின்றேன்
உடும்பதன் பிடையைக் காற்றால் உரசியா தளர்த்தக் கூடும்?
கடும்பனி பொழிந்த போதும் கதிரவன் நடுங்கு வானா?
மடுவிலே எறிந்த ஊசி மன்னவன் ஆகச் செய்வோம்.

“வடமொழி புரந்த மன்னர் வரிசையில் வந்த நந்தி இடமிழந் தழியப் போகும் இயற்றமிழ் போற்று கின்றான் கடவுளைக் காட்டும் நம்மைக் கழிபொரு ளாக்கி விட்டான் புடலையாய் எண்ணும் போக்கைப் பொறுப்பதா?” என்றான் ஓராள்.

வாள்பிடித் தெதிர்க்க வேண்டாம் வன்கலன் வஞ்சம் போதும் தாள்பிடித் திடுவார் போன்று தையலைக் கருவி யாக்கி நாள்படு கனியாய் மாற்றி நம்குறிக் கோளை வெல்வோம் கோள்களே திரிந்த போதும் குலத்திறன் குன்றா தென்றான்.

நந்தியின் தம்பி தம்மை நாம்துணை யாக்கிக் கொள்வோம் முந்திய பகைவ ரன்னார் மூளையாய் நாமு ழைப்போம் சந்தியே சிரிக்கச் செய்யும் சாதனை செய்வோம், ஆற்றல் தந்தியும் வீழும் நம்மின் தந்திரக் குழியில் தானே.

மன்னவன் நம்மை முற்றும் மதித்திடச் செய்ய வேண்டும் அன்னவன் செயலைப் போற்றி அடிக்கடி பேச வேண்டும் இன்னலைத் தந்த தீர்ப்பை இரக்கமாய் ஏற்ற வேண்டும் புன்னகை யாலே காழ்ப்பைப் போர்த்தியே காக்க வேண்டும்.

பூசுரர்களின் வஞ்சகப் புலிச்சி

இன்றுபோய் நாளை வாவென் றிரங்கிய இராமன் போலே கொன்றிடச் சொன்ன தீர்ப்பைக் குறைத்ததும் இரக்கத் திற்கு நன்றியாம் கூற வந்தோம், நற்றுணை யோடு மன்னா! பொன்றிடாப் புகழைத் துய்த்துப் பூவுல கேற்ற வாழ்க!

கண்ணொளி பறிக்கும் மின்னல் கழுத்தணி தொடரி ஆமா? புண்விளை ஈட்டி அம்புப் பொலிவினில் மயங்க லாமா? அண்ணலாய்த் தோற்றம் காட்டி அழுக்கா நகத்தில் கொண்டோர் பண்ணெனக் குழைவாய்ப் பேசிப் பயணமே தொடங்க லானார்.

வாழ்ந்தில் கீழ்நூ நந்திவர்சன் - பூசுரர் பழிச்சி

நம்உரையை, நம்நடிப்பை நாட்டை ஆள்வோன் நம்பிவிட்டான், இனிக்கெட்டான் விடுங்கள், எங்கும் தெம்பில்லார் வெல்கலையே சூழ்ச்சி! நம்மின் திறனதனில் பெரிதன்றோ, கையை வெட்டிக் கொம்பிழந்த காளையெனக் குறைசெய் திட்ட கொடுமைக்கு விடைகாண வேண்டும், ஆமாம் அம்புகளைத் தூணிக்குள் அடைக்க வேண்டாம் அரசனுடை மருமத்தைத் துளைக்க வேண்டும்.

நீரோடு நீர்கலந்தால் வெள்ளம் தோன்றும்
 நெருப்போடு நெருப்பிணைந்தால் நீறே மிஞ்சும்!
 காரோடு கார்கலக்க இடியுண் டாகும்
 காழ்ப்புற்ற உறவோரின் கூட்டு வேண்டும்
 வேரோடு வேந்தனைநாம் வீழ்த்த வேண்டின்
 வெம்பகைவர் அவனியைந் நட்பைப் பெற்றால்
 தாரோடு பூநாகம் கலந்தாற் போன்ற
 தடயமிலாச் சூழ்ச்சிக்கு வாய்ப்பு கிடும்.

நந்திவர்மன் இளையவரோ நாங்கூழ் போலே
 நாடறிய வாழாமல் ஒளிந்துள் ளார்கள்!
 முந்தியவர் இருப்பிடத்தைத் தேடிக் காணும்
 முயற்சிதனை மேற்கொள்வோம்; முடித்தோ மென்றால்
 பந்திக்கென் றழைப்பதுபோல் பரிவாய்ப் பேசிப்
 பயன்படுத்திப் பார்த்திபனை வீழ்த்தப் பார்ப்போம்
 நொந்துள்ளோர்க் காறுதலாய்ப் பேசி விட்டால்
 நூலாகி ஊசிக்குள் நுழைந்து கொள்வார்.

நந்திவர்மன் எதிராளி இளையோ ருள்ளும்
 நற்றமிழைக் கற்றுணர்ந்த காட னுள்ளான்!
 சிந்தைக்கு விருந்தாகப் பாடு வானாம்
 சிந்திக்க நுண்கருத்தைச் செப்பு வானாம்
 கந்தைக்குச் சரிகையென உள்ளான், எந்தக்
 கயமைக்கும் உடன்படவே மாட்டான், நாமும்
 சந்திக்க வழியில்லை என்ப தாலே
 சாதிக்க நம்பணியைத் தொடங்கு வோமே!

மூளைபலம் உள்ளவர்நாம் மீசை வைத்து
 முரடரெனத் தோற்றத்தால் மிரட்ட மாட்டோம்
 காளையெனத் துள்ளிட்ட பலரை முன்னோர்
 கடைவாயில் கடலையெனக் காட்டி யுள்ளார்
 நாளையெனப் பணியெதையும் நகர்த்தி வையோம்
 நயமான பேச்சாலே நலன்துய்த்துள்ளோம்
 வேளையிது தொடக்கம்நாம் வினைமேற் செல்வோம்
 வெற்றிவழி கண்முன்னே விரைந்து செல்வோம்.

ஒருவருக்கங் கிருவரென உதவத் தக்கார்
 உள்ளதையும் நாம்கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வோம்
 கருக்கலைக்கும் கருத்துடையார் புயலைப் போலே
 கற்றவரோ எப்போதும் தென்றல் தானே!
 நெருக்குதலால் பிறரையும் பக்க மீர்ப்போம்
 நெருப்பெரிக்காச் சருகுண்டா? நெடுநாள் சிந்தித்(து)
 உருவாக்கிச் செயற்படுத்தும் திட்டம் வெல்ல
 உழைப்பதுதான் நம்முன்னர் உள்ள வேலை.

உன்னுரையே உதவுமெனக் கருது கின்றேன்
 உருள்கின்ற பந்துக்குக் கீழ்மேல் ஏது?
 பொன்னுருக்கும் வேளையிலே புகையைப் பற்றிப்
 பொருட்படுத்தத் தேவையிலை, வெற்றி காண
 மன்னனுடன் பிறப்பாரின் உதவி வேண்டும்
 மலைத்தயர்ந்து நிற்காமல் தேட வேண்டும்
 கன்னலையும் கடித்தால்தான் இனிக்கும், வெற்றி
 கைத்தட்ட வருவதிலை, கடமை செய்வோம்!

விடுங்களதை என்பொறுப்பில் விளாம்ப ழத்தை
 விழுங்குதற்கு மதகரிக்கு வெறுப்புண் டாமா?
 முடுக்குகின்ற முனைப்பின்றி முனகி நின்று
 முள்காலில் தைத்ததையும் எடுக்கப் போமா?
 கொடுக்கொடிந்த தேளாக இருப்போ மானால்
 குழந்தைகளும் காலாலே மிதிக்கப் பார்க்கும்
 அடுக்காத வினைகளையும் அச்ச மின்றி
 ஆற்றிடுவேன், அழிதற்கும் அணியம் என்றான்.

அச்சத்தோ டாசைமிகக் கொண்டோர்க் கெல்லாம்
 ஆலயமே புகலிடமென் றறிவீர்! மக்கள்
 மெச்சுதிறன் பெற்றவருங் கூட தங்கள்
 மேன்மையுடை வெற்றியவன் செயலென் பார்கள்!
 உச்சநிலை வெறுப்புடையோன் மல்லன், நந்தி
 ஒதுக்கிவைத்தோன் மாற்றுருவில் கோவில் உள்ளே
 அச்சத்தை விழிகாட்ட வருவான், நானும்
 அடையாளம் அறிந்திருந்தும் மறைத்து வந்தேன்.

இப்படித்தான் எப்போதும் நம்தே வைக்கிங்(கு)
 ஏணியெனச் சிலர்வந்தே வாய்க்கின் றார்கள்
 கப்பலுக்குக் காற்றுதவி கேட்டா நல்கும்?
 கருவறையின் காவலர்நம் உதவிக் காக
 எப்படியும் அவன்வருவான், வளைத்துக் கொள்வோம்
 எய்தற்கே அம்பாக ஏற்றுக் கொள்வோம்
 ஒப்புக்கே நகைத்தாலும், உளத்தி னுள்ளே
 ஒங்குபகை வைப்பாருள் ஒருவன் சொன்னான்.

பழக்கத்தின் அடிமையென மாறா தாரைப்
 பார்ப்பதிவன் எளிதன்று, பக்தி கொள்ளல்
 பழக்கத்தால் பிறப்பதுதான், பலன்கள் வேண்டிப்
 பணிவாரின் செயலுமதே! நன்மை, தீமை
 இழப்பதற்கும், ஏற்பதற்கும் இசைவ தெல்லாம்
 இயல்பான பழக்கந்தான், இச்சை உந்த
 உழல்கின்ற நெஞ்சத்தான் உன்னும் தெய்வம்
 உதவுமென நம்புவன் வருவான் காண்க!

பூசகர் நம்பிக்கை

அடைக்கலமாய் அமையும்நீர் நிலையை நாடி
 அயல்நாட்டுப் பறவையினம் வருதல் போலே
 இடையீடொன் றில்லாமல் மல்லன் மட்டில்
 இறையில்லம் வந்துதொழும் இயல்பைக் கொண்டான்
 அடைப்பில்லாக் கூட்டுக்குள் அடையும் புள்ளாய்
 ஆண்டவனைத் தொழமல்லன் அன்றும் வந்தான்
 கிடைஆட்டைக் குறிவைத்த நரியை ஒத்தோர்
 கேள்வியின்றிக் கிடந்தபொருள் எனக்கண் டாரே!

பேச்சுக் கொடுத்து உண்மையறிந்தார் பூசகர்

அன்றாடம் வருகின்றீர் அடக்க மாக
 ஆண்டவனைத் தொழுகின்றீர் அறிவேன்; ஆனால்
 இன்றுங்கள் ஏற்றத்தை எளியே னுக்கெம்
 இறைவன்றான் எடுத்துரைத்தார் வியந்தேன், தாங்கள்
 பொன்றாத புகழ்மன்னர் இளவல் தானே?
 புகலுங்கள் 'ஆம்' என்றால் புதுத்தி ருப்பம்
 நன்றான செய்திதனை நவிலு கின்றேன்
 நமையன்றிப் பிறரறியார், மறையைக் காப்போம்.

மல்லை நகரை யாரென்று கூறினார்

ஆண்டவனின் ஆலயத்துள் அருகில் நின்றே
 அவர்பூசை செய்யுமுமை நம்பி என்றன்
 நீண்டகதைச் சுருக்கத்தைக் கூறு கின்றேன்
 நீங்களிதை நெஞ்சகத்தில் பூட்ட வேண்டும்!
 ஈண்டெம்மை அடையாளம் கண்ட தாலே
 இனியுண்மை மறைக்காமல் ஒப்பு கின்றேன்
 தோண்டாத புதையல்யாம், தந்தி வர்மர்
 தோள்சாய்ந்த மகர்க்குள்ளே நானே மல்லன்.

பூசகன் பெயர் மொழிந்தார்

இரவென்றன் கனவினிலே இறைவன் தோன்றி
 இடித்துரையாய் என்னிடத்தில் உரைத்த தீதே
 முரசதிர முடிசூடி முகமன் கூற
 முழுத்தகுதி பெற்றவனை அறிந்தா யில்லை
 அரசரிமை அவனடைய அருள்பு ரிந்தேன்
 அடியவன்நீ அவன்தோழ னாவாய்! காணக்
 கரந்துறைவோன் தோற்றமிதே என்று காட்டிக்
 கயிலையுறை கடவுளுடன் மறைந்தா ரென்றான்.

மல்லை நம்பினார்

அரனருளைப் பெற்றேனா? அவன்பார்வை பட்டேனா?
 அறிந்தெனக்கே உதவென் றானா?
 இரக்கமழை பொழிந்தானா? ஏற்றமெனச் சொன்னானா?
 இடர்நீக்க விழைந்திட் டானா?
 அரக்கருக்கும் அருளியவன் அனைத்துயிர்க்கும் ஊட்டுபவன்
 அகங்குளிர வழிபட் டேனா?
 நிரக்கின்ற சொல்லோதி நெஞ்சுக்குப் பால்வார்த்த
 நிமலனடி போற்று வேனே!

நந்திக்குப் பகையாகி நாடற்றுத் திரிபவனை
 நலமிழந்த மல்லன் என்னைப்
 பந்திக்குக் கடையான பலர்பார்க்கத் தோற்றானைப்
 பரம்பொருளே துணையென் பானை
 வந்தித்த பலன்தந்து வாழ்விக்கத் துணைதந்து
 வழிகாட்டும் ஈசன் றன்னைச்
 சந்தித்த பூசகரே! சாற்றுவதே வேதமெனச்
 சார்ந்தார்க்கும் கூறு வேனே!

பூசகன் கூற்று

எறும்பூரக் கல்தேயும் இசைகேட்டால் சினம்மாயும்
 எனுமுண்மை ஏற்ற தாலே
 வெறும்ஆசை கொள்ளாமல் வினைவிட்டு நில்லாமல்
 விழிப்புற்றே இயங்கு கோவே!
 சிறுதுரும்பாம் எனைத்தேர்ந்து சேவிக்கும் உமக்குதவச்
 செப்பிட்ட சிவனைப் போற்றிப்
 பெறுதற்கே அரியதெனும் பெரும்பேறு பெற்றிட்டேன்
 பிறவிநலன் பிரிது வேண்டேன்.

அரியணையை அணிசெய்யும் அருகதைகள் அனைத்திற்கும்
 அடைக்கலமாய் ஆன கோவே!
 விரிகடலுள் விளைகின்ற வித்துருவம் ஒத்தவரே
 வெள்ளிநிலா உள்ளத் தீரே!
 புரிநூலைப் பூணுகின்ற பூசகனைப் போற்றுவது
 பொறுத்தமிலை விடுக ஐயா!
 சரியாகத் திட்டமிடச் சார்ந்தோரை அழைத்துவரின்
 சந்தித்துப் பேச லாமே!

மல்லன் பதினூரை

உழுதுழுது விதைவிதைத்தால் உயர்விளைச்சல் நல்குநிலன்
 உணர்த்துவதை ஓர்ந்த தாலே
 அமுதமுதும் ஆண்டவனை அன்றாடம் தொழுதவர்கள்
 அவனருளைப் பெற்ற தாலே
 பொழுதளவும் பூரணனைப் போற்றுநலப் பாட்டொலித்துப்
 புரைகளைய உதவு வோரே
 முழுதளவும் உமைநம்பி முடிதரிக்கக் காத்திருப்பேன்
 முனைந்தெமக்கே உதவு வீரே!

பூசகர் பேச்சு

இவர்க்குதவென் நீசனவன் எனக்கிட்ட கட்டளையில்
 இம்மியும்நான் பிறழ மாட்டேன்
 உவப்புறவே அரியணையில் உங்களையான் அமர்த்தாமல்
 ஓய்வெடுக்க எண்ண மாட்டேன்
 துவர்ப்பதுதான் புளிப்பாகும் புளிப்பதுதான் இனிப்பாகும்
 தொட்டவினை முடிக்க வேண்டும்
 கவித்திறமை பெற்றவராம் காடவரின் துணைபெற்றால்
 கட்டிலுமக் குறுதி என்றான்.

மல்லை யூசகன் உரையாடல்

நெஞ்சத்தால் நந்திக்கு நெருக்கம், காடன்
 நினைப்பதிலும் நேர்மையறம் கடைப்பி டிப்போன்
 வஞ்சத்தை வசைமொழியை வெறுப்போன், எண்ண
 வறுமைநிலை வரும்வழியை மறித்து நிற்போன்,
 பஞ்சொத்த எங்களுக்கோ பக்கம் வைத்த
 பருந்தீயாம் காடவனா துணையென் றாவான்?
 இஞ்சிக்குக் கல்கண்ணம் தேவை, பாடல்
 இயற்றுமவன் வெண்ணெய்தான் வேண்டாம் என்றார்.
 இஞ்சி = மதல்.

இருக்கையெனில் கால்நான்கும் இருக்க வேண்டும்
 இலையொன்றே என்றாலும் எல்லாம் வீணே!
 பருக்கையெனில் வெந்திருக்க வேண்டும் இன்றேல்
 பசியிடத்தை வலிவந்து பற்றிக் கொள்ளும்!
 நெருக்கமெனும் உடன்பிறப்பில் ஒருவன் நீங்கின்
 நீரோடும் வாய்க்காலில் ஓட்டை தானே?
 கருக்கலிலே மின்மினியும் கைவி ளக்கே
 கடையாணி சிறிதெனினும் காப்ப தன்றோ?

குளிருக்குக் கரடியையா போர்த்துக் கொள்வார்?
 கொடும்பசிக்கும் வைரத்தை உண்ணப் போமா?
 களிறுக்கு வலிமைமிக உண்டென் றாலும்
 காளைக்கு மாற்றாகி உழவா செய்யும்?
 தளிர்மேலே பனியுறங்கி இறங்கி னாலும்
 தாவரத்தின் வேரடியை நனைப்ப துண்டா?
 தளர்ந்தவனோ எமக்கஞ்சி மறைந்து விட்டான்
 தமர்தேடிப் பிடித்தாலும் உதவான் என்றான்

எண்ணத்தை எடுத்துரைத்தேன் எதற்கும் முன்பின்
 இருபக்கம் உண்டதனை மறக்க வேண்டாம்!
 வண்ணத்தில் கறுப்பென்றேன் ஒதுக்க வேண்டும்?
 வாழைமரத் தண்டதற்கு வைரந் தானே?
 மண்ணுக்கும் ஈரத்தை மழையே நல்கும்
 மறுத்தாலும் காடவரே நமக்கு வேண்டும்
 புண்ணாற்றும் மருந்தவரே, பூண்டென் றெண்ணிப்
 புறந்தள்ளிப் போவீரேல் போகும் வெற்றி.

அடிக்காமல் ஆடகந்தான் அணியாய் ஆமா?
 அழுக்கென்றே அடுப்பொதுக்கின் அரிசி வேமா?
 கடித்தால்தான் கனிச்சுவையை அறிதல் கூடும்?
 காடவரை நாடாமல் வெற்றி யில்லை!

படிப்பார்க்குச் சுவைநல்கும் நூலை உள்ளே
பதுக்கியதில் வசைவைத்துப் பாடச் செய்தால்
வெடிப்பொருளாய் நமக்கந்நூல் உதவும், வென்றால்
வேந்தேநீர்! நானருகில் என்றான் ஐயன்.

அச்சப் படவேண்டாம் ஆளம்பு வாள்வேண்டாம்
நச்சப் பொருள்வேண்டாம் நற்புலவர் -மெச்சுதமிழ்ப்
பாட்டில் வசைவைத்துப் பக்குவமாய்ப் பாடிவிடில்
காட்டில் அவனொரிவான் காண்.

காட்டில் = கடுகாட்டில்.

பூசுரர் உரையாடல்

(தான் வைத்த பொறியில் மல்லன் வீழுந்ததைக் கூறுகிறான்)

ஏமாறும் போட்டியிலே எதிர்த்து நிற்போர்
எவரெனினும் தமிழன்றான் என்றும் வெல்வான்!
நோமாறு மொழிந்தாலே கொதிப்பான், கொஞ்சம்
நுனிநசுக்கில் இனிக்கின்ற சொல்லே போதும்
சாமாறு சாற்றிடினினும் சழக்கென் றெண்ணான்
சரமாகிச் சுட்டுகின்ற திக்கில் செல்வான்
ஆமாமாம் என்பார்பால் அணுக்க மாகி
அழிவுக்கும் குழிவெட்டிக் கொள்வான் கண்டீர்!

என்னவென விளக்கிச்சொல்; கோவி லுக்குள்
இறைதுதியாய் நாமுரைக்கும் மொழியைப் பற்றி
ஒன்றுமறி யாதிருக்கும் பக்தர் போலே
உள்ளேன்யான், உணரச்சொல், உட்க ருத்தாய்
வென்றுவந்தாய் என்றகுறி கண்டேன், வீணே
விடுகதைபோல் பேசாதே, விளங்காக் கூற்றை
நின்றிருந்து கேட்பதற்குத் தமிழ் னென்று
நினைக்காதே நம்மவரை என்றான் மூத்தோன்.

பொறிவைத்தேன் பொய்க்காமல் வந்து வீழ்ந்தான்
போக்கிடமாய் ஆலயத்தைக் கொண்ட மல்லன்
வறியோன்முன் பொன்முடிச்சை வைத்தற் போலே
வாயினிக்கப் பொய்யுரைத்து வளைத்துப் போட்டேன்
தறியிட்ட பாவாகி விட்டான், பூட்டித்
தாழிட்ட மணப்பெண்போல் மயங்கி விட்டான்
உறிவைத்த பாலுக்கென் றேங்கும் பூனை
ஓத்துள்ளான், ஓதுவதை இயற்று வானே!

ஒற்றை மன்னனாக மறையவர் சூழ்ச்சியைக் கூறுகிறார்

மன்னருக் கெதிராய்க் கோயில் மறையவர் மறைந்து நின்றங்(கு)
இன்னலே குழும் திட்டம் இயற்றிடக் கண்டேன், கூட்டாய்த்
தன்னையும் சேர்த்துக் கொண்டார் தாடியுள் மறைந்த மல்லர்
ஒன்னலர் உருவா கின்றார் ஊறிது என்றான் ஒற்றன்.

நந்திவர்மன் கிறிப்புரை

நன்றுநின் பணிதான், ஒற்றா! நல்குவம் பரிசு (உ)மக்கு
நன்றியைக் கொன்றுண் பார்க்கு நாமுமோர் விருந்த ளிப்போம்
தென்றலைத் தீயாக் கிட்ட தீயவர் இயற்றும் சூழ்ச்சி
கொன்றுநான் காட்டு கின்றேன் கொக்கையா மீன்வி முங்கும்?

அலிகள் அவர்கள்! ஆட்டுக் கூட்டம்
புலியை எதிர்த்துப் பொருதிடக் கூடுமோ?
வலிய வம்பினை வாவென அழைக்கிறார்
நலிவைத் துய்த்திட நாமவர்க்கு(கு) உதவுவம்.

தினைக்கதிர் கிள்ளத் தெரிந்திடில் கவண்கல்
பனையள வெழுந்து பறவையைத் தாக்கும்
வினைவலி மறந்த விழுப்பக் கேட்டினர்
முனையும் சூழ்ச்சிகள் முரிந்திடச் செய்குவம்.

பிள்ளைப் பூச்சிகள் கல்லிக் கிளர்வதால்
வெள்ளி மலைதான் வீழ்ந்து நொறுங்குமா?
குள்ள நினைப்பினர் கொடியர் சூழ்ச்சியை
எள்ளும் படிசெய லாற்றுவன் காண்க!

ஒற்ற! நீ செல்க! உன்பணி தொடர்க!
பற்றிலார் வன்முறைப் பதியம் போடுவர்
எற்றுவம் கண்டு, இதுமறை காக்க
கற்றவர் வாழ்த்தெம் கவசம் வாளாம்.

எற்றுவம் = உடைப்போம்.

மல்லன் தம்பியர் கண்ணூரையாடல்

கலைக்கென விரித்த கண்ணியில் வீழ்ந்தே
 உலைப்புறும் உழுவை ஒத்தவன் மல்லன்!
 பூசகன் பொய்யில் புரட்டிக் கொடுத்த
 ஆசுடை கூற்றினை அமுதாய் எண்ணி
 உடன்பிறந் தோரை ஒன்றாய் அழைத்துக்
 கடமையாய்க் கருதிக் கதைக்கடை விரித்தான்!
 நந்தியை வீழ்த்தும் நம்மின் முயற்சிகள்
 குந்தாப் பறவைமேல் குறியாய் ஆயின!
 தென்றல் வீசிடத் தேமல் மேகம்
 என்றும் மழையாய் இறங்கிய தில்லை
 புயலால் மட்டுமே பொழியு மென்பதை
 இயலா நாமினி எண்ணுதல் வேண்டும்!
 மன்னவ ரெல்லாம் மதிக்கின் றாரைச்
 சின்னவர் நாமும் சேர்ந்து காணலாம்!
 இன்றிர வேநாம் இணைந்து செல்வோம்
 வென்றிடும் வினைவழி வேண்டிக் கேட்போம்
 என்றுரை செய்ததை ஏற்றிடும் முன்னர்க்
 கன்றிலாப் பசுபால் கறக்கவும் கூடுமோ?
 நம்மினும் கற்றவன் நற்றுணை இன்றிச்
 செம்மை யுறுமோ செயலெனக் கேட்டிட
 வீடணன் உரையால் வெகுண்ட ராவணன்
 காடதீர்ந் திடவே கர்சித் ததுபோல்
 மாயன் என்பான் மறுத்துடன் எழுந்து
 நேய மில்லான் நெல்லிடைப் புல்லவன்
 ஓடி ஒளிந்துள உதவாக் கரையைத்
 தேடி அலையத் தேவையே இல்லை
 அவன் வந்தாலும் அறமே பேசுவான்
 சுவருறை கோழியா சொல்லும் பொழுதை?
 புலவன் வந்தால் புகலும் கருத்தைத்
 துலங்க நானே துணிந்து சொல்வேன்
 நலன்விளைக் காதவன் நாவில்
 உலவும் தமிழில் உரைப்பன் கேண்மினே!

**காடவன் என்ன கூறுவான் என்று
மாயன் பேசிக் காட்டுகிறான்**

“இழிவான எண்ணங்கள் மாந்தர் நெஞ்சில்
ஈயம்போல் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த போதும்
பழிவாங்கும் நோக்கத்தைப் பயிர்செய் கின்ற
பழக்கத்தைப் போன்றகொடி துண்டோ? காண
எழிலான பொழிலுள்ளே எருக்கன் றன்னை
ஏனானறி நீர்வார்க்க வேண்டும்? தூற்றும்
அழிவியற்றிப் பழியேற்றல் அழகென் றாமா?
அதற்காநாம் பிறப்பெடுத்தோம்?” என்பான் கண்டர்!

இயற்றாதோர் இருப்பென்ப தெல்லா மிங்கே
எழுதிவைக்க உதவுகின்ற அறச்சொல் தானே
முயல்காது நீண்டிருந்து என்ன நன்மை?
முக்காத தொலைவொலியைக் கேட்கப் போமா?
வயற்காட்டுப் புல்புண்டாய் வாழ்தல் விட்டு
வாரிப்புலியாய் வாழ்தற்கே விழைதல் வேண்டும்
துயர்பாட்டு துணிவில்லார் வழிபா டாகும்
துருவெதற்கு எருவேண்டும் என்றான் மாயன்.

**ஒவ்வொருவருக்கும் ஓர் கியல்பு
அகற மாற்றுவது அரிசெய்கிறான் மல்லன்**

இயற்கையாய் அமைந்த பண்பை இடையிலே மாற்றப் போமா?
குயவனார் பாண்டம் செய்யக் குழைத்திடும் மண்ணைக் கூட
பயன்படும் பக்கு வத்தில் பலநிலன் தருவ தில்லை!
இயல்பினை ஏற்று நாமும் இயங்கினால் வெற்றி உண்டாம்.

அன்னையைக் காணக் காடன் அன்பினன் வருவான், காத்து
நின்றவன் வரவு பார்த்து நிழலெனத் தொடர்ந்து ஏகி
இன்புரை கூறித் தேற்றி இசைவினைப் பெற்றோ மானால்
நன்மைநாம் எய்தக் கூடும் நான் பொறுப் பென்றான் மல்லன்.

காடவரைக் கண்டனர்

எண்ணிய வாறே காடன் இவருடை கண்ணில் பட்டான்
கண்ணிபோல் சொல்வி ரித்தார் கவிஞனும் வீழ்ந்தான், கற்ற
கண்ணியன் நெஞ்சின் ஈரம் கண்டவர் திட்டம் வென்று
தண்மதி யானைப் பேசத் தனியிடம் அழைத்துச் சென்றார்.

காடவருடன் மூவர் உரையாடல்
மல்லை - மாயன் - மீசன் - காடவன்

- மல்லை :** நாமொரு தாயின் மக்கள் நமக்குளே பிளவு மில்லை
நாமொரு பழத்தின் வித்து நாமுளோம் கருத்து மொத்து
நாமொரு நதியில் ஓடம் நமக்கிலை மாறு வேடம்
நாமொரு முடிவெ டுத்து நமக்குள் உரிமை மீட்போம்.
- காடவன் :** அண்ணனே ஆளு கின்றார் அதிலொரு குறையு மில்லை
அண்ணனுக் காட்சி என்ப தரசியல் மரபு தானே!
வண்ணமோ ஏழென் றாலும் வானவில் ஒன்று தானே?
எண்ணமே வெளுத்தி ருந்தால் எதிர்ப்பெனும் இருளெ தற்கு?
- மாயவன் :** ஆட்சியில் பங்கு கேட்கும் ஆர்வினைத் தூண்டி டாமல்
மாட்சிமை பேசு கின்றான் மகுடியே ஊது கின்றான்
மீட்சியே இலையென் றாலும் மீன்களும் வலையுள் துள்ளும்
காட்சியைக் காட்ட வேண்டும் கனப்பினை மூட்ட வேண்டும்.
- காடவன் :** மந்திரங்கள் ஒதுவதால் மாய்த்திடலாம் என்கின்ற
தந்திரத்தைச் செய்வோர் தமிழரல்லர் - அந்தரத்தில்
நாற்றுநட்டு நெல்லறுத்து நாமளப்போம் என்னும்பொய்க்
கூற்றொக்கும் என்றிதனைக் கொள்.
- மல்லை :** இன்றிவன் பேச்சைக் கேட்போம் இடித்துரை பகர வேண்டாம்
பன்முகப் பார்வை யாளன் படைப்பவன் உரைசிந் திப்போம்
பொன்னுடன் கலப்பில் லாமல் பொலிவுடை அணியுண் டாமா?
தன்கருத் துரைத்தான் நாமும் தகுதியை உரசிப் பார்ப்போம்.
- மாயன் :** அணையிலே கசிவுண் டானால் அடைப்பதே காப்பு, வேடன்
கணைதனை எய்யும் வேளை கையமர்த் திடுதல் நன்றா?
துணையிலார் என்றே நம்மைத் துரத்திய பின்னும் தம்பி
பிணைப்புளான் போலே பேசும் பிதற்றலை ஏற்க லாமா?
- காடவன் :** விண்பூக்கள் தமைக்கொய்தே தொடுத்துச் குட
விழைவுற்ற சிறுமியென விளங்கு கின்றீர்!
எண்பூக்கும் பெருக்கலென எண்ணம் பூக்க
ஏற்றிவைத்த வேட்கையுடன் சூழ்ச்சி செய்தும்
மண்பூக்கும் உப்பளத்தில் மழைபெய் தாற்போல்
மாசவினை மடிந்தழிந்தும் மனம்மா றாமல்
தண்பூக்கள் செடியொதுங்கும் அரவம் போன்றீர்
தமிழ்ப்பூவில் வசைவைத்துப் பாடென் கின்றீர்.

தமிழெனக்கே உயிரென்பேன் உடலு மென்பேன்
 தாழ்வினைக்குப் பயன்படுத்த ஒப்ப மாட்டேன்
 அமிழ்தான தாய்மொழியை அவத்திற் காக
 அணுவளவும் பயன்படுத்தி அழிவைச் செய்யேன்
 உமியெடுத்த நெல்விதைக்கும் உழவன் உண்டா?
 உழக்கினிலே யானைதனைப் பிணைத்தல் ஆமா?
 உமிழ்நீராய் என்புலமை மாற வேண்டாம்
 உம்விருப்பம் என்வழியில் நடவா தென்றான்.

பருவத்தில் பயன்வினையில் முனையா தோரும்
 பாட்டுநலன் துய்த்ததிலே தோயா தோரும்
 எருவான தாய்மொழியை ஏற்றா தோரும்
 இணையான பெண்ணெஞ்சில் வாழா தோரும்
 கருவேந்தும் தாயுள்ளம் போற்றா தோரும்
 கடமைக்கு முன்னுரிமை தாரா தோரும்
 திருவேந்தி வாழ்க்கையிலே உயரப் போமா?
 தீங்கிழைத்து நல்லவரை வீழ்த்தல் ஆமா?

தேன்கலந்து பால்முறிந்து போவ துண்டா?
 தேர்நடையைத் தேரையினால் தடுக்கப் போமா?
 மான்நடந்து மலைத்தொடர்தான் உடைந்து போமா?
 மறிகடல்நீர் மீன்குடித்து வற்றிப் போமா?
 வான்கலந்த தமிழ்ப்பாட்டால் வழங்கி வாழும்
 வளநெஞ்சம் நோயுறுமா? வாழ்வ றத்தை
 நான்பாடிச் சாவிக்கக் கூடு மென்றால்
 நலன்கோடி கவிபாடிச் செய்ய லாமே!

அறம் பாடிக் கொல்லை நீட்டல்

மல்லன் : மக்களும் கிளர வில்லை மந்திரம் தீண்ட வில்லை
 சிக்கலை விளைக்கச் செய்த செய்கையும் வெல்ல வில்லை
 அக்கறை கொண்டு தம்பி அறக்கவி பாடித் தந்தால்
 தக்கநற் பயன்கி டைக்கும் தலைமைநாம் பெறவும் கூடும்.

காவன் : விழுதூன்றி நிற்கின்ற ஆலை வீழ்த்த
 விரல்நகத்தால் கிள்ளென்று நவில்கின் றீரே
 மழுவின்றி வாள்வடிக்க முனைய லாமா?
 மருதத்தில் கலம்செலுத்த நினைத்தால் ஆமா?
 கொழுவில்லாக் கலப்பையினால் நன்செய் ஓட்டிக்
 கொள்விதைக்கப் பார்க்கின்றீர், துளிரைத் தின்னும்
 புழுவுர்ந்து மலைதேயக் கண்ட துண்டா?
 பூண்டுப்பல் சிரிப்பழகைத் தரத்தான் போமா?

அறத்தினைப் பேணி ஆளும் அரசனை வீழ்த்த எந்தத் திறத்தினர் சூதும் வென்று தினைமுனைத் தீதும் செய்யா? புறப்பொருள் வெண்பா மாலை புகழ்ந்தநம் தமிழைப் போலே இறப்பிலாப் புகழை மாந்தி இலங்குவன் நந்தி காண்க!

மல்லன் : அரசியல் என்ப தொன்றும் அறம்வளர் மன்ற மன்று கரவுடை செயலும் சொல்லும் கலையென வளர்க்கும் கூடம்! அரசனே சூழ்ச்சி செய்தால் அதையுமோர் திறனாய் ஏற்றுப் பரவுவர், காடா! போபோ பாடிவா என்றான் மல்லன்.

காடவன் : அன்பினை விற்று மாற்றாய் ஆசையை வாங்கி யுள்ளீர்! நன்றியைக் கொன்றார் மாட்டு நன்னயம் பேச லாமா? என்கவி செய்வேன்; தோல்வி ஏற்படின் பொறுப்பாக் காதீர்! கன்னலாம் சொல்லால் நந்திக் கலம்பகம் பாடு வேனே!

மாயன் : நல்லதுன் ஏற்பு, வெற்றி நம்மடி வீழும் காண்க! சொல்லிலே கரவை முன்வை; சுவைதமிழ் மெருகை ஏற்று! பல்லிலே நஞ்சென் பார்கள் பாட்டிலே அதைநீ காட்டு மல்லனைக் கட்டில் ஏற்ற மதித்துநீ பாடென் றானே!

காடவன் : இயற்றியொரு நூல்முடித்துக் கொடுக்கும் மட்டும் எனைநீங்கள் சந்திக்க வேண்டாம், கற்றோர் வியக்கின்ற வகையிலுரு வாக வேண்டும் விழுப்பங்கள் அதிர்செறிந்து கிடக்க வேண்டும் நயமான சொல்லாட்சி, நந்தி மாட்சி நடுநடுவே மறைபொருளாய் வசைக்கு றிப்பும் இயல்நூலில் இழையாக நுழைக்க வேண்டும் இவைநடக்க எனைவிடுங்கள் என்றான், சென்றான்.

காடவன் நெஞ்சம்

பகற்கனவு காண்கின்றார் பகழி எய்து
பரிதிதனை வீழ்த்தென்றே பகரு கின்றார்
இகல்வெல்லற் கியலாத இவர்கள் கூடி
என்புலமை பயன்கொள்ள ஏங்கு கின்றார்!
முகம்கோணா மொழியுரைத்தேன் பிழைக்க, அன்னார்
முறைகேட்டை நானேற்க மாட்டேன், நந்தி
புகழ்மேவ நூல்படைப்பேன், பொறையில் லாத
புழுக்களிவர் முகத்திலினி விழிக்க மாட்டேன்.

துறவியெனத் தனைமாற்றிக் கொண்ட காடன்
 துணைத்தேவை யில்லானாய்ச் செய்யா நேகி
 உறவெவரும் அறியாத இடத்திற் றங்கி
 உள்ளத்தைத் தொடுகின்ற செஞ்சொல் தேர்ந்து
 புறப்படால் அகப்படல்-விரவ, நந்தி
 புகழ்பரவும் கலம்பகத்தைப் படைத்தான்; என்றும்
 இறவாத இலக்கியத்தின் அடியெ றுத்தே
 இரவொன்றில் இசைத்துப்பார்த் தின்புற் றானே!

செய்யாற்றில் பேர்பெற்ற கணிகை! கற்பைச்
 சில்லறையாய்க் குலமுறையில் செலவு செய்வோள்!
 கொய்யாத கனிக்கொத்துக் கோதை! ஆன்றோர்
 குலவுமொழி தமிழிடத்துப் பற்று மிக்காள்
 நெய்யாறு தேன்புலத்தில் பாய்ந்தாற் போலே
 நெஞ்சினிக்கும் கலம்பகப்பாட் டிசையைக் கேட்டுத்
 தொய்யாத மனத்தார்வால் துறவி தன்னைத்
 தொழுதழைத்தாள்; அமுதளித்தாள், பாடக் கேட்டாள்.

பலருக்கு வாய்வயிறு மட்டு முண்டு
 பகுத்தறிவும் பண்பாடும் வறண்டா ருண்டு
 குலம்பார்க்க மாட்டேன்நான், குழலே! யாமே!
 கொண்டாடும் நுண்கலையை உன்போல் போற்றார்
 அலவனவர், அழகான பவள முன்றன்
 அறிவுநலன், இசைநுகர்ச்சி அரிய பண்பு
 குலவுமொழித் திறம்வியந்து போற்று கின்றேன்
 கொண்டாடத் தக்கவுனை வாழ்த்து கின்றேன்.

ஆடத்தான் எனக்கன்னை பயிற்சி தந்தாள்
 ஆர்வத்தால் நான்தமிழைக் கற்றுக் கொண்டேன்
 பாடத்தான் எனக்கூக்கம் தந்தார், நானே
 படைப்பாக்க இலக்கணமும் கற்றுத் தேர்ந்தேன்
 கூடத்தான் பலர்வந்தார், பொருளும் பொன்னும்
 கொடுத்தழியாப் பழிச்சுமையை ஏற்றிச் சென்றார்
 தேடத்தான் முயன்றாலும் கிடைத்தி டாத
 திருத்தொகையாய்த் தங்களைத்தான் இன்று கண்டேன்.

ஊர்நடுவே உள்ளகுளம் ஒத்த என்றன்

உறைவிடத்திற் கழைத்தும்மைக் குற்றம் செய்தேன்
பேர்கெடுமோ என்றஞ்சு கின்றேன், ஐயா!

பேதையிவள் பேராசை பொறுக்க வேண்டும்
சீர்மலிந்த பாட்டுக்கே அடிமை யானேன்

சிறகழகால் மயிலிறகைப் பிய்த்து விட்டேன்
ஆர்வத்தின் கோளாரே! அடிக ளாரே!

ஆயயம்நீர் சத்திரமென் அருகில் என்றாள்.

எனைத்துறவி என்றெண்ண வேண்டாம், காவி

என்னுருவை மறைத்தற்கே! எல்லே! என்பால்
மனைத்துணைபோல் பரிவுமிகக் காட்டு கின்றாய்

மாண்தமிழை மாநிதிபோல் போற்று கின்றாய்
பனைக்குருத்துக் காற்றணையப் படப டக்கும்

பான்மையிலே கவடின்றிப் பேசு கின்றாய்
உனையொத்த ஒருவரெனக் குதவக் கூடும்

உருவான இலக்கியத்தைக் காக்க வேண்டும்.

புகழ்பூத்த மன்னர்நம் நந்தி வர்மன்

பொன்முடிமேல் கணவைத்த பொல்லா நெஞ்சர்
இகழ்கின்ற எண்ணத்தின் வெளிப்பா டாக

இலக்கியத்தை வசைவைத்துப் பாடச் சொன்னார்!
அகன்றவரை அஞ்சியவன் துறவி யானேன்

ஆள்பவனின் சீர்தூக்கி நூலைச் செய்தேன்
இகலாக எனையும்வர் எண்ணக் கூடும்

இந்நூலும் சிக்கிவிடின் இழப்புண் டாமே!

எவரிடத்தில் ஒப்படைத்திந் நூலைக் காப்பேன்

என்றெண்ணிக் கவன்றிருந்தேன், இலக்கி யத்தை
உவக்கின்ற உனைக்கண்ட பின்னர், நெஞ்ச

உறுத்தலினை அழித்தெறிந்து விட்டேன்; பூத்த
குவளைமலர் உன்னிடத்தில் கொடுத்து வைத்தால்

குறையொன்றும் வாராதென் றெண்ணு கின்றேன்
துவராடை எனைக்காத்தல் போலே, நீயே

துணிந்தேற்று நூலிதனைக் காக்க என்றான்.

வெம்பியே வீழும் பிஞ்சு வெடித்திடும் பூளை என்னை

நம்பியே படைத்த நூலை நல்கிடத் துணிந்தீர், ஈது

செம்மொழிப் பற்றுக் கீந்த சிறப்பென மகிழு கின்றேன்

கும்பியை எரித்த போதும் கொடுத்ததைக் காப்பே னென்றாள்.

பொன்மணி வேட்கை கொண்டோர் புதரிலே தேட மாட்டார்
என்படைப் பீதுன் மாட்டே இருக்குமென் றெண்ண மாட்டார்!
புன்னகைப் பூவில் தும்பி போய்நற வெடுப்ப துண்டா?
அன்னமுன் கையில் நூலை அளித்ததால் நிலைக்கும் என்பேன்.

இனியிவண் நானி ருத்தல் ஏற்புடைத் தன்று, தேடி
முனிந்தவர் வரவும் கூடும், முதலைகள் விழுங்கும் கண்டால்!
பனிதனைத் திரையாய் எண்ணிப் பகலிலே திரியப் போமா?
இனியவள் உன்னை நம்பி ஏகுவன், இயன்றால் காண்போம்.

காடவர் பிரிந்த பின்னர்க் கலம்பகம் முற்றும் கற்று
மாடெனக் கருதிப் பாட்டை மனத்திலே உருவேற் றிட்டாள்!
நாடக நங்கை காஞ்சி நகரிலே தங்க நேர
ஆடரங் கதனில் பாட அதற்கிசை அமைத்து வந்தாள்.

இவளிசை இனிமை துய்க்க எண்ணுவ தாகக் கூறிக்
குவளையில் தேனெ டுக்கும் குறிப்புடன் கோயில் வண்டு
துவரிதழ் தோகை இல்லம் தூண்டிலைப் போடற் கென்றே
அவன்வரும் நேரம் நங்கை ஆர்வுடன் இசைத்தி ருந்தாள்.

கலம்பகத் தொடக்கப் பாடல் காரிகை பாடக் கேட்டோன்
நலக்குறைக் குறிப்புண் டென்று நம்பியே கருத்தை ஆய்ந்தான்
நிலமிலான் காடு பெற்றால் நித்தமும் உழைத்தல் போலே
பலபொருள் சொற்க ளுக்குப் பழிபொருள் தேடிட் டானே!

மக்களுயிர் உடைமைதனைக் காத்தல் தானே
மண்ணாள்வோர் கடமையென மதித்த நாளில்
எக்கணமும் குடிநலனை எண்ணி ஆண்டோர்
இராக்காலம் மாற்றுருவில் காவல் செய்வார்!
அக்கால மரபொற்றி நந்தி வர்மன்
அகநகரை வலம்வந்த நேரந் தன்னில்
சொக்கவைக்கும் குரலினிமை கொண்ட பெண்ணாள்
சொல்மணக்கும் கலம்பகத்தை இசைக்கக் கேட்டான்.

செவியேறிச் சிந்தையுளே தங்கி விட்ட
செந்தமிழ்ப்பாப் பொருள்நயந்த செங்கோல் மன்னன்
கவிபடைத்தார் பெயரறியும் கருத்தி லந்தக்
காரிகையை மறுநாளே அழைக்கச் செய்தான்
குவியாத முகத்தாம ரையாள் வந்தாள்
கொற்றவன்முன் குலைவாழை போலே நின்றாள்
தவிப்புணர்வைத் தவிர்ப்பவன்போல் தணிவாய்ப் பாடல்
தந்தவர்யார்? என்றவளை வினவிட் டானே.

பந்தரிலாப் பைங்கொடிநான், பருவந் தூண்டும்
 பசிக்குடலைப் படைப்பவள்தான், பரிவு காட்டாச்
 சொந்தங்கள் உடையவள்நான், சூடிப் பார்க்காச்
 சோலைப்பூ நானதனால் சுவைஞர் பல்லோர்
 வந்தென்னை மொய்ப்பதுண்டு, வழக்கின் மாறாய்
 வரவேற்றுப் பாகேட்டேன், துறவி யென்றன்
 சிந்தைநலன், மொழிப்பற்றைப் போற்றிப் பாடல்
 செல்வமெனக் கலம்பகத்தைக் காக்கத் தந்தார்.

காவலனென் பெயர்பெற்ற கலம்ப கத்தைக்
 காரிகைநீ தேர்ந்தபெரும் பேறு பெற்றாய்!
 பாவலனின் பாராட்டைப் பெற்றி ருக்கும்
 பைந்தொடியே! பாமுற்றும் கேட்ப தற்கே
 ஆவலுற்றேன் அதைத்தருக! என்றான் மன்னன்
 “அரசரெனைப் பொறுத்தருள வேண்டும், நாட்டின்
 காவலரே கேட்டாலும் கொடுப்ப தற்குக்
 கவியவரின் இசைவெனக்கு வேண்டு” மென்றான்.

அருகிருந்த குருவதனை வழிமொ ழிந்தார்
 ஆர்வத்தால் அவசரமும் வேண்டா மென்றார்
 துருமனத்தார் வசைச்சொற்கள் வைத்துப் பாடித்
 தொல்லைதரக் கொடுத்திருக்கக் கூடும், வேந்தே!
 எருக்கன்பால் என்பதுவும் வெள்ளை தானே
 என்பதனால் ஏமாறும் வாய்ப்பு நீங்க
 விரும்பிடும்நூல் கற்கும்முன் ஆய வேண்டும்
 வேந்தரிதை என்பொறுப்பில் விடுக என்றார்.

எத்தனைப்பா மொத்தமெனக் கேட்டான் மன்னன்
 எண்ணிக்கை ஒருநூறே இருக்கு மென்றான்
 அத்தனையும் அடியொன்றும் குறைந்தி டாமல்
 அப்படியே குருவிடத்தில் கொடுக்கச் சொன்னான்
 முத்தெடுக்க மூச்சடக்கப் பயிற்சி வேண்டும்
 மூதறிஞர் ஆய்வதுவே முறையாம், மேலும்
 நத்துகின்ற நந்தமிழில் தேர்ந்தா ரையும்
 நன்காய குருசேர்த்துக் கொள்க என்றான்.

கவிஞன் நுழைந்த புலகன்

குருதேவ ரிடம்கொடுத்த நூலை ஆயும்
 குழுவுள்ளே பூசாரும் புகுந்து கொண்டார்
 இருவேறு பொருள்கொடுக்கும் பாடல் தேடி
 எதிரான கருத்ததற்குக் கற்பித் தார்கள்
 திருகெடுக்கும் மாண்பழிக்கு மென்றுங் கூறித்
 திரிபுரைத்து மற்றவரும் ஏற்கச் செய்தார்
 எருவான கலம்பகத்தை மன்னர் கேட்டால்
 இறுதியவர்க் கேற்படுமென் றியம்பச் சொன்னார்.

குருடேவர் மன்னிடம் கூறுவீறார்

சாத்திரத்தை நாம்நம்ப வேண்டும், மேலோர்
 சமைத்திட்ட புராணத்தைக் கற்க வேண்டும்
 தீத்திறத்தில் பற்றெதற்கு? கலம்ப கத்தில்
 தீதியற்றும் வசைக்குறிப்பைக் கற்றார் கண்டார்
 நேத்திரத்திற் கழுகூட்ட கருமை வேண்டின்
 நெருப்பணைத்த கரியாலா தீட்டிக் கொள்வார்?
 நாத்திறத்தைக் கண்டறிய நஞ்சா உண்பார்?
 நலிவிருக்கும் கலம்பகத்தை அழிப்போ மென்றார்.

நந்திவர்மன் பதில்

இலக்கியத்தை அழித்தானோர் இறைவன் என்றே
 எதிர்காலம் எனைப்பழிக்க இடம் எரித்தே
 நலன்பேணச் சொல்கின்றீர்! நன்று! நீங்கள்
 நாட்கணக்கில் நான்வாழ வழிசொல் கின்றீர்!
 துலங்காத பேராளன் எனும்அ வத்தைத்
 தூக்கியென்றன் தோள்மீது போடு கின்றீர்
 இலக்கியத்தில் ஏறாமல் வாழ்ந்த மன்னன்
 எனுமிழிவுச் சமைதூக்கி யாக்கு கின்றீர்.

ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட பொருளில் சொற்கள்
 உயர்மொழிகள் அனைத்திலுமே உண்டு, வேர்கொண்டு
 என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும் ஏற்றம் பெற்ற
 இயற்றமிழில் இச்சிறப்பிற் கெல்லை இல்லை!
 குன்றுமனம் பெற்றவர்கள் படைப்பின் நோக்கம்
 குன்றாத பொருள்காண்பார், குறளை நெஞ்சர்
 நன்றியிலார் செயலொப்பப் பொருள்தி ரிக்கும்
 நடைமுறையை நந்திவர்மன் எண்ணிக் கொண்டான்.

வசைக்குறிப்பு நூல்கேட்க விழைவார் ஆன்றோர்
 வகுத்திருக்கும் விதிமுறையைக் கடைப்பி டிக்க
 இசைவாரா மன்னரென வேதி யர்கள்
 எதிர்நோக்கை உள்ளடக்கி வினவி னார்கள்
 பசையற்ற நெஞ்சத்தார் பயிர்செய் கின்ற
 பழுதான வினைவிழைவின் தடத்தைக் கண்டு
 விசையற்ற தாக்கிடவே விரும்பி, நந்தி
 வேதியர்கள் சடங்கியற்ற இசைவ ளித்தான்.

எல்லார்க்கும் எல்லாமும் இயல்வ தில்லை
 இலக்கியத்தில் எழிற்கலையில் ஆற்றல் பெற்ற
 நல்லாரை நாம்போற்றத் தவறி விட்டால்
 நலிந்துடுமே நுண்கலைகள்! கலம்ப கத்தில்
 சொல்லுக்குள் சுவையேற்றிப் படைத்தா ராற்றல்
 சொத்தையென ஒதுக்காமல் மதிக்க வேண்டும்
 ஒல்லுமொரு பரிசேற்கப் படைத்தார் இல்லை
 உயர்வளிக்க நூல்கேட்டுப் போற்று வோமே!

நாள்குறித்தார் நூல்கேட்க நந்தி வர்மன்,
 நலன்கெடுமோ என்றவையோர் நடுக்கங் கொண்டார்!
 தேள்கொடுக்கு வினாக்குறியை வியப்பாய் மாற்றத்
 தேர்ந்தெடுக்கும் முயற்சியென நொந்தார் மக்கள்!
 வாள்கொடுக்கும் வெற்றிதனை நூல்கொ டுத்தால்
 வையத்துப் புதுமையென வாழ்த்த வேண்டும்
 தோள்கொடுக்கும் துணைவலியைத் தமிழ்கொ டுத்தால்
 துணிந்தேற்க வேண்டுமெனச் சொன்னான் நந்தி!

**கலம்பகம் கீகடகம் முடிவுக்குப் பின்
 மன்னன் மன்னி சந்திப்பும் - சிந்திப்பும்**

வெண்பட்டை விரித்தாற்போல் வெளிச்சந் தன்னை
 விதைத்திருந்த இராப்போதில் பொய்கை ஓரம்
 கண்மலர்கள் பூத்திருவர் மன்னன் மன்னி
 காதலுக்கு முன்னோட்டம் காணும் நேரம்
 “வெண்ணிலவைப் பெண்ணிலவாய் இசைத்த கூற்று
 வீணாகிப் போகவில்லை” என்றான் மன்னன்
 “மண்நிலவை மடிமீது சாய்த்துக் கொண்ட
 மயக்கத்தின் வெளிப்பாடா” என்றாள் மன்னி!

பூவைத்துக் கொள்வதெனில் மகளிர்க் கென்றும்
 புதுவெள்ளம் போலுள்ளம் துள்ளும்! நாளுந்
 பூவைத்துக் கொள்வதனால் பூவை என்றார்
 பொருத்தமிதில் நிலவுக்கு முண்டு, பார்!பார்!
 காவைத்து வளர்க்காத அல்லி மீது
 கண்வைத்த திங்களதைப் பறிக்க வந்து
 நாவைத்த சுடுசொல்போல் வழக்கி வீழ்ந்து
 நடுங்குகிறாள் வாவிக்குள் என்றான் மன்னன்.

பருவப்பெண் பக்கத்தில் இருந்து விட்டால்
 பாட்டெழுத யாப்பமைதி பணிப்பெண் ணாகும்
 கருப்பொருளும் கற்கண்டு சொல்லும் கூட்டிக்
 கைக்கோர்த்துக் கவிதையடி யாகும், கட்டை
 நெருப்புக்குள் வெப்பத்தைப் போலே நெஞ்சுள்
 நிலைகொண்ட உணர்வன்றோ கற்பனைக்கு
 விருந்தாட்டும், விளைவூட்டும், மன்னா! தாங்கள்
 விளையாது பிறந்தகவி என்றாள் சங்கா!

மயிலுமோர் அழகே! கொஞ்சம் மணிப்புறா அழகே! மாலை
 வெயில்நிற மேனி மானின் விழிகளும் அழகே! வானில்
 பயில்கலை நிலவும் மீனும் பரிதியும் அழகே! ஆமாம்;
 துயிலிலும் பார்க்கத் தூண்டும் தோகைநீ தோன்றாப் போதே!

எழிற்கட லிவளோ! நெற்றி இளம்பிறை பதிப்புத் தானோ!
 செழித்துள இளமைக் கோலச் சேமநற் கிடங்கோ, கண்டு
 கழிப்பதற் கியன்றி டாத கனகமாக் குன்றோ! ஐயோ!
 விழிப்புனல் வெற்றி ஈட்டும் விருந்திலை பெண்கள் தாமே!

குறிகளால் கோதை மாண்பைக் கூறிடில் அட்டா! கல்வி
 அறிவினால் பெருக்கல்! வேண்டா ஆணவம் கழித்தல், பண்பு
 நெறியினால் கூட்டல், சூழல் நிறைநிலச் செய்கை தேறும்
 செறிவினைப் பகுக்கும் பார்வைச் சிறப்பினால் வகுத்தல் நீயே!

புகழ்மழை போதும், என்னைப் போர்வையேன் தேடச் செய்தீர்!
 முகத்திலும் பனியீ ரத்தை முத்தமாய்ப் பெய்து விட்டீர்!
 அகத்திலே நிறைந்த அன்புக் கறிமுகம் எதற்கு? நம்முள்
 புகவரும் தென்ற லுக்குப் போடுவம் பூட்டென் றாளே!

ஒருவரை ஒருவர் போர்த்தி உடற்குளிர் தணித்துக் கொண்டு பெருநலன் துய்த்த பின்னர்ப் பேசிடும் பொருள்மா றிட்டார் திருமலி ஆட்சி யாலே தீதிலார் வாழ்த்தைப் பெற்றும் நெருங்கிய உறவின் தொல்லை நீளுதே என்றான் நந்தி.

அவையிலே நடந்த வற்றை அருகிலே அமர்ந்து கேட்டுச் சுவையிலாப் பண்டம் உண்ணும் சூழலாய் நினைத்தி ருந்தேன் குவையெனச் செய்யுள் செய்து கொடுத்துள கலம்ப கத்தை நவையெனக் கூறு கின்றார் நலி(வு)அதால் என்கின் றாரே!

தடுப்பதால் கற்கும் ஆவல் தழைத்தெனைத் தூண்டு தன்பே! கெடுப்பது நூலா? அன்றிக் கிளத்துவோர் நெஞ்சா? ஏதோ எடுப்பிலாக் கதையே கட்டி ஏய்ப்பதாய் எண்ணு கின்றேன் கடுப்பினால் நூலை மன்னர் கற்பதைத் தடுக்கும் நோக்கோ?

தமிழிலோர் இலக்கி யத்தைத் தருவதைத் தடுக்கும் நோக்கில் அமிழ்தினை ஆல மாக்கி அழித்திடச் சொல்கின் றாரே உமியவர் கருத்தென் றன்றே ஒதுக்கிட நினைத்தேன், ஆனால் துமியெனக் கூறும் நோக்கில் தொற்றிய(து) ஐயம் என்றான்.

என்னிவர் திட்டம் சூதில் எவர்க்கெலாம் பங்கு? தோற்ற மன்னரோ இயக்கு கின்றார்? மறையவர் உடன்பட் டாரா? என்றனின் இளையோர் தாமும் இருப்பரோ கூட்டாய்? உண்மை என்னென அறியத் தானே இசைந்தனன் சடங்கி யற்ற.

வலியுடை புலியுங் கூட வகையுடன் பதுங்கிப் பாயும் எலிகளும் பிழைத்துக் கொள்ள எதிர்வழி வைத்தி ருக்கும் பலியிடத் திட்ட மிட்டோர் பதுங்கியே செயல்கள் செய்வார் அலிகளின் வஞ்ச கத்தை அறிந்தழித் திடுவோ மென்றாள்.

பந்தரை வஞ்ச கத்தால் பற்றிடச் செய்யக் கூடும் தந்திரம் கற்ற தீயர் தமிழ்ப்பகை வெல்லக் கூடும் நந்திரம் வெல்ல வேண்டும் நரித்திறன் ஒடுக்க வேண்டும் விந்தையாய்ச் செய்யும் சூதை வீழ்த்துவன் என்றான் நந்தி.

நடைமுறை விளக்கம்

பாட்டிற்கோர் பந்தரென அமைத்து, நூறாம்
 பந்தரிலே விறகாலே மேடை செய்து
 கேட்கின்ற மன்னரதில் படுத்த பின்னர்க்
 கிழமான வேதியரே நூல்ப டிப்பார்
 ஆட்டிற்குப் பொட்டிடுதல் ஒப்பா மென்றே
 அஞ்சாது சடங்கிதனை மன்னர் செய்து
 நாட்டார்க்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் வண்ணம்
 நடைமுறையைக் கடைப்பிடித்துக் காட்டச் சொன்னார்!

கூற்சீ முறியடிப்பு

தொண்ணூற்றொன் பதுபாடல் முடிந்து நூறு
 தொடங்குதற்குப் பந்தர்க்குள் நுழைந்தார் நந்தி
 வண்டி வரவேற்கும் பூக்கள்! ஆனால்
 வாழிடத்தில் மாந்தரதை வரவேற் பாரா?
 திண்ணமிது மன்னனுயிர் போகு மென்றே
 திரண்டிருந்தங் கெதிர்த்திட்டார் மக்கள், மன்னன்
 ஒண்முத்தை மூச்சடக்கி எடுக்க வேண்டும்
 உழைக்காமல் ஒருபோதும் கிடைக்கா தென்றான்.

இன்றோடே என்வாழ்க்கை முடியு மென்றேன்
 எண்ணுகிறீர்? ஏங்குகிறீர்? இனிய மக்காள்!
 ஒன்றேனும் உருப்படியாய் செய்தோ மானால்
 ஒதும்நூல் குறள்போலே வாழ லாமே!
 நன்றான இலக்கியத்தை நாம்காத் திட்டால்
 நம்பேரும் நூலோடே வாழ்ந்தி டாதோ?
 அன்றாடம் சாகின்ற கோழை யாகி
 அடையாளம் பதிக்காமல் மறைய லாமா?

கலம்பகத்தைக் கேட்பதனால் எரிவே னென்று
 கட்டையிலே படுஎன்றார் சாத்தி ரத்தார்
 கலன்மிதக்கும் கடல்நீரைக் கால்வாய் வெட்டிக்
 கழித்ததிலே முத்தெடுக்கக் கருதின் ஆமா?
 அலமந்து நிற்காதீர்? அழுக்கா றில்லா
 அடியேனைத் தழல்தீண்டி அழிக்கப் போமா?
 தலமின்றிச் சுவரெழுப்பக் கூடு மென்றால்
 தமிழ்கேட்டு நான்சாவேன் என்றான் நந்தி.

கற்பூரம்-சக்ரீமூக்கீக் கல்பிராடு நீலாட்ட மல்லன் கிறகடுக்கீல் பனுக்கீயிருந்தான்

முடிவான பாட்டோசை தொடங்கும் வேளை
முறையென்று விறகடுக்கைச் சுற்ற ஆங்கே
அடிவானை இருட்டாக்கும் கருமே கம்போல்
அசைவிருக்கக் கட்டைதனை விலக்கிப் பார்க்க
முடிபெறவே தொடர்கூழ்ச்சி செய்த மல்லன்
முற்காலக் கல்லரசிக் கற்பூ ரத்தை
அடிபதுக்கித் தானுமவண் இருக்கக் கண்டு
அதிர்ச்சியுற இழுத்துவந்து வெளியில் விட்டான்.

தமிழுக்கும் தலைவனுக்கும் எதிராய்த் தீயோர்
தந்திரமாய்ப் புனைந்தகதை தோற்ற தாங்கே!
தமிழாலே தம்நிலையை உயர்த்திக் கொண்டு
தாரணியில் நலன்பெற்றார், பெறுகின் றாரும்
அமிழ்தான மொழிக்கிழிவு சேர்ப்பா ரானால்
அச்செயலைப் பொறுத்தருளக் கூடுங் கொல்லோ?
இமிழ்அலையின் நுரைக்கதைகள் ஏடேற் றிட்டார்
இருந்தகவ டில்லாமல் அழித்தல் வேண்டும்.

கறிப்பறிதலாக நந்திவர்மன் கூற்று

நெற்றியில் கோடி ருந்தால் நெஞ்சிலே சுமையி ருக்கும்
பற்றிலார் பக்கம் வந்தால் பதுங்கிய சூதி ருக்கும்
முற்றிய கேடு சூழ்வார் மூட்டமாய் உள்ளா ரென்றால்
குற்றமே இழைக்கும் திட்டக் குறியெனக் கொள்ள வேண்டும்.

நால்வரைப் பற்றி நந்தியின் கருத்து

பால்வளம் சுரந்தே ஊட்டும் பசுமடிக் காம்பைப் போன்ற
நால்வருள் புலவன் நல்லான் நன்றியைச் சினந்து கொல்லான்
வேல்முனை அறிவு மிக்கான் வீண்பழி சுமக்க ஒப்பான்
ஆல்தரும் நிழல்ம னத்தன் அவனையே தம்பி என்பேன்.

புள்ளியாய்த் தோன்றி மேனிப் புற்றென மாறு கின்ற
கொள்ளைநோய் ஒத்த மூவர் கொட்டிடும் தேளே! பொங்கும்
கள்ளையே மாந்தும் மாக்கள்! கன்னலை வேண்டி நில்லார்
முள்ளொனும் உள்ளத் தாரை முடக்குவம் சிறையுள் என்றான்.

புற்றுளே அரவம் ஓடிப் புகுந்தது! தெள்ளார் போரில்
வெற்றியை மாறன் ஈட்ட வேண்டியே தூது சென்றோர்
வற்றிய வாவிக்க குள்ளே வளையிடும் எலியை ஒப்பார்
கற்றதே சூழ்ச்சி! என்பால் காட்டியே தோற்றுப் போனார்!

ஆசையாம் தேரில் ஏறி ஆணவச் சேற்றில் சிக்கி
மாசையே நெஞ்சில் தேக்கி மாந்தி மண்பெண் வேண்டிப்
பூசனை புரிந்த போதும் புன்மைசேர் புறவாழ் வாலே
வீசையாய் பாழை ஈட்டி வீழ்ந்தனர் அறத்தின் முன்னே!

வீசை = பழைய நிறத்தல் அளவை.

**நந்நீவீர்மன் மறைபயார் கீழ்ச்சியை
மக்களுக்கே விளக்கினான்.**

நெல்லுக்கும் மூக்குண்டு நுகர்ந்தா பார்க்கும்
நிலவுந்தான் எரிகிறது தீயா பற்றும?
நல்வினைபோல் நாமெண்ணி நயப்ப துள்ளும்
நமக்குதவா பொய்யமர்ந்து, நலிவு சேர்க்கும்.
சொல்கொடுக்கும் பொருள்களத்தை உணரார் தம்மை
சூழ்ச்சிநலன் கண்டவர்கள் ஏய்க்கப் பார்ப்பர்
கல்விநலன் பெற்றவரின் சூதும் வாதும்
கரையான்போல் மறைந்துண்ணும் கவனம் வேண்டும்.

நம்பிக்கை இல்லாமல் வாழ்க்கை இல்லை
நமக்குள்ளே உறவில்லை நட்பு மில்லை
நம்பிக்கை வைப்பதிலும் நன்மை, உண்மை
நலிவின்மை உள்ளிருப்பாய் ஆக வேண்டும்
வெம்பிவிழும் பிஞ்செல்லாம் கனியென் றாமா?
விளக்காகக் காட்டுத்தீ உதவப் போமா?
நம்பிக்கைக் கொடுப்பதற்கும் தகுதி வேண்டும்
நமைக்கெடுப்பார் அண்டிவரின் விலக்க வேண்டும்.

வில்வமரம் தருங்கனிகள் விருந்துக் காமா?
வினைத்திட்டம் இல்லாரால் விளைவுண் டாமா?
செல்விருந்தும் வருவிருந்தும் இல்லார் இல்லம்
செல்வத்தில் திளைத்தாலும் சிறப்புண் டாமா?
நல்லியல்பும் நற்செயலும் போற்றார் தோற்ற
நலன்போற்றி மேலோராய் எண்ணு கின்றோம்
வல்வினைக்குப் பின்புலமாய் அவரே உள்ளார்
வைத்தபொறி ஆடிந்த மல்லன் பாரீர்.

செருத்துணையின் குற்றத்திற் களித்த தீர்ப்பால்
 சினந்திட்ட மறையவரோ, சிறுமை என்று
 புருவத்தை உயர்த்தியதை அன்றே கண்டேன்
 புகழ்வலையை விரித்தக்கால் புரிந்து கொண்டேன்
 உருவத்தால் பலர்மாந்தர்! உள்ளத் தாலோ
 உலவுவிலங் கென்பதனால் கண்கா ணித்தேன்
 பருவத்தில் தலைதூக்கும் உணர்வைப் போன்று
 பதவிவெறி கொண்டார்கைப் பாவை யானார்.

ஒருகல்லில் இருகாயை வீழ்த்தும் உத்தி
 உருவாக்கும் கலைவல்லார் என்னைக் கொன்று
 வரும்பழியைத் தமிழ்மீதும் தம்பி மீதும்
 வரலாற்றுத் திரிபாக ஏற்றப் பார்த்தார்
 இருளுண்டு துணையென்று திருடு வாரும்
 இரண்டொன்றில் பிழைத்தாலும் இறுதி யுண்டே
 புருவத்தால் அழகுண்டு! போர்வில் ஆமா?
 புனைசடங்கும் அத்தகைத்தே போற்றா துய்வோம்.

பொய்யா மொழிமறையைப் போற்றிநான் கற்றதனால்
 வெய்யோர்செய் சூழ்ச்சிதனை வென்றுள்ளேன் -நெய்வேண்டி
 ஆட்டின்பால் காய்ச்சியதில் ஆடைதனைத் தேடுவதோ
 ஈட்டிய நல்லறிவின் ஈவு?

உரைகேட்ட மக்களுளும் உருகி நின்றார்
 உயர்ந்தோராய் நினைத்தாரைக் கருவி ஆர்த்தார்
 கரைமோதும் அலையான மக்கள் தம்மைக்
 கையமர்த்திக் 'கவலற்க'! என்றான் மன்னன்
 வரைகடந்தார் நிறைகுறைந்தார் முறைமன் றத்தில்
 வஞ்சனையின் விலைபெறுவார், வன்மை தீய்க்கிங்
 கிரையாக்க நினைத்திட்டார், இரவி என்னை
 எரித்திடுமோ ஊதுவத்தி? என்றான் நந்தி.

பெண்ணைத்தான் காதலிப்பர் இளையோர், சேர்த்த
 பெரும்பொருளைக் காதலிப்பர் பெரியோர், ஆளும்
 மண்ணைத்தான் காதலிப்பர் மன்னர், முன்னோர்
 மரபைத்தான் காதலிப்பர் நூலோர்! நாளும்
 விண்ணைத்தான் காதலிப்பர் அடியார், போரின்
 விழுப்புண்ணைக் காதலிப்பர் வீரர், நானோ
 பண்படுத்தும் தமிழைத்தான் காதலித்தேன்
 பழிமொழிமேல் வீழாமல் காத்தும் விட்டேன்.

அமைச்சர் வாழ்த்து

ஒன்னலர் கரவுள் ளத்தை
 ஒறுத்துமே வென்றார் வாழ்க!
 மன்னிடு நலன்வி ளைத்தே
 மக்களைக் காப்பார் வாழ்க!
 உன்னியே உவக்கும் சிந்தை
 உரைமணி தந்தார் வாழ்க!
 மன்னவன் நந்தி வர்மன்
 மாண்புடன் வாழ்க நீடே!

போற்றா தொதுக்கிவைத்த பொன்னார் தமிழ்மொழிக்கிங்
 கேற்றந் தரமுனைந்தார் எம்மன்னர் -கூற்றடங்கும்
 ஆற்றல் அடல்நந்தி ஆக்கம் கெடுப்பாரை
 எற்றோமற் றெற்றோமற் றெற்று.

மக்கள் வாழ்த்து

மண்ணகத்தின் மாமலைக்கு மேல தாக
 மாமன்னர் நந்தியின்சீர் வளர்க! வாழ்க!
 கண்படுக்கும் இமைபோலே முடிபு ரக்கும்
 காவலன்பேர் கதிருள்ள காலம் வாழ்க!
 புண்படுத்தித் திரைதண்டா பொன்ம னத்தார்
 புகழ்பூத்த நல்லாட்சி புரியும் வேந்தர்
 விண்உடுக்கள் பருமன்போல் புகழால் வீங்க
 வியனுலகம் ஏற்றுக்கவே என்றார் மக்கள்.

எம்மன்னர் உயிருடைமைக் கிடர்கூழ் வாரும்
 எதிர்ப்பாரும் இழிந்தாரும் இல்லா ராக!
 செம்பொன்னைக் கரியாக்கச் சிந்திப் பாரும்
 செந்தமிழைக் கறைப்படுத்தும் செயல்நேர் வாரும்
 அம்புவியின் அவலத்தைத் துய்ப்பா ராக!
 அறம்பேணும் திறனாளர் அரசர் வாழ்க!
 நம்பிக்கைக் குரியோரே நாட்டை ஆள்க!
 நந்திபுகழ் கலம்பகம்வாழ் கென்றார் மக்கள்.

புலகைர் மொழி வாழ்த்து

அமிழ்தெனும் சொல்லின் ஊற்றே!
 ஆவியை இயக்கும் காற்றே!
 இமிழ்கடல் ஞாலம் ஏற்றும்
 இன்தமிழ் மொழியே வாழி!

மொழிகளின் மூலம் நீயே
 முக்கடல் ஆழம் நீயே
 விழியென உன்னைக் கொண்டோம்
 விடியலை உன்னால் கண்டோம்.

அறத்தினை ஊட்டு கின்றாய்
 அறிவினைத் தீட்டு கின்றாய்
 திறத்தினை ஊக்கு கின்றாய்
 தீவினை போக்கு கின்றாய்.

இலக்கிய இதயம் பெற்றாய்
 இயலிசைக் கலையின் நற்றாய்
 துலக்கிடும் அறிவின் முற்றாய்த்
 தொன்மையே! தமிழே வாழி!

நிழலினைப் புகழும் மாந்தர்
 நின்னெழில் வியந்தா ரில்லை
 அழலெழில் தமிழே! எங்கள்
 அன்னைநேர் மொழியே வாழி!

நாடு பெரிது, நமக்கூட்டும் வேளாண்மார்
 பாடு பெரிது, பருவுலக வேர்மொழியின்
 பீடு பெரிது, பிறங்கல் புலவோர்செய்
 ஏடு பெரிததனை ஏற்று.

